

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 6

Dimecres, 18 de febrer de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 8, 9 i 10

Í N D E X

Sessió núm. 8

Designació

de diputats interventors per al període pressupostari del 2004 (tram. 231-00001/07) (p. 5)

Sessió núm. 9

Propostes de resolució

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social (tram. 212-00001/07) (p. 6)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, especialment pel que fa a l'article 46 (tram. 212-00006/07) (p. 13)

Sessió núm. 10

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 302-00005/07) (retirada) (p. 20)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 302-00006/07) (retirada) (p. 20)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes de l'Actual Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions d'aquest Procés en les Relacions Internacionals (tram. 252-00007/07) (p. 20)

Designació

de cinc síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/07) (p. 20)

Designació

de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00001/07) (p. 20)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona
(tram. 284-00008/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona
(tram. 284-00009/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya
(tram. 284-00010/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra
(tram. 284-00011/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida
(tram. 284-00012/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona
(tram. 284-00013/07) (p. 21)

Designació

de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili
(tram. 284-00014/07) (p. 21)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les intoxicacions produïdes per fumigacions (tram. 300-00171/07) (p. 21)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV)
(tram. 300-00173/07) (p. 25)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal
(tram. 300-00015/07) (p. 26)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les perspectives econòmiques de Catalunya per a l'any 2004
(tram. 300-00145/07) (p. 35)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques de progrés econòmic i social per a Catalunya
(tram. 300-00172/07) (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les prioritats del programa d'actuació del Govern
(tram. 317-00006/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les prioritats d'actuació del Govern per als propers mesos
(tram. 317-00007/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre si les eleccions del proper 14 de març condicionen la composició del Govern (tram. 317-00008/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i quina és la seva agenda política per als propers mesos (tram. 317-00009/07) (p. 47)

al president de la Generalitat sobre si pensa tornar a nomenar conseller en cap l'exconseller Sr. Carod-Rovira (tram. 317-00010/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat les llistes d'espera de sanitat
(tram. 310-00007/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre si l'adquisició de sòl i l'emplaçament dels nous centres penitenciaris pels anteriors responsables del Departament de Justícia són els adequats (tram. 310-00009/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la substitució dels vehicles d'emergència anomenats «egipcis» (tram. 310-00011/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat l'atenció primària (tram.310-00012/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre la previsió de terminis de desplegament d'efectius de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori (tram.310-00014/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre si pensa reclamar per a la Generalitat el comandament orgànic de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia durant el període de transició (tram. 310-00016/07) (p. 54)

al Consell Executiu sobre la seguretat viària i, especialment, els trams de concentració d'accidents (tram. 310-00017/07) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 300-00010/07) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de comerç, consum i turisme (tram. 300-00174/07) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu pel que fa a l'acció de govern (tram. 302-00001/07) (retirada) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, H. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 302-00002/07) (retirada) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir na correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana (tram. 302-00003/07) (retirada) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduitat (tram. 302-00004/07) (retirada) (p. 64)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 8

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Diputats interventors per al període pressupostari del 2004 (tram. 231-00001/07). Comissió de Govern Interior. Designació. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Diputats interventors per al període pressupostari del 2004

Tram. 231-00001/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 18 de febrer de 2004, a proposta de la Comissió de Govern Interior, d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al període pressupostari del 2004 el Sr. Esteve Orriols i Sendra, del G. P. de Convergència i Unió; la Sra. Carme Figueras i Siñol, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el Sr. Josep Huguet i Biosca, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Palau del Parlament, 18 de febrer de 2004

La secretària primera	El president del Parlament
Anna Miranda i Torres	Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca a les deu del matí i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 9

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Propostes de resolució per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social (tram. 212-00001/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 814) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 824). Debat i votació.

2. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, especialment pel que fa a l'article 46 (tram. 212-00006/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 989) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1024). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social (tram. 212-00001/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de les propostes de resolució per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social. La primera és presentada per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la segona, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (*remor de veus*) i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament.

Per presentar la primera proposta... (*Veus de fons. Pau-sa.*) Per presentar la primera proposta, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a petició del Grup Parlamentari de Convergèn-

cia i Unió, a través de la Mesa del Parlament, el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya va emetre el Dictamen previ a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat, davant del Tribunal Constitucional, en relació amb la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social. Aquesta Llei estatal modifica, entre altres aspectes, l'article 2 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovada per Reial decret legislatiu 1/1994.

Entre les coses que modifica, defineix els principis i fins de la Seguretat Social i diu: «El sistema de la Seguretat Social, configurat per l'acció protectora en les seves modalitats contributiva i no contributiva, es fonamenta en els principis d'universalitat, unitat, solidaritat i igualtat.» També s'introdueix, entre altres, un nou apartat 4 a l'article 38 del Text refós de l'esmentada Llei, que diu: «Qualsevol prestació de caràcter públic que tingui per finalitat complementar, ampliar o modificar les prestacions econòmiques de la Seguretat Social, tant en les seves modalitats contributiva com no contributiva, forma part del sistema de la Seguretat Social i està subjecta als principis regulats en l'article 2 d'aquesta Llei.» És precisament aquest darrer apartat, el que el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, en el Dictamen previ sol·licitat, considera inconstitucional.

Evidentment, aquesta nova Llei es tira endavant pel Govern de l'Estat, pel Partit Popular, a causa dels complements a les pensions de viduïtat o altres complements o altres pensions que s'han impulsat des de Catalunya, com també des d'altres comunitats de l'Estat. Evidentment, la finalitat és impedir que es puguin atorgar aquests ajuts.

Hem de destacar que aquests complements s'impulsen perquè hi ha determinades pensions que no permeten viure amb dignitat a les persones que les perceben, en especial les pensions de viduïtat en molts casos, però no únicament aquestes.

En la primera de les modificacions que es fa, veiem com es parla d'un principi d'igualtat. Veiem que no es té en compte el context econòmic on viuen els beneficiaris i beneficiàries d'aquestes prestacions. Per tant, esdevé més un principi d'uniformitat que no d'igualtat, perquè, per ser igual, també has de poder tenir el mateix poder adquisitiu, i quan es cobren aquestes prestacions tan baixes no s'arriba a poder tenir aquest poder.

Aquesta ajuda té una característica evident d'ajuda social, d'assistència social, que segons l'article 9.25 de l'Estatut de la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en aquesta matèria. Aquests ajuts de la Generalitat, que s'atorguen a persones, majoritàriament dones, en una situació propera als llindars de la pobresa, tenen legalment i materialment el concepte d'ajuts per combatre la pobresa; per tant, plenament justificats, a l'empara del que disposa l'article 9.25 esmentat. Fins i tot el Tribunal de Justícia de les comunitats europees, en alguna de les seves resolucions, ha establert el doble caràcter d'assistencial i de sistema de la Seguretat Social quan el seu objecte és assegurar un complement de rendes a les prestacions insuficients del sistema de la Seguretat Social.

Des de Convergència i Unió sempre hem defensat i defensarem totes les competències que corresponen al nostre autogovern, al nostre Estatut; però les que fan referència a aquells àmbits que permeten millorar la qualitat de vida de les persones, d'atendre les necessitats dels nostres conciutadans i conciutadanes, són encara, si és possible, les que hem de defensar i defensarem amb més força, perquè és la nostra primera raó de ser: les persones, la gent. Per això hem impulsat i donarem suport amb tota la convicció a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social. Creiem que interposant aquest recurs defensem el nostre autogovern, però també estem fent una cosa molt important: defensar la nostra gent, els nostres ciutadans i ciutadanes, i especialment els qui més necessiten el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, diputades i diputats.

El president

Gràcies diputat. Per presentar la segona proposta, té la paraula, per defensar-la, la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per pronunciar-me favorablement a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social; concretament, contra l'apartat 4 de l'article 38 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, introduït per l'article 1, apartat 2, de l'esmentada Llei 52/2003, i, per connexió amb aquesta, contra l'article 189.2, primer paràgraf, del Text refós, també, de la Llei general de la Seguretat Social, en la seva nova redacció, que li dona l'article 19.3 de la Llei 52/2003.

Les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu així ho avalen, des del nostre punt de vista. Jo, en síntesi, voldria centrar-me en l'eix que esmenta el Dictamen del Consell Consultiu i l'eix d'aquest debat, en la interpretació que es pugui fer —en aquest cas des del Govern de l'Estat i des del Govern de la Generalitat, o des d'aquesta cambra, si em permeten, millor dit— dels articles 149 i 148 de la Constitució espanyola. Concretament el 149, com saben vostès, regula les competències exclusives de l'Estat, i el 148, les competències de les comunitats autònomes.

Concretament a l'apartat 1, disposició vintena, de l'article 148 surt el concepte d'assistència social com a competència exclusiva de les comunitats autònomes. Aquesta competència exclusiva està reflectida a l'article 9.25 del nostre Estatut d'autonomia, que reconeix, com deia, aquesta competència exclusiva en matèria d'assistència social.

Per altra banda, l'apartat 1, disposició dissetena, de l'article 149 de la Constitució espanyola parla, com a competència de l'Estat, de la legislació bàsica i règim econòmic de la Seguretat Social, entre d'altres coses.

Aquest es l'objecte del debat que fem avui aquí: si interpretem les competències de l'Estat, des del nostre punt de vista, des d'un punt de vista generós, i, per tant, intentem assumir competències que no pertoqueu, o si fem una lectura més estricta i parlem de les competències, en aquest cas, reconegudes a les comunitats autònomes i al nostre Estatut d'autonomia, sobre el concepte d'assistència social. El diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet esment del concepte d'assistència social, que des del nostre punt de vista la finalitat que té és complementar i establir ajuts per combatre, en aquest cas, la pobresa —com en l'exemple que ha esmentat ell de les pensions de viudetat—, i també ha d'ajudar a combatre, per dir-ho d'alguna manera, o a compensar la no-uniformitat del cost de la vida als diferents territoris de l'Estat.

Ara, en aquesta Llei, contra la qual avui proposem presentar recurs d'inconstitucionalitat, existeix una voluntat predeterminada, des del nostre punt de vista, del legislador, quan ja diu en l'exposició de motius: «Com de manera reiterada ha establert la doctrina del Tribunal Constitucional» —estic traduint, eh?— «amb relació a l'article 149.1.17 de la Constitució», «corresponde al Estado, dentro de su competencia exclusiva, preservar la unidad del sistema español de Seguridad Social y el mantenimiento en un régimen público, es decir, único y unitario, de la Seguridad Social para todos los ciudadanos, que garantiza la igualdad de todos los españoles en el ejercicio de los derechos y en cumplimiento de los deberes en materia de Seguridad Social» —article 149.1 de la Constitució espanyola— «y que haga efectivos los principios de solidaridad interterritorial y financiera de las políticas diferenciadas de la Seguridad Social en cada una de las comunidades autónomas.»

Com veiem, partim d'un supòsit del legislador que fa que obviï sentències i pronunciaments del Tribunal Constitucional respecte a això. Parlem del pronunciament sobre el Decret 284/1998, de la Junta d'Andalusia; parlem de la Llei fiscal de Navarra, i parlem d'altres pronunciaments sobre el concepte d'estat social, recollit per l'article 1 de la Constitució espanyola.

En resum i en conclusió, nosaltres creiem que aquest recurs d'inconstitucionalitat que avui veiem..., que aquesta Llei s'emmarca en una voluntat predeterminada del legislador, en el que s'ha anomenat «el concepte d'involució autonòmica». Des del nostre punt de vista, és una estratègia de caràcter general que en aquest cas s'ha concretat en l'elaboració d'aquesta Llei.

Per altra banda, permetin-me una reflexió de caràcter general. És cert que el concepte sobre si les complementacions a les pensions de viudetat són o no un debat social és un debat que pot ser interessant, sobretot per als experts, però per a la ciutadania no crec que sigui gens profitós i gens interessant. Jo crec que, la reflexió, l'hauríem de fer i la hi hauríem de dir en aquest cas al Govern de l'Estat. La necessitat que s'ha vist des de la nostra comunitat autònoma i d'altres comunitats autònomes de complementar pensions baixes, com per exemple de viudetat, s'emmarca, creiem nosaltres, en una manca de desenvolupament, precisament, de l'estat social que surt a l'article 1 de la Constitució, perquè hem convergit econòmicament cap a Europa, però

no hem convergit socialment cap a Europa. Per tant, tenim un sistema de pensions universal que, en aquests vuit anys del Govern del Partit Popular, malauradament no ha anat avançant cap a la convergència europea en l'aspecte social. El manteniment de la despesa, del PIB de caràcter social no ha convergit econòmicament cap a Europa. Per tant, la necessitat hi és. Si vostès haguessin fet aquesta convergència social també cap a Europa, segurament aquest debat avui no seria necessari, ni a Catalunya ni a la resta de l'Estat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Si no hi ha cap grup que vulgui fer un torn en contra, podríem passar directament al posicionament dels grups parlamentaris. (*Pausa.*) Per manifestar, doncs, la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, doncs bé, amb la peculiar fórmula de disfressar les més agosarades tergiversacions jurídiques que caracteritza l'actual Govern de l'Estat, s'ha materialitzat en aquesta norma un atac frontal a la possibilitat d'establir complements de pensions per part de governs no estatals, que al final del 2002 foren legítims per part del Tribunal Constitucional. Des de l'endemà de la publicació de la Sentència 239/2002, en què el conflicte de competències es va resoldre a favor d'Andalusia, ja es varen alçar algunes veus amenaçadores, entre elles les del mateix president Aznar, que s'intentarien prohibir per llei aquests complements, i això és el que s'intenta fer amb aquesta norma.

S'ha de dir que és una norma de caràcter genèric que afecta amb diferent transcendència diverses qüestions de Seguretat Social, però sens dubte el vessant amb més contingut polític és l'article 1 de la norma, i també especialment connectat amb ell un paràgraf en l'exposició de motius, certament explícit i configurador de l'essència de la problemàtica que s'ha posat de manifest en altres qüestions. De fet, és l'intent del Partit Popular de configurar un únic ordre constitucional, inviolable, aixoplugat i emmotllat a la seva única i particular i esbiaixada visió de l'Estat; un estat que potser, fins i tot..., també de la realitat en certs moments.

Tot i així, tenim arguments per defensar que les lleis..., que fer lleis no sempre és sinònim de legalitat, i en aquest cas el fet d'intentar construir un ordre a mida no sempre és possible, i en aquesta norma és evident que s'atempta contra la doctrina del Tribunal Constitucional, i, per tant, és clarament anticonstitucional, i, per tant, de forma conseqüent, illegal. De fet, és un intent d'aturar iniciatives puntuals, també de la Generalitat –tot i que en aquest Parlament es va rebutjar una iniciativa legislativa del nostre Grup Parlamentari que anava en aquest àmbit, també és veritat que es van donar aquests ajuts puntuals–, i és un intent de recentralitzar aquestes competències, que, en tot cas, l'únic que farà és afectar negativament les pensions de viduitat més baixes, amb la conseqüent precarització de les vides.

La Llei 52/2003, de 10 de desembre, de fet, bé, el que fa és qualificar determinades funcions amb la finalitat d'incloure-les dins d'una matèria inclosa en un títol de competència exclusiva de l'Estat. En aquest cas, inclou dins de la matèria Seguretat Social actuacions que fins ara estaven enquadrades en el títol d'assistència social, i així han estat definides pel Tribunal Constitucional. D'aquesta manera, la Generalitat perdria la competència per establir prestacions econòmiques per a persones que d'alguna manera siguin beneficiàries de prestacions econòmiques de la Seguretat Social, per la qual cosa, tenint en compte l'existència de les modalitats contributiva i no contributiva del sistema i el seu caràcter universal, s'impossibilitaria del tot la competència per establir prestacions econòmiques d'assistència social.

Cal tenir en compte que determinar la inclusió en el sistema de Seguretat Social de qualsevol prestació de caràcter públic que tingui per finalitat complementar, ampliar o modificar les prestacions econòmiques de la Seguretat Social produeix una paràlisi en la competència econòmica per establir aquest tipus de prestacions econòmiques, ja que la majoria de prestacions econòmiques d'origen públic que s'estableixen per part de les comunitats autònomes incideixen d'una manera o altra en pensionistes del sistema, sigui per edat, per incapacitat, viduitat o altres contingències.

A més d'afectar els complements de les pensions de viduitat, aquesta Llei, fins i tot, podria anar més enllà i afectar la capacitat de les comunitats autònomes en l'exercici d'una política pròpia de les prestacions econòmiques en suport de les famílies, per exemple, ja que la Llei les inclou dins del sistema de Seguretat Social, per la qual cosa les prestacions establertes en l'àmbit de Catalunya esdevindrien prestacions de la Seguretat Social i, per tant, la Generalitat en perdria la competència. També podria afectar les prestacions econòmiques incloses en les convocatòries anuals que s'atorguen per l'ICASS a persones físiques i que constitueixen ajudes per finançar una residència, una persona gran o per finançar altres programes que poden tenir com a beneficiaris pensionistes del sistema de la Seguretat.

En tot cas, és un intent, un primer intent, de recentralització de recursos, i una interpretació perversa, el que fa aquesta Llei, perquè, precisament, dona a l'article 41 de la Constitució, que és un precepte neutre, on s'atorga un manament que es garanteixi un sistema de protecció per als ciutadans i ciutadanes en situacions de necessitat..., però aquesta protecció no es circumscriu a l'àmbit de la Seguretat Social en exclusiva i, per tant, no es reserva només a l'Estat, sinó que seria un manament de contingut social que s'hauria de desenvolupar als seus respectius àmbits per cadascuna de les administracions amb competències materials per desenvolupar accions específiques que permeten apartar de la marginalitat o desprotecció els respectius administrats i administrades.

La doctrina constitucional recolza que l'atorgament de protecció a les persones necessitades, més enllà del que seria una pensió o prestació de la Seguretat Social, no significa el trencament explícit del sistema de Seguretat Social, ja que són dues coses diferents.

En definitiva, la tergiversació i l'intent frontal de modificar *de facto* la Constitució es produeix a l'article 1

d'aquesta norma. En primer lloc, i per si quedaven dubtes, es defineixen els principis del sistema de Seguretat Social, que no havien estat explicats en l'anterior redactat de la Llei general de Seguretat Social, i el que resulta és que s'ha realitzat una modificació normativa que persegueix, de fet, la inexorable desaparició de la capacitat de les administracions no estatals amb competència en assistència i serveis socials de complementar pensions, si bé cal dir que resulta manifestament contrària a postures que ja ha tingut el Tribunal Constitucional i, de fet, també, a les necessitats de la ciutadania, no?, i el que fa és abocar a un nivell de precarietat extrem moltes de les persones afectades, especialment dones. Com hem discutit a bastament en aquest Parlament, o hem exposat a bastament en aquest Parlament, el model tipus de pobresa és una dona que viu sola i que, a més a més, és gran. Per tant, aquest perfil de pobresa, que és, en definitiva, el que representen les vídues, és aquest model que encara intenta empobrir més..., una situació que encara precaritzarà més si aquesta norma és possible. Per tant, nosaltres, evidentment, votarem favorablement l'aprovació d'aquest Dictamen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Seguidament, pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular avui es posicionarà sobre la Proposta de resolució contra el recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social.

Aquesta Llei conté vint-i-quatre articles, quatre disposicions addicionals, una disposició derogatòria i dues disposicions finals. És una Llei innovadora, és una Llei dinàmica i és una Llei que s'incorpora a tot el reguitzell de modificacions legislatives que el Partit Popular i el seu Govern han realitzat en el sistema de la Seguretat Social.

Aquesta Llei modifica tres normes, tres normes bàsiques, tres normes importants. En primer lloc, la Llei general de la Seguretat Social, en el seu text refós, Reial decret legislatiu 1/1994; en segon lloc, la Llei de procediment laboral, i, en tercer lloc, la Llei d'inspecció i sancions en l'ordre social.

Aquestes modificacions tenen un abast molt ampli –molt ampli. Aquesta Llei fa referència a modificacions tan importants com canviar l'acció protectora de moltes prestacions. Mirin, senyories: per exemple, prestacions tan importants com la incapacitat temporal, la incapacitat permanent, la jubilació, la mort o supervivència, la invalidesa no contributiva i les prestacions en favor de familiars.

Però, a més, aquesta Llei va més enllà i modifica altres aspectes del sistema de Seguretat Social. Modifica els sistemes de recaptació. El sistema de recaptació, el fa més flexible; possibilita que es puguin ajornar les quo-

tes dels treballadors que fins ara eren inajornables; su-primeix les distincions de recàrrecs entre constrenyiment i mora, i flexibilitza el procediment recaptador. Modifica, alhora, també, la gestió i la cotització en alguns aspectes del sistema de la Seguretat Social, i també té abast en la gestió i en el règim de les mútues, i la possibilitat de gestió descentralitzada a les comunitats autònomes del patrimoni de la Seguretat Social.

Però és evident que la Proposta de resolució que avui debatem aquí va dirigida a valorar si el complement que en aquest cas el Govern de la Generalitat va aprovar és constitucional o no o forma part del sistema de la Seguretat Social o no. Doncs bé, el nostre Grup Parlamentari voldria aclarir algunes qüestions prèvies. En primer lloc, la competència exclusiva de l'Estat és d'acord amb l'article 149.1.17, que diu que la competència exclusiva de l'Estat és a preservar la unitat del sistema de la Seguretat Social espanyol i el manteniment d'aquesta unitat. Això també ho referma l'article 41 de la Constitució espanyola, quan diu que els poders públics «mantindran un règim públic de Seguretat Social per a tots els ciutadans que garanteixi l'assistència i les prestacions socials suficients».

Senyories, això és el que ha estat fent el Partit Popular i el Govern del Partit Popular fins ara. Això, exactament això: garantir un sistema públic de pensions únic, un sistema públic de pensions que preserva la igualtat de totes i cadascuna de les prestacions. Això ho hem fet amb la Llei 24/1997, que va reconèixer per llei la revalorització de les pensions, que abans cap govern anterior havia reconegut. A més, ho vàrem fer amb un acord de pensions, signat amb els interlocutors socials i signat amb la patronal, que millorava les pensions mínimes, i especialment, en el fonament 12, les pensions mínimes de viduïtat.

Però tota aquesta qüestió s'enceta amb la resolució i aprovació d'un decret pel Govern d'Andalusia. Aquest Decret d'Andalusia el que fa és complementar pensions no contributives del sistema de la Seguretat Social. I ho repeteixo, senyores i senyors diputats: no contributives del sistema de la Seguretat Social. És a dir, aquelles per les quals els treballadors no han cotitzat i no són substitutives de rendes professionals. En aquest sentit, es dona i es produeix un conflicte positiu de competències, el qual es resol en una sentència, la 239/2002. És en virtut d'aquesta Sentència que avui aquesta cambra vol presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat, i per això ha demanat aquest Informe al Consell Consultiu, l'Informe 248, perquè es creu que és inconstitucional la modificació que realitza l'article 1 de la Llei 52/2003, perquè diu el següent. Aquest article diu que: «Los principios y fines de la Seguridad Social..., está configurado como una acción protectora en sus modalidades contributiva y no contributiva, y se fundamenta en los principios de universalidad, unidad, solidaridad e igualdad». Però afegeix en el punt número 4, a l'article 38, del text refós de la Llei general de Seguretat Social que: «Cualquier prestación de carácter público que tenga por finalidad complementar, ampliar o modificar las prestaciones económicas de la Seguridad Social, tanto en sus modalidades contributiva como no contributiva, forma parte del sistema de Seguridad So-

cial», i està, llavors, d'acord amb els articles i la competència exclusiva que abans hem esmentat, el 149.1.17.

Aquí és quan s'interpreta que s'està envaint o es pot envair una competència de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la corresponent a l'article 9, apartat 25, relativa a l'assistència social. Doncs bé, mirin, senyores i senyors diputats, es veu que del text de l'Informe del Consell Consultiu també hi han alguns aspectes que donen la raó al que aquesta diputada i aquest Grup avui defendran. Mirin, llegeixo textualment del text de l'Informe consultiu, i diu: «El Tribunal Constitucional intenta conjugar l'atribució de les competències en matèria de Seguretat Social amb les d'assistència social pròpies.» I diu: «Hi han dos tipus d'assistència social» —dos—, «un d'intern de la Seguretat Social, que abastaria les prestacions no contributives de la Seguretat Social, competència de l'Estat, i una altra d'externa, amb la qual les comunitats autònomes poden desenvolupar lliurement les seves competències assistencials.» És a dir, està reconeixent en aquest Informe consultiu i en aquest apartat que el complement que s'estaria donant des d'aquest Govern estaria dintre de l'àmbit intern del sistema de la Seguretat Social, i per això seria competència de l'Estat. Però és que, a més, afegeix, aquest Informe consultiu: «De l'anterior panorama competencial, hi ha una anàlisi comparativa entre les prestacions assistencials autonòmiques i les prestacions no contributives de la Seguretat Social.»

Ambdues, com hem dit, constitueixen assistència social, però les segones, les prestacions no contributives, que són de les quals estem parlant avui aquí, s'enquadren en la competència de l'Estat de la Seguretat Social. És a dir, en gran part d'aquest Informe consultiu s'està reconeixent que les prestacions no contributives formen part del sistema de la Seguretat Social, i, com a tal, són competència exclusiva de l'Estat —com a tal, són competència exclusiva de l'Estat—, i això també ho diuen aquests dos paràgrafs que nosaltres hem llegit d'aquest Informe consultiu.

Però, a més, hi ha un fonament jurídic que les senyories que han intervingut en l'ordre de la paraula abans que jo no han anomenat. I diu el següent, el fonament jurídic número 10 de la Sentència 239/2002, que resol el conflicte positiu de competències d'Andalusia. Diu: «Considera que l'Estat pot adoptar les mesures que resulten convenients per evitar els possibles efectes disfuncionals que es poguessin produir en el sistema de la Seguretat Social com a conseqüència de l'acció normativa de les comunitats autònomes.» Aquesta mateixa Sentència, amb què vostès han estat argumentant continuadament i en què diuen que el Consell Consultiu s'afirma per declarar inconstitucionals aquests articles de la Llei 52, també possibilita en el fonament jurídic número 10 que l'Estat pugui adoptar mesures quan es produeixen mesures disfuncionals derivades de l'acció normativa de les comunitats autònomes.

És a dir que jo no diria, com ha dit la diputada d'Esquerra Republicana, jo crec que, poder, doncs, realitzant, doncs, un discurs massa generalista i un discurs en el sentit de ja considerar la inconstitucionalitat de la Llei, això ja ho dirà el Tribunal Constitucional o no, ara estem defenent diferents posicions..., però, home!, dir

que hi ha un únic ordre i esbiaixat de la visió de l'Estat i que aquesta norma és anticonstitucional i illegal, això no és cert. Aquesta norma és legal i, ara per ara, és constitucional mentre el Tribunal Constitucional així ho demostrï, ja que espero que Esquerra Republicana es mantingui dintre dels marges de l'Estat de dret. Per això ha articulat i ha possibilitat l'exercici d'aquest posicionament en aquest recurs, però, sobretot, també perquè sé que hi ha la intenció —i així ho va dir el que fóra conseller en cap, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira— de treure una llei de pensions..., de treure un llei de pensions a Catalunya.

Mirin, el Partit Popular de Catalunya hem estat al cantó de la millora de les situacions de necessitat en tots els ordres. I ho seguirem fent, però ho seguirem fent en el marc de l'Estat de dret. I els avanço, senyora consellera, senyores i senyors diputats, que hi han moltes possibilitats per a fer-ho, no és únicament i exclusivament amb l'actualització de les pensions, que, per cert, hi han diferents IPC també a Catalunya —el de Lleida, el de Tarragona, el de Girona, el de Cambrils, el de Blanes—, hi han molts tipus d'IPC, i, escolti'm, si ens posem a diferenciar, evidentment, també hauríem de tractar aquest tema i l'abast d'aquest. *(Remor de veus.)*

Però els ho diem i els ho tornem a repetir: nosaltres estarem..., estarem al cantó de les persones que tenen necessitat, i donarem suport a totes les mesures, que se'n poden fer d'altres, que no envaeixin la competència del sistema de la Seguretat Social. Perquè si algú ha garantit aquest sistema ha estat el Partit Popular. I ho ha fet —i ho ha fet— amb un increment de les pensions del 37 per cent d'ençà que es va signar l'acord de pensions.

I això li ho voldria contestar a la senyora diputada Núria Segú del Partit Socialista Obrer espanyol, perquè, clar, diu que és evident... *(Remor de veus.)* Del PSC, perdonin vostès... *(Veus de fons.)* No, no..., està clar, està clar! *(Forta remor de veus.)* És que, a vegades, aquestes coses..., vostès mateixos les confonen..., no pateixin, no pateixin... *(Persisteix la remor de veus.)* Estan federats, estan federats...

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Estan federats. Li voldria contestar el següent: parla d'involució autonòmica, parla de manca de desenvolupament, parla del fet que les polítiques del Govern del Partit Popular no s'han fet amb convergència social per a Europa.

Les paraules està molt bé dir-les, però a vegades s'han de demostrar quan es diuen. I li diria: «Miri, no solament Espanya està en les primeres línies de convergència amb Europa, no solament hem entrat en la primera línia de l'euro, sinó que, a més, en despesa social d'ençà l'any 96 estàvem a 70.000 milions d'euros i ara estem a 120.000 milions d'euros, més de 42.000 milions d'euros de despesa social.»

(Remor de veus.)

No es posin nerviosos, senyors diputats, perquè les dades són les que són i són fiables i les dóna el Ministeri d'Hisenda. Les seves, com que són afirmacions generalistes, no les sabem. *(Veus de fons.)*

I després, dir-los una altra cosa –dir-los una altra cosa–: mirin, ni el PSC ni el Partit Socialista Obrer d'Espanya poden ser exemple –exemple– perquè no tenen la credibilitat per defensar les posicions de millora de les pensions, quan ells mateixos van poder deixar en risc el sistema de la Seguretat Social. *(Remor de veus.)*

I, a més, li diria una altra cosa –li diria una altra cosa–: miri, en declaracions del mateix senyor Bono, diu que està a favor... *(Remor de veus.)* Diu que està a favor d'aquest... –li ho llegeixo textualment–: «Las comunidades autónomas deben rendirse al principio de igualdad de las pensiones por encima de la propia autonomía que tienen sus políticas sociales.» Clar, com que és del PSOE..., clar, llavors ja entenem la diferència. Això ho diu el president de Castilla - La Mancha, el senyor José Bono; és a dir, no estaria d'acord amb aquest recurs.

Però, a més, el senyor Fidalgo, que crec que representa gran part dels treballadors d'aquest país –crec que representa gran part dels treballadors d'aquest país–, diu: «Se abre la carrera de la consideración de las pensiones como una tómbola de beneficencia.»

Nosaltres hem reconegut drets, drets subjectius. Nosaltres hem estat els primers que hem modificat la pensió de viduitat, que en els catorze anys del Govern del Partit Socialista no es va tocar ni la base reguladora, ni el percentatge, ni res. Nosaltres tenim tota la credibilitat per dir-los a vostès i per dir-los als catalans que si algú garanteix el sistema de pensions, que si algú els pot garantir l'estabilitat de l'actual sistema de pensions i dels futurs, és el Govern del Partit Popular.

I només recordar al Partit Socialista que ells sí que van modificar algunes prestacions. *(Remor de veus.)* Les van modificar, sí..., la de viduitat no, algunes; precisament, la pensió de jubilació, la Llei 26/85. Van tindre una vaga general per això –els ho voldria recordar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, té la paraula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyora Segú. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., la senyora Segú té la paraula. *(Veus de fons.)* Senyora Segú, demana la paraula?

La Sra. Segú i Ferré

Sí, per al·lusions directes. Tres coses, senyora Sánchez-Camacho, amb referència a la seva política, al Govern del Partit Popular, a la política amb referència a la sostenibilitat o no del sistema de pensions. No li ho he dit jo, li ho ha dit Europa: tenen en risc, no han pres mesures per corregir i fer sostenible el sistema de pensions. No li ho he dit jo, li ho ha dit Europa.

Segona qüestió. En el tema, fins i tot, de complementar les pensions a vídues. Vostè, és cert, han fet increments, però ens han fet una trampa: el complement a mínims absorbeix els increments que fan vostès, i les

persones que reben la pensió de viduitat moltes d'elles es queden en el mateix per molt increment que facin vostès, perquè, com que tenen el complement a mínims, que és absorbit per l'increment que vostès plantegen, es queden igual.

Res més, senyora Sánchez-Camacho.

El president

Senyora Sánchez-Camacho...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, moltes gràcies. Senyora diputada, la sostenibilitat del sistema, quan vostè s'ha referit a la involució i s'ha referit a la manca de convergència de les polítiques socials, jo li he afegit la sostenibilitat del sistema, i ara hi afegiria més: els 12.000 milions d'euros que el Fons de reserva té i que anirem augmentant any rere any, i que de ben segur que aconseguirem aquests 24.000 milions en aquesta legislatura. Això és la sostenibilitat i la suficiència del sistema que nosaltres hem demostrat i vostès no van demostrar.

Segona qüestió. Senyora diputada, jo no sé si vostè no entén exactament què són els complements a mínim, jo li ho explico: els complements a mínim... *(Forta remor de veus.)* Sí, sí, sí...

El president

Senyora diputada, senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Perdonin, perdonin..., quan la senyora diputada fa afirmacions dient que es fan trampes –dient que es fan trampes– s'han d'explicar les coses perquè aquí no hi ha cap trampa.

El president

Senyora diputada, el problema és que no té temps per explicar tanta cosa.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Bé. Doncs, un altre dia li ho explicarem. Però, de fet, no hi han trampes, sinó que els complements de mínim són per a aquelles pensions que són més baixes, i ja es van establir de manera anterior, abans que estigués el Partit Popular en el Govern. Li ho recordo, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Dolors Comas, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé. Nosaltres, per suposat, donarem suport amb el nostre vot al recurs d'inconstitucionalitat que s'està debatent.

I em disculparan, senyors diputats i diputades, que no utilitzi un llenguatge molt jurídic quan estem parlant d'un recurs d'inconstitucionalitat. De fet, en l'Informe que fa el Consell Consultiu hi ha les argumentacions jurídiques suficients com per poder sustentar el nostre vot i poder sustentar la nostra visió favorable a fer aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Perquè, en definitiva –en definitiva, i veient com ha anat l'últim debat–, el que cal és, justament, el que s'està defensant és la capacitat que tenim com a comunitat autònoma de complementar les pensions, que ja ens agradaria que fossin suficients a partir de les competències des del punt de vista de govern que en aquests moments té el Partit Popular, però no ho són –no ho són. I, en realitat, a més a més, fent ús d'aquesta competència que com a comunitat autònoma tenim, el que s'està fent és afegir un increment a les pensions més baixes..., que és el que el Partit Popular està negant en aquests moments, diguem-ho clar! El Partit Popular està negant la possibilitat que el Govern de Catalunya pugui complementar les pensions més baixes d'aquest país argumentant amb argücies d'interpretació de la Constitució que van clarament en contra dels interessos de les classes populars i dels sectors més desfavorits.

Aquesta és la realitat: el Partit Popular està en contra que el Govern de Catalunya apugi les pensions a les persones vídues, per exemple, amb uns increments petits, sobre unes pensions que són ja molt petites. Ja ens agradaria, a tots, que aquestes pensions fossin més altes i que no les haguéssim de complementar. Ja ens agradaria..., han de ser més altes i no les hauríem de complementar, però partim d'una realitat i, per tant, volem, des de la nostra capacitat normativa com a comunitat autònoma, poder-ho fer. Perquè, en definitiva, doncs, el que s'està posant en qüestió és si podem o no complementar les pensions, les pensions de viduïtat amb les no contributives i, en general, les pensions més baixes.

I, per què es posa en qüestió? Es posa en qüestió per part del Govern de l'Estat, del Partit Popular, quan la Junta d'Andalusia, l'any 98 i l'any 99, estableix un decret de complement de les pensions. I, aleshores, tots fem al·lusió –perquè en el mateix Informe del Consell Consultiu s'hi dona gran importància– a la Sentència del Tribunal Constitucional, de 239/2002, que estableix de manera molt clara que no entra en contradicció la unitat del sistema de Seguretat Social, que, evidentment, té unes característiques..., que cal assegurar un règim únic i unitari, i que té com a característiques que és públic, la universalitat subjectiva, la generalitat objectiva i la suficiència de prestacions, i que, per tant, el que fa és garantir la protecció social de tots els ciutadans pel fet de ser-ho en situacions de necessitat; estableix aquesta diferència clara del sistema de Seguretat Social - competència estatal, d'una altra dimensió de la protecció social que és l'assistència social, que clarament és competència de les comunitats autònomes i que implica fer tota una sèrie d'organització de serveis i de prestacions per cobrir les situacions de necessitat. I aquesta distinció queda molt clara. I, per tant, és clarament indiscutible que les comunitats autònomes tenen aquesta competència. (*Remor de veus.*)

I, què fa davant d'això el Partit Popular? Treure aquesta Llei 52/2003, que és la que estem discutint aquí, que en l'apartat 2, i més en concret en l'article primer, introdueix un nou apartat en la Llei general de la Seguretat Social, que és aquell apartat que diu que «qualsevol prestació de caràcter públic que tingui per finalitat complementar, ampliar o modificar les prestacions econòmiques de la Seguretat Social», ens ho diu..., ah, caram!, ens ho diu en aquest article, ho diu, «tant en les modalitats contributives com no contributives», ho diu, «forma part del Sistema de Seguretat Social».

És a dir, està rectificant a través d'aquest article el que la Constitució diu de manera molt clara que, per una banda, hi ha el sistema únic de Seguretat Social, i, per altra banda, hi han aquestes competències d'assistència social que tenen les comunitats autònomes i que implica poder cobrir les situacions de necessitat.

I és rellevant que en el mateix Informe del Consell Consultiu resulta que agafa com a justificació social dels ajuts que atorga la Generalitat el fet que a Catalunya hi han situacions de pobresa. I fa referència als informes sobre la pobresa fets l'any 2002 i 2003 en què prenent com a referència que estan sota el llindar de la pobresa les persones que cobren per sota d'un 50 per cent de la renda mitjana, resulta que trobem a Catalunya 715.000 persones que viuen per sota del llindar de la pobresa; que són, en definitiva, la concreció de 319.000 famílies –319.000 famílies– que viuen sota el llindar de la pobresa, de les quals 180.000 famílies estan en situació de pobresa severa. (*Remor de veus.*)

I ens diu, recordem-ho, aquells mateixos informes sobre la pobresa, que un 85 per cent d'aquests casos, d'aquestes famílies, estan encapçalades per dones, per dones grans, que són pobres, que la pobresa està feminitzada, i que, per tant, són moltes d'aquestes dones que cobren pensions de viduïtat o pensions no contributives les que són subjecte d'aquests complements que dona la Generalitat de Catalunya. I són justament aquestes situacions de necessitat les que, a partir de les atribucions que la mateixa comunitat autònoma té en matèria d'assistència social, s'intenten cobrir.

No entenem per què el Partit Popular, interpretant d'una manera molt *sui generis* aquests articles i competències de la Constitució, el que pretén en definitiva és restar aquesta possibilitat al fet que les persones amb menys recursos puguin cobrar complements a les pensions.

Per tant, nosaltres, tant en contingut com en forma, tant pel que implica el fet de donar aquest complement de pensions com pel que implica defensar un cop més les competències de la nostra comunitat autònoma, i un autogovern que volem desenvolupar d'una manera molt més profunda, justament per beneficiar les classes populars, per aquestes raons nosaltres votarem a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 52/2003, del 10 de desembre, de disposicions especí-

fiques en matèria de Seguretat Social, cal la majoria absoluta de seixanta-vuit o més membres d'aquesta cambra.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Atès que les dues propostes són iguals, votarem conjuntament les dues.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 118 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, especialment pel que fa a l'article 46 (tram. 212-00006/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, especialment pel que fa a l'article 46. La primera és presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, la segona, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament. Per a presentar la primera proposta, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president... Senyores i senyors diputats, dividiré la meua intervenció en quatre punts: el primer, «De què tractem?»; el segon, els antecedents; el tercer, el context, i el darrer, la conclusió.

De què tractem? Tractem d'una iniciativa parlamentària de Convergència i Unió per interposar recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional contra la Llei 62/2003, de 30 de desembre, concretament la Llei coneguda com Llei de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, i concretament un article, el 46, i dos apartats, el 15 i el 17. En definitiva, el tractem sobre la base d'un informe del Consell Consultiu, amb un dictamen, concretament el 253, que dóna justament la raó als grups, un, Convergència i Unió, i la resta de grups que plantegen la inconstitucionalitat d'aquest article.

Què pretén la Llei de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social amb l'article 46? Ben senzill, recuperar competències en l'àmbit del control i la sanció per la prestació de desocupació per part de la Generalitat de Catalunya. Dit d'una altra manera, pretén, el Govern del Partit Popular, recuperar competències que avui per avui té la Generalitat de Catalunya en un àmbit específicament sensible, en l'àmbit de la sanció, en l'àmbit de la desocupació. I ho fa en una línia habitual, que és

justament una mesura introduïda amb la Llei, coneguda com a «lleï omnibus», per tractar de desfigurar el debat de fons.

Quins són els antecedents d'aquest debat? Ben clar, la Llei d'ocupació. La Llei d'ocupació va ser discutida al Parlament espanyol, al Congrés de Diputats i al Senat, i va ser aprovada al Congrés de Diputats el dia 16 d'octubre, amb una definició prou clara per part del Partit Popular i per part del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Avui assistirem al següent: el Partit Socialista de Catalunya impugnarà aquest tipus d'article per la Llei de mesures, etcètera, després d'haver votat a favor de la Llei d'ocupació –després d'haver votat a favor de la Llei d'ocupació– al Parlament espanyol amb el Partit Popular. Dic, senyor Espasa, perquè vostè quedi tranquil –i ara em farà «sí» amb el cap, immediatament–, que malgrat que va votar en contra de l'esmena que va plantejar el Partit Popular sobre aquesta qüestió... És a dir, els antecedents són obvis: acord PP - PSOE per la Llei d'ocupació, i acord del PSOE amb tota la resta de grups –Esquerra Republicana, Izquierda Unida i Convergència– sobre aquest punt en concret. Perquè quedi clar a tots els diputats de la cambra, perquè no hi hagi mai cap mala interpretació: varem votar en contra de l'article 46 de la Llei de mesures, varem votar en contra de l'esmena introduïda pel Partit Popular, varem votar a favor de la Llei d'ocupació al Parlament espanyol.

És cert que aquesta esmena, el Partit Popular, per aquelles coses de l'estratègia parlamentària, van i la retiren en el tràmit del Senat. Però, senyor Espasa, escolti el que li he dit: va presentar, el partit, varem presentar..., per part del Partit Popular una esmena al Congrés, que la retiren al Senat –vostès la retiren–, i torna al Congrés sense aquella esmena.

Però per què va votar Convergència i Unió en contra de la Llei d'ocupació? Exclusivament per aquesta esmena que retallava les competències de la Generalitat de Catalunya? Per tant, què havíem de fer amb els nostres desocupats? No senyors, no senyores, ho va fer, a més, perquè aquesta no era una llei de bases, era una llei d'aplicació directa que permet que els parlaments autonòmics, com aquest, no puguin legislar sobre aquestes qüestions. Aquesta era la qüestió de fons. Per tant, la primera part de la intervenció, en el sentit de l'esmena en concret, era un element concret d'una estratègia absolutament lesiva per al Parlament de Catalunya; a saber, no era una llei de bases, era una llei d'aplicació directa, i es podria haver produït la següent paradoxa: si aquesta Llei hagués estat aprovada abans que nosaltres tinguéssim el SOC, el Parlament de Catalunya no hauria pogut legislar sobre el SOC. Que els queda clar el plantejament?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si aquesta Llei d'ocupació s'hagués aprovat abans que la Llei del SOC, no tindríem Llei del SOC. I malgrat que avui el Partit Socialista de Catalunya –i ho celebrem, no saben com– votaran a favor d'interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional per l'article 46, apartats 15 i 17, el que no va tenir en compte és que aquella no era una llei de bases,

abdicant de la responsabilitat de la defensa de les competències d'aquest Parlament de Catalunya; aquesta és la qüestió clau. Aquests són els antecedents, en un context determinat també prou clar, i aquí varem tenir el conflicte amb el Partit Popular: aquest context era el context dels debats amb el Ministeri de Treball sobre el FORCEM.

Fem un minut de memòria? El tema és el següent: a cavall de les eleccions i el canvi de Govern surten dues sentències del Tribunal Constitucional, una primera i una després, que donen la raó al Govern de la Generalitat de Catalunya sobre el tema del FORCEM. I tenia una polèmica agra amb el Govern del Partit Popular, i particularment amb el ministre Zaplana, respecte a què significava aquesta retallada de competències i a què significava la voluntat del Govern espanyol de tenir un sistema de formació contínua diferent del que teníem, que arrabassava una altra vegada les nostres competències. Recordo el debat agre –el tenen vostès aquí per si el volen seguir en l'hemeroteca–, duríssim amb el ministre Zaplana. El ministre Zaplana venia a sostenir –i ho podran llegir aquí concretament– la següent tesi: El Govern de Catalunya és un govern tou que no fa, respecte als aturats, la vigilància que hauria de fer amb la prestació del servei. Increïble! És a dir, el ministre Zaplana posava en discussió que la pedagogia del Govern de la Generalitat de Catalunya, u, que el tracte del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a la desocupació, que el control de l'acomiadament i la capacitat de sanció, que havia estat exercida justament com s'han d'exercir aquestes capacitats, amb molt de tacte i molta prudència, ells creien, des del Govern espanyol, que nosaltres érem tous; increïble.

En aquest context, en aquest debat... Per cert, amb les dues sentències del Tribunal Constitucional, alguna cosa quedarà clara respecte al paper del FORCEM, i que havia estat dient el Govern de la Generalitat de Catalunya durant tots aquests mesos amb relació al que era nostre i el que era propi. I avui no és el debat, però ja que n'estem parlant, no anirà malament que aquell Consorci, que el vam decidir entre totes les forces parlamentàries, entre patrons i sindicats, amb l'impuls del Govern, aquest Consorci es revitalitzi, perquè és fonamental per a la formació contínua de les empreses i dels treballadors del nostre país.

En síntesi, el que succeeix és que ens trobem, una vegada més, davant una iniciativa per part del Govern Popular, per part del Govern espanyol, per retallar competències tant en l'àmbit del FORCEM, tant en l'àmbit de les aspiracions del SOC, com en l'àmbit d'aquesta Llei d'ocupació. Què hauríem de fer? Doncs presentar, lògicament, un recurs d'inconstitucionalitat. Celebrem, no cal dir-ho, que ho puguem presentar també en nom del PSC, amb l'Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya..., Esquerra Alternativa? Esquerra Unida? (*Veus de fons.*) I Alternativa, Esquerra Unida i Alternativa (*Una veu diu: «Ho hauries de saber.»*) Hauria de saber-ho, però acostumar-se a tots aquests noms que componen el Govern, senyor diputat, té aquesta dificultat. Vostè no es sulfuri, tot arribarà a temps i ho acabarem aprenent (*Rialles.*) Estigui tranquil, ho acabarem aprenent. Vostè no es molesta, eh? que no, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Moltes gràcies.

Anem al punt final de la intervenció, després dels antecedents del context...

O no tindrem temps d'aprendre-ho, això, senyor Ferran? (*Veus de fons.*) Senyor president, vostè ens hauria de dir: «Al tema, si us plau, al tema...»

(*Rialles.*)

El vicepresident primer

És vostè qui provoca el senyor Ferran. (*Rialles.*) Segueixi, si us plau.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Conclusió: si vostès tenen a bé de seguir el Dictamen del Consell Consultiu, jo els estalviaré tot l'entrellat jurídic. Només els faré una recomanació, si vostès m'ho permeten, una ben cordial recomanació, que és: llegir, que no ho faré jo, ho poden fer vostès perfectament, els fonaments 6 i 7. El fonament 6 tracta de tot el desenvolupament de l'article 15, l'apartat 15; el fonament 7 tracta del 17. A l'inrevés li he dit; del 17 primer i del 15 després. Allà ens ve a dir que el que veritablement es modifica per part d'aquest suau intent del Govern del Partit Popular, a través de la Llei de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, és: de conculcar a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya l'article 17.2, de no tenir en compte l'acord de la Comissió Mixta sobre els traspassos de l'INEM, aprovat pel Reial Decret 1050/1997, de no tenir en compte el conveni de col·laboració entre les dues administracions, estatal i autonòmica, i de prescindir de la sentència del Tribunal Constitucional 195/1996.

Crec sincerament que el Dictamen del Consell Consultiu és claríssim, determinant. Estaré molt atent –tenia l'oportunitat de comentar-ho amb els diputats d'ara del Partit Popular–, estaré molt atent, senyora diputada..., els arguments que vostè emprarà, que segurament seran fonamentats, com no podria ser d'una altra manera, per justificar el que des del meu punt de vista és injustificable. Com és possible que des del Govern del Partit Popular, amb els arguments que jo li he plantejat, es vegi amb la necessitat de retallar competències de la Generalitat de Catalunya?

Deixi'm que afegeixi una cosa més. Sé que això, per part del Govern del Partit Popular, és possible. Com és possible que diputats catalans del Partit Popular, en aquesta cambra, estiguin disposats a donar suport al Govern Popular espanyol? Això és més diferent. Entenc el Govern espanyol, entenc i estem curats d'espants, senyora diputada i senyors diputats. Com és possible que diputats catalans del Partit Popular no entenguin que amb un dictamen tan extraordinàriament clar com aquest s'ha de votar en contra? Senyor portaveu, senyora portaveu, m'avanço als esdeveniments? Seran vostès capaços de sorprendre'm i votar favorablement amb el conjunt de la cambra? Sortirem de dubtes ben aviat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Per presentar la segona proposta de recurs d'inconstitucionalitat, té la pa-

raula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president... (*Pausa.*) Sempre ens passa igual..., el micro, el tenim una mica baix.

Senyores i senyors diputats, és per mi un motiu de preocupació i de pena haver de pujar avui aquí a explicar per què nosaltres presentem aquest recurs d'inconstitucionalitat. Pensem que la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia, les lleis que hem tingut sobre l'ocupació i sobretot –sobretot– el Decret de transferències de l'Inem són molt clars sobre el tema que avui es tracta.

L'any passat vam celebrar els vint-i-cinc anys de la Constitució; l'Estatut, per sort, està vigent, ja el millorarem, i, naturalment, en aquesta tessitura pensem que avui del que es tracta és de constatar un fet evident, que és: les competències en ocupació són competències de la Generalitat de Catalunya.

I és una pena, senyores i senyors diputats, que s'aprofiti –que s'aprofiti– una llei d'acompanyament dels presupostos, que alguns en diem «lleï popurri», eh?, que és una escombra on apareix tot, que cada any l'has de vigilar article per article i apartat per apartat per veure si hi surt alguna qüestió que s'aprofita per laminar les nostres competències. I aquesta vegada ha sigut així.

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i també de tots els grups que formem la majoria d'aquesta cambra, venim a proposar, malauradament, una altra vegada una interposició d'un recurs contra un article concret de la Llei d'acompanyament.

Nosaltres pensem que s'ha de defensar les nostres competències. Jo penso que és evident que ningú es pot estranyar de l'actitud del Govern del Partit Popular, perquè Convergència i Unió ho coneix perfectament i per això han estat vuit anys conjunts, però que el que tinc clar és que aquesta Llei d'acompanyament, en els dos apartats que ens ocupen, vulnera clarament tota la feina feta durant els anys anteriors. Fixin-s'hi bé: sentències del Tribunal Constitucional, sobretot la de l'any 96, la 195; ho repeteixo, cal llegir-se el Decret del traspàs de l'Inem, la creació de l'òrgan de coordinació sobre aquest tema. Doncs, tot això deixa clar que tot l'aspecte de potestat sancionadora de prestacions per desocupació és competència de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, el Govern del PP el que ens ha volgut fer és tornar a recuperar competències en aquest tema i, per tant, muntar una *entidad gestora*, que naturalment dependria d'ells, del Govern del PP, del Govern de l'Estat, per laminar i deixar sense contingut les nostres competències.

Espero sincerament, senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup, que aquest error que se li va colar al Govern del PP es pugui resoldre avui en aquesta cambra. I em refereixo, naturalment, que tots els grups d'aquesta cambra, em refereixo a tots, donem suport a aquest recurs, que, per evident, no deixa de ser absolutament lògic.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la illustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada, dir que Esquerra Republicana de Catalunya ja havia denunciat en l'esmena a la totalitat que va fer a la Llei d'acompanyament dels presupostos de l'Estat que en la dita Llei es contenien modificacions legislatives importants i que era una llei que es convertia en un calaix de sastre, que força aquestes modificacions legals al marge del procés ordinari.

El Govern de l'Estat ha aprofitat la majoria absoluta del Partit Popular al Congrés dels Diputats per fer un ús indegut i un abús d'aquestes lleis d'acompanyament; en aquest cas, tal com ens diu el Dictamen del Consell Consultiu, han quedat afectades per aquesta Llei fins un total de noranta-nou disposicions.

El mateix Dictamen del Consell Consultiu titlla la Llei d'«exuberant barreja legislativa» i considera no justificat el que anomena «conglomerat legislatiu» malgrat els intents de l'exposició de motius de la dita Llei de justificar-ho. També fa esment d'algunes actituds que vulneren el mínim decòrum, com el mateix fet que no conté ni tan sols els corresponents articles reformats.

De fet, el que expressa el Consell Consultiu en el seu Dictamen és el que expressa també la preocupació de la majoria de forces polítiques d'aquesta cambra: el fet que es resolgués per aquesta via continguts legislatius que no correspondrien i que la majoria de vegades són mancats de relació amb cap de les normes expressades per la dita Llei.

A l'article 46, que és l'article que ens ocupa, de la Llei es modifiquen infraccions i sancions de l'ordre social, diverses infraccions han estat tipificades de nou i s'introdueixen noves infraccions. D'entrada aquestes modificacions són fetes sense el consens necessari, però a més a més es troben en aquest Dictamen que ens ha fet arribar el Consell Consultiu alguns apartats d'aquest article 46 que són de dubtosa legalitat constitucional: els 12, 13, 15 i 17, però especialment aquests dos apartats, els 15 i 17, que, de fet, envaeixen competències de forma clara i, de fet, es fa referència a doctrina del Tribunal Constitucional que així ho ratificaria.

A l'article 46 de la Llei 62/2003 es reproduïxen infraccions ja regulades per la Llei 8/1988 que han de ser subjectes a la mateixa potestat sancionadora, és a dir, la de competència autonòmica, fet que no es produeix atès que s'atorga aquesta potestat a l'Estat.

De fet, el Tribunal Constitucional ha refermat en altres ocasions la necessitat de reelaborar la legislació per tal de reordenar algunes competències impugnades, fet que en aquest cas no s'hauria de fer perquè s'envaeixen de forma clara aquestes competències, a més utilitzant una tècnica legislativa, com hem dit, un mica barroera per tal de no utilitzar una reforma legislativa clara, amb un procediment ordinari.

La Generalitat de Catalunya assumeix en el traspàs de competències funcions de gestió i control de les polítiques d'ocupació així com la potestat sancionadora relativa al compliment de les obligacions en matèria d'ocupació i desocupació –i, això, a bastament ja ho han exposat els diputats que m'han precedit–, tot i que hi ha una sèrie de funcions compartides, i en aquest cas és on l'intent recentralitzador es percep més clarament; fins i tot es preveu una excepció competencial, en termes de potestat sancionadora, que el mateix Tribunal Constitucional va anul·lar en una sentència, en la Sentència 195/1996.

Així, en aquesta reforma que preveu la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'Estat, recuperem..., es recupera l'essència més centralista i centralitzadora del Govern de l'Estat, que s'acomoda en la majoria absoluta del Partit Popular, i, no contents amb el no-desplegament de competències previstes en l'Estatut vigent, es reafirma en la seva majoria per no haver de consensuar res i recentralitzar aquestes competències.

És com un joc de màgia, no? I només citaré literalment un paràgraf del Dictamen del Consell Consultiu. Diu: «D'aquesta manera, la norma que comentem estableix un canvi fonamental: el que era competència de la Generalitat passa a ser-ho d'un organisme estatal.» És: plis-plas, ara hi és ara no hi és; un joc de màgia Borràs.

Amb la Llei d'acompanyament, doncs, es pretén canviar la legislació bàsica de l'Estat i que passi sense pena ni glòria, tant a nivell social com en el debat parlamentari, atès que el debat serà ràpid i s'aprovarà amb celeritat, si tenim en compte els terminis parlamentaris que preveu l'aprovació dels pressupostos.

De fet, han trobat la pedra filosofal de la perversió democràtica i no sé si els hauríem de felicitar per això. Jo crec que més aviat no, perquè de fet el que s'està evidenciant és la involució democràtica que està patint aquest Estat en els últims anys.

L'Estatut d'autonomia i les diferents actuacions legislatives, així com la doctrina del Tribunal Constitucional i el mateix Dictamen del Consell Consultiu, ens porten a la conclusió que aquesta Llei, a més de vulnerar el principi de seguretat jurídica, envaeix competències de la Generalitat, pel que fa a l'article 46, i, per tant, pot considerar-se, en els articles analitzats, del tot inconstitucional, al nostre entendre, atès que vulnera les competències d'execució de la Generalitat de Catalunya quant a la potestat sancionadora en matèria de seguretat social.

És per això que hem presentat aquesta resolució d'interposició del recurs d'inconstitucionalitat, i, per tant, nosaltres, com a Grup que ho ha presentat, també hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, davant d'un possible conflicte de competències hem de veure quines corresponen a l'Estat i quines a les comunitats autònomes. I això ho hem de fer amb rigor. No podem caure en el discurs tan repetit, jo diria fins i tot per ús i abús, de considerar que l'Estat lamina i retalla competències *ad hoc* o que tota la legislació estatal s'ha de veure amb recel per si suposa una intromissió.

Tenim la potestat d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat d'acord amb el que preveuen la Constitució i l'Estatut. I si es dona el cas que s'ha d'utilitzar aquesta via, ho fem. Però, si us plau, ho hem de fer amb normalitat, sense recórrer al victimisme ni a l'escenificació d'una realitat de política legislativa de confrontació. Entrant en l'objecte del Dictamen del Consell Consultiu que és motiu d'exposició en aquests moments..., ha estat demanar si la Llei 62/2003, i especialment el seu article 46, qüestionava les competències en matèria de control de la prestació per desocupació per part de la Generalitat de Catalunya.

I, com he dit abans, quan parlem d'un recurs, hem de parlar de competències. La mateixa Constitució, en el seu article 149, article que fa referència a les competències exclusives de l'Estat, estableix en el seu punt 17 que l'Estat té competència exclusiva sobre la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social, i diu, a més, «sens perjudici que les comunitats autònomes n'executin els serveis».

Tanmateix, l'Estatut, al seu article 17.2, diu que en matèria de seguretat social correspondrà a la Generalitat el desenvolupament legislatiu, l'execució de la legislació bàsica de l'Estat i la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social.

Ens trobem davant d'unes competències concurrents i, per tant, és el Tribunal Constitucional i després un real decret els que passaran a delimitar l'abast de la competència tant per part de l'Estat com per part de la comunitat autònoma.

L'objecte d'aquest Dictamen era aquesta potestat sancionadora, fins on arriba la competència de l'Estat i fins on arriba la competència de la comunitat autònoma. Doncs, bé, partint del mateix Dictamen i agafant la Sentència del Tribunal Constitucional 195/1996, de 28 de novembre, ens diu aquesta Sentència, una sentència important perquè va ser la primera que va abordar la delimitació de les competències entre Estat i comunitats autònomes..., i diu aquesta Sentència, recollida també al Dictamen, que es considera que la competència sancionadora serà estatal i que la resta que no tingui res a veure ni amb la percepció d'ingressos ni amb la realització de despeses corresponents serà competència de les comunitats autònomes.

Tanmateix, el Reial decret 1050/1997, de 27 de juny, també va entrar després d'aquesta Sentència a fer el traspàs a la Generalitat de Catalunya de la gestió realitzada per l'Inem en l'àmbit de treball, d'ocupació i de formació. I aquest Decret torna a reiterar i diu que la Generalitat de Catalunya exercirà les funcions d'execució relatives al compliment de les obligacions d'empre-

saris i treballadors, i que, en el seu cas, serà sancionadora, d'acord amb el que fixi la legislació de l'Estat, que en aquests moments, senyors diputats i diputades, és el que preveu la Llei d'infraccions i sancions, reformada per la Llei 62/2003, objecte del Dictamen del Consell Consultiu.

Però és que, després de sentir les intervencions que m'han precedit, s'han dit paraules de preocupació, pena..., jo diria: el que cal és rellegir-se la Constitució i l'Estatut, i recordar que aquí, com a diputats, el que podem fer és manifestar el vot referent al nostre Grup Parlamentari, i que hem de votar com a parlamentaris, però no som jutges; això queda en mans dels tribunals, que hauran de dir si l'objecte de l'article 46 és constitucional o no.

I, a més, vull recordar al Grup Socialista que avui la reforma..., aquest article 46 no es va fer amb la reforma del Partit Popular. No, no, de cap manera. Mirin, aquest article prové del Reial decret legislatiu 5/2002, que sí que vam aprovar nosaltres, però hi una llei que ja preveia aquests tipus d'infraccions, que era la Llei 8/1988, de 7 d'abril, que per la data comprendran que és seva. I aquesta Llei ja establia que la no-compareixença davant de l'entitat gestora, i també el rebuig d'una oferta de col·locació adequada, eren objecte d'infracció en matèria de Seguretat Social.

Per tant, senyors diputats i diputades, per tot el que hem expressat, el Grup Popular votarà en contra de la interposició del recurs, perquè considerem que, d'acord amb la distribució competencial basada en l'Estatut i en la Constitució, no procedeix la interposició d'aquest recurs.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olano. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa, que té un nom llarg..., no li diré «honorable Antoni», li diré «honorable Antoni Fernández Teixidó», perquè així m'he après el seu nom, i, per tant, també li demano que conegui el nostre nom, i el conegui acostumat-s'hi des de l'oposició.

Bé, dit això, la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, pel nostre Grup, i, per tant, la seva posició favorable tenen a veure bàsicament amb els continguts que altres diputats i diputades han expressat –òbviament, no la diputada del Partit Popular–, i sí respecte a un àmbit a què el Govern central, a què el Govern del Partit Popular ens té ja molt acostumats, i és tirar endavant unes lleis, una llei en la qual cap quasi de tot, i en el mateix moment posa la tisora; incorpora molts continguts i posa la tisora, la tisora que el caracteritza, al Partit Popular, que és la tisora centralista, una tisora centralista que ens ha portat en aquest Ple ja a presentar o a votar dos recursos d'inconstitucionalitat, i a l'anterior Ple, quatre. Per tant, vol dir que, a aquest ritme,

allò que diuen els diputats i diputades del Partit Popular, que no hi ha una involució autonòmica, doncs, als diaris de sessions cal remetre's, perquè en moltes matèries està expressant el Partit Popular que hi ha aquesta tisora centralista, aquesta voluntat de retallar competències que ens són pròpies en diverses matèries. I en aquest cas en una matèria sancionadora, en què és possible que també, per un altre caràcter que té el Partit Popular, es poden sentir còmodes, d'intentar assumir el caràcter sancionador en temes de desocupació.

Bé, dit això, hi han quatre aspectes que per nosaltres són molt importants per poder posar-nos a favor, per poder haver presentat aquest recurs d'inconstitucionalitat. El primer, perquè vulnera, des del nostre punt de vista, l'article 17.2 de l'Estatut i, per tant... En aquest article es reconeix, no?, quines són les matèries pròpies de l'Estatut respecte a les qüestions de Seguretat Social i, en aquest sentit, doncs, explica clarament que el desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat, salvant les normes que en configuren el règim econòmic, són de l'Estatut. Per tant, és la primera vulneració.

La segona, que no té en compte, doncs, la doctrina mateixa del Tribunal Constitucional prèvia, com han dit ja alguns diputats i diputades, en el moment en el qual es va exercir el traspàs de l'Inem a la Generalitat de Catalunya, i, per tant, hi ha tot un seguit d'aspectes ja de doctrina del Tribunal Constitucional que són prou coneguts, com queda descrit en el Dictamen del Consell Consultiu.

La tercera, perquè hi ha un dels aspectes molts importants, pel qual es va arribar a l'acord del traspàs de l'Inem a la Generalitat, que diu que té, en el punt cinquè, aquesta potestat sancionadora, relativa al compliment de les obligacions d'empresaris i treballadors en les matèries referents a l'ocupació i desocupació. Per tant, queda clar també que en aquest aspecte, quan es va traspasar l'Inem a la Generalitat, la potestat sancionadora té a veure amb les comunitats autònomes i, en aquest cas, amb la Generalitat de Catalunya.

I el quart aspecte és perquè modifica, no?, i hi han aspectes molt importants d'acords entre la Comissió Mixta Govern central – Generalitat, que també expressa el reconeixement explícit, en el punt c, per a la Generalitat de Catalunya de la potestat d'imposició de sancions per infraccions lleus i greus que es produeixin.

Per tant, per aquests quatre aspectes –perquè hi ha una vulneració de l'Estatut, perquè no es té en compte la doctrina del Tribunal Constitucional, perquè no es té respecte a aquelles coses que suposen el traspàs de l'Inem i perquè hi han canvis als acords de la Comissió Mixta Govern central - Govern de Catalunya–, el nostre Grup, doncs, hi votarà a favor.

I, en tot cas, recomanar al Partit Popular que crec que seria, creiem que seria més adient dedicar més esforços a millorar, no?, la protecció per desocupació dels treballadors i treballadores, que no intentar anar recuperant, a cop de tisora, competències en aquesta matèria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Pel Grup Popular? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, i especialment pel que fa a l'article 46, cal la majoria absoluta, seixanta-vuit o més diputats i diputades.

Cridem a la votació.

(Pausa llarga.)

Atès que les dues propostes són iguals, les votaríem conjuntament.

Comença la votació.

Les propostes han estat aprovades per 117 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 10

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, d'Ensenyament, les conselleres de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes de l'Actual Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions d'aquest Procés en les Relacions Internacionals (tram. 252-00007/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

2. Designació de cinc síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/07). Grups parlamentaris. Elecció de síndics de la Sindicatura de Comptes.

3. Designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00001/07). Grups parlamentaris. Designació.

4. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00008/07). Grups parlamentaris. Designació.

5. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 284-00009/07). Grups parlamentaris. Designació.

6. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00010/07). Grups parlamentaris. Designació.

7. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00011/07). Grups parlamentaris. Designació.

8. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00012/07). Grups parlamentaris. Designació.

9. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00013/07). Grups parlamentaris. Designació.

10. Designació de dos representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00014/07). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpелlació al Consell Executiu sobre les intoxicacions produïdes per fumigacions (tram. 300-00171/07). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpелlació al Consell Executiu sobre les perspectives econòmiques de Catalunya per a l'any 2004

(tram. 300-00145/07). Sr. Jordi Carbonell i Sebarroja, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de progrés econòmic i social per a Catalunya (tram. 300-00172/07). Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpелlació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) (tram. 300-00173/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de comerç, consum i turisme (tram. 300-00174/07). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpелlació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 300-00010/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal (tram. 300-00015/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu pel que fa a l'acció de govern (tram. 302-00001/07). Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, H. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 302-00002/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir una correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana (tram. 302-00003/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduïtat (tram. 302-00004/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 302-00005/07). Sra. Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 302-00006/07). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

24. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Atesa la sollicitud de modificació de l'ordre del dia per tal que el punt número 15, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, consum i turisme, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, es faci després del punt número 17, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra per fer aquesta modificació. Es pot produir aquesta modificació? *(Pausa.)* Doncs, queda aprovada per assentiment.

Mocions subsegüents a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 302-00005/07) i sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 302-00006/07) (retirades)

També es fa avinent que queden retirades les mocions números 22 i 23, dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, respectivament.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes de l'Actual Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions d'aquest Procés en les Relacions Internacionals (tram. 252-00007/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes de l'Actual Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions d'aquest Procés en les Relacions Internacionals. Atès l'acord de la Junta de Portaveus del dia 17 de febrer, passarem directament a la votació.

Comença la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per tant, queda aprovada la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes de l'Actual Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions d'aquest Procés en les Relacions Internacionals.

Designació de cinc síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la designació de cinc síndics de la Sindicatura de Comptes. D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, els síndics són designats pel Parlament per majoria de les tres cinquenes parts dels seus membres, vuitanta-un vots.

Els candidats proposats són el senyor Agustí Colom i Cabau, el senyor Joan Colom i Naval, el senyor Enric Genescà i Garrigosa, el senyor Alfons Ortuño i Salazar, el senyor Alexandre Pedrós i Abelló.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Demano als... Per assentiment? *(Pausa.)*

Constatem el quòrum i, per tant..., constatem que hi ha més de vuitanta-un diputats i diputades per poder fer aquesta votació per assentiment, la qual cosa queda efectivament demostrada. I, per tant, si podem aprovar per assentiment aquestes assignacions, queden designades les persones esmentades, no havent-hi cap objecció ni cap oposició perquè siguin, doncs, els síndics de la Sindicatura de Comptes.

Designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00001/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. D'acord amb l'article 4 de la Llei 10/83, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra. La secretària primera llegirà els candidats proposats.

La secretària primera

Senyor Enric Canals i Cussó, senyor Joan Francesc Cànovas i Tomàs, senyor Daniel Condeminas i Tejel, senyor Joan Esteller i Sancho, senyor Juan José López Burniol, senyor Enric Marín i Otto, senyor Jordi Menéndez i Pablo, senyor Antonio Poveda i Zapata, senyor Marc Puig i Guàrdia, senyor Armand Querol i Gasulla, senyor Miquel Reniu i Tresserres i senyor Josep Maria Vila d'Abadal i Serra.

El president

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Demano als portaveus com hem de fer aquesta votació. La podem fer per assentiment? *(Pausa.)* Podem fer-la per assentiment.

Atès que es constata que hi ha el quòrum suficient, superior a noranta diputats i diputades, i tenint en compte que s'ha acceptat de fer la votació per assentiment, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden de-

signats els nous membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

———— **Designacions acumulades de representants del Parlament als consells socials de les universitats** (tram. 284-00008/07, 284-00009/07, 284-00010/07, 284-00011/07, 284-00012/07, 284-00013/07 i 284-00014/07)

Atès que els següents punts de l'ordre del dia, del quart al desè, es refereixen a les designacions als consells socials de les universitats, els proposo que agrupem els punts de l'ordre del dia que van del quart al desè. Els sembla bé? (*Pausa.*)

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a les designacions. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o bé electrònica i secreta. Aquesta presidència proposa que totes aquestes designacions es facin per assentiment. Hi estem d'acord? (*Pausa.*)

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona són la senyora Rosa Maria Carrasco i Azemar, el senyor Francesc Raventós i Torras. No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona.

Els candidats proposats per al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona són el senyor Moisès Amorós i Perich i el senyor Antoni Llardén i Carratalà. No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya són el senyor Joan Manel Salvadó i Tenessa i el senyor Joaquim Tosas i Mira. No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden també designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra són el senyor Jordi Bonet i Agustí i el senyor Raimon Martínez Fraile. No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden també designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida són el senyor Xavier Maurel i Castro i el senyor Josep Varela i Serra. No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida.

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona són el senyor Salvador Carrera i Comas i el senyor Joan Carles Girauta i Vidal. No havent-hi tampoc cap oposició ni cap objecció, queden designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona.

Els candidats proposats pel Parlament al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili són el senyor Pere Lluís Domènech i Santos i la senyora Roser Recasens i Vives. No havent-hi tampoc cap objecció ni cap oposició, queden designats els representants del Parlament al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre les intoxicacions produïdes per fumigacions** (tram. 300-00171/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre les intoxicacions produïdes per fumigacions, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas d'Argemir. (*Pausa llarga.*) Senyora Comas?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors consellers, senyores diputades i diputats, he presentat una interpellació amb relació al problema de les intoxicacions que deriven de l'ús d'insecticides o plaguicides en espais tancats. Voldria, en aquest sentit, corregir el mateix títol que apareix en la interpellació presentada d'urgència, que diu «per l'ús de»..., vaja!, que parla de «fumigacions», perquè no sempre la desinsectació dels espais tancats es fa a través de productes que impliquen fumigar, sinó per altres tècniques també.

En tot cas, aquest és un tema que en aquest Parlament s'ha tractat en diferents moments. Recordo, com a mínim, com a antecedents, que en la cinquena legislatura, el febrer del 98, la diputada Imma Mayol, d'Iniciativa per Catalunya Verds, va plantejar la primera interpellació amb relació a aquest tema a partir dels incidents que s'havien produït a la Vall d'Hebron, a l'Hospital de la Vall d'Hebron. A la sisena legislatura va haver-hi també una interpellació que tant la senyora Carme Valls com jo mateixa vam substanciar amb relació a aquest tema i que va suposar fer una proposta conjunta de resolució amb una moció que es va aprovar també conjunta. I també altres grups han presentat en diferents moments proposicions no de llei amb relació a aquest tema.

No dubto que des que per primera vegada van sortir a la llum la gran quantitat i naturalesa d'aquests casos, des del Govern de la Generalitat, des del Govern anterior, des de l'actual Govern, s'han fet actuacions en aquest sentit per millorar la precaució amb relació a evitar justament aquestes intoxicacions, però, malauradament, i aquest és precisament el sentit d'haver presentat aquesta interpellació, malgrat l'increment de les mesures de precaució, sembla que no són suficients, perquè s'han continuat donant incidents, s'han continuat donant casos d'aquest tipus d'intoxicacions. El darrer, almenys en el meu coneixement, és el que es va produir en el centre d'atenció primària de Tarragona, en una situació en què encara se n'estan investigant les causes –per tant, jo no m'aventuraré a avançar-me al que són els resultats–, però que ha implicat la intoxicació de diverses persones, i encara està per determinar, perquè s'estan fent analítiques, l'abast d'aquesta into-

xicació. També ha implicat, el fet que es detectessin aquestes intoxicacions, que per poder fer possible una neteja a fons de l'edifici es realitzés un desallotjament dels serveis que allà s'estaven realitzant, tant del centre d'atenció primària com d'algunes dependències de l'Hospital Joan XXIII, que eren en el mateix edifici, i que s'han pres, també, mesures sanitàries, per descomptat, per atendre les persones que han sigut objecte d'intoxicacions.

Però, malgrat, podríem dir, que un cop produït l'incident, s'hagin fet les mesures que hi hagi hagut, que s'han considerat necessàries, i que, en tot cas, la consellera de Sanitat i Seguretat Social explicarà si ho considera oportú..., perquè, en tot cas, no vull centrar-me tampoc en aquest cas particular, sinó centrar-me en la idea que alguna cosa ha passat perquè un tipus d'accident així s'hagi produït de nou, en aquest cas en un centre sanitari com aquest, però podria haver sigut en algun centre, sigui públic o de caràcter privat.

En tot cas, algunes coses es detecten dels informes que s'han fet fins a algun moment. Per una banda, va haver-hi en el CAP, en el centre d'atenció primària de Tarragona, una primera desinsectació el 18 d'octubre al servei de radiologia, i com a resultat d'això ja va haver-hi una persona afectada que es va detectar en aquell moment, i, malgrat això, al cap d'uns dies, el 8 de novembre, es va fer una altra desinsectació. Clar, les causes - efectes no són fàcils de determinar. Cal dir que, per altra banda, aquesta segona no apareix en l'informe cronològic de l'incident, però sí en les declaracions fetes per l'empresa, que en pocs dies van haver-hi dues desinsectacions fetes.

S'està determinant, per altra banda, quins productes, quins mitjans de difusió..., i fins que no aparegui l'informe definitiu, evidentment, no podem dir exactament quins han sigut els productes exactes que han provocat aquesta intoxicació. Caldria veure, d'altra banda, si el mateix personal de l'Institut Català de la Salut va supervisar o no correctament el que feia l'empresa. I, finalment, el cert -el cert- és que el centre d'atenció primària de Tarragona no disposava d'un protocol preceptiu d'actuació en aquests casos, cosa que va fer per poder suplir aquesta deficiència el mes de gener, per tant un cop ja produït. Per tant, alguna cosa -alguna cosa- va passar perquè no hi hagi hagut prou precaució en la protecció dels treballadors, que són els que han sigut afectats.

El cas és que un incident com aquest fixem-nos que ha provocat, per una banda, un trasbals organitzatiu en el que és la dispensació d'assistència sanitària. El mateix fet d'haver hagut de traslladar les mateixes dependències, d'una part hospitalàries, de l'altra del centre d'atenció primària, això em consta que s'ha fet amb rapidesa, s'ha fet bé, que en alguns casos, doncs, les instal·lacions, doncs, són molts correctes, en altres, lògicament, s'està en pitjors condicions que abans, però això ha implicat un trasbals organitzatiu important que, d'una manera o altra, ha repercutit en alguns usuaris. Ha implicat i implicarà un cost econòmic. El mateix fet d'haver de desallotjar l'edifici, d'haver-se de fer una nova neteja a fons de l'edifici, tot aquest trasllat és un cost econòmic elevat, i, sobretot, que hi ha persones afectades,

i això potser és la dimensió més greu, perquè, com saben vostès molt bé, dintre de les patologies de treball, llevat de les que deriven de càncers professionals, les taxes de gravetat que poden derivar de les intoxicacions acostumen a ser de les més elevades, i, per tant, estem tractant no d'unes qüestions que siguin irrelevantes, sinó que, evidentment, hauríem de ser capaços de poder evitar perquè mai més es produeixin situacions d'aquesta naturalesa. I saben vostès molt bé, perquè tant la consellera quan era diputada..., com per les mateixes interpellacions i actuacions que es van fer en aquest Parlament, i pel contacte directe amb les persones que han sigut víctimes d'aquestes intoxicacions, que representa patiment, que representa un calvari per a les persones afectades, que afecta greument la salut, amb alteracions molt importants del sistema nerviós central i amb afeccions molt greus que en alguns casos poden, fins i tot, incapacitar per continuar realitzant tot tipus de treball, i que, en definitiva, canvia la vida de les persones.

Per tant, el que volia demanar, o del que volia alertar, presentant aquesta interpellació és que cal, d'alguna manera, ser molt més curosos, i voldria preguntar, en aquest sentit, quines previsions hi ha per prevenir tots aquests tipus de situacions, i, per altra banda, també, quines actuacions s'estan fent o es pensen fer per reparar els danys causats a les persones afectades.

Hi torno a insistir: m'he centrat en l'últim incident, en el del centre d'atenció primària de Tarragona, però, en tot cas, serveix, o penso que ha de servir, com una reflexió més general perquè aquest tipus d'incidents no es tornin a produir, perquè, malgrat tot, s'estan produint.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Sanitat i Seguretat Social, la senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social (Sra. Geli i Fàbrega)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, agrair-li aquesta interpellació, que, si bé li contestaré a través dels fets produïts al CAP de Tarragona, serveix per revisar quins són els temes importants amb relació a l'ús i als tractaments amb insecticides i plaguicides en general.

La primera part de la meua intervenció serà descriptiva, però també analítica, del cas, i també d'aquests fets i del general, i la segona part serà ja propositiva, tant amb relació als fets del CAP de Tarragona com en termes generals.

Aquest és un dels elements de salut pública, d'aquests elements complexos, perquè no només depenen d'un departament, sinó que, evidentment, i en aquest cas, depenen també del Departament de Treball, i també d'Indústria, i, a més a més, d'algunes normatives d'Estat que encara ho fan com molt més complicat.

Però, en tot cas, la realització de tractament amb insecticides i plaguicides, especialment per a la desinsectació a l'interior d'edificis -hem de ser-ne conscients,

d'edificis que són centre de treball— comporta un risc laboral, encara no prou conegut i no prou interioritzat per totes les parts, per part dels empresaris, per part dels aplicadors, per part dels treballadors i, eventualment, també, pels consumidors o usuaris del sistema sanitari, encara que, evidentment, es requereix per tenir una intoxicació, diríem, un reiterat estar en contacte amb aquests elements. Això es fa especialment important davant d'un dels plaguicides utilitzats, que són els organofosforats.

Per tant, em va bé que a través dels fets ocorreguts al CAP de Tarragona revisem el que es va fer i el que hauríem de fer a partir d'ara.

És veritat que en aquest CAP de Tarragona, arran de l'evidència de la necessitat de desinsectació, es van produir tres, diríem, punts, tres dies..., es va produir a través d'una empresa homologada, perquè sí que és veritat que tenia la seva homologació, aquesta desinsectació: el 18 d'octubre, el 26 d'abril i el 8 de novembre de l'any passat. I se suposa, i encara vostè ho ha dit..., s'està en un procés d'investigació, però la hipòtesi que en aquest moment s'està acabant de comprovar és que va haver-hi un ús inadequat de les dosis o de les maneres d'utilitzar aquests productes, eh?, i que això va provocar simptomatologia en alguns treballadors i treballadores d'aquest centre.

Nosaltres, jo ja sent consellera, vàrem decidir tancar aquest CAP de Tarragona, no tant perquè en aquell moment, segurament, tinguéssim evidència de nous casos, però, en tot cas, sí davant d'una necessitat, o d'un ambient d'alarma, perquè no s'havia informat suficientment o no s'havia generat un clima suficient de confiança amb relació al que s'havia fet des del Departament, no només de Sanitat, sinó també el Departament de Treball, amb relació a aquest tema.

És evident que aquest no és el primer brot d'intoxicació; en el Departament hi ha un registre d'intoxicacions en forma de brots, i som coneixedors, doncs, que des de l'any 98, que va ser segurament el que va aixecar l'alarma, o l'alerta epidemiològica, hi ha un registre de quan es produeix un brot, i des de l'any 2001 se n'han produït cinc, eh?, amb diferents persones afectades, també amb diferents nivells d'afectació.

En realitat, el que es va fer és procedir a veure quin havia estat el circuit d'aquesta empresa, hi insisteixo, una empresa homologada. A Catalunya hi han 273 empreses homologades per poder fer aquests tractaments de desinsectació. Hi han també..., necessiten, els treballadors i treballadores d'aquestes empreses, un carnet, perquè han de passar, diríem, un període de formació per saber, doncs, com usar, fer un bon ús, d'aquests productes, i ens consta que hi han 1.354 persones acreditades com a treballadors i treballadores d'aquestes empreses que han passat un curs de mínims per saber com s'han d'utilitzar aquests. Per tant, l'empresa que va fer aquesta desinsectació, aquest control de plaga, al CAP de Tarragona era una empresa homologada que també tenia els seus treballadors, almenys fins on sabem, tot i que hi ha una anàlisi des del Departament, des de diferents departaments, i especialment des de Treball..., si tots els treballadors que varen fer la desinsectació eren els que havien fet aquest curset, i hi han dubtes

que a través de subcontractacions, potser no tots havien passat per aquest període previ de formació mínima necessària.

Per tant, el tractament es va fer en aquests tres dies que li comento —el 26 d'abril, el 18 d'octubre i el 8 de novembre—, i es van utilitzar diferents productes, tots homologats. Per tant, no és que s'utilitzessin productes no homologats. Ara bé, especialment amb referència als organofosforats que necessiten un tractament especial, que vol dir especialment que no hi hagi presència de persones en el moment, tenim encara en curs aquesta investigació, perquè segurament es tracta d'un mal ús d'un producte homologat però utilitzat de manera no, diríem, adequada amb relació a aquest que provoca trastorns a les persones, especialment del sistema nerviós central que són les que poden tenir més efecte.

Des dels mateixos treballadors ens van instar, a través d'un sindicat, a pressionar, a ser més insistents en donar més valor al que estava succeint després del segon dia que l'empresa havia procedit a utilitzar aquests plaguicides, especialment el 18 d'octubre, que és quan comencen treballadors i treballadores, doncs, en el centre a tenir simptomatologia, que és veritat que inicialment no es va etiquetar com a conseqüència, o el seu diagnòstic no semblava amb relació a aquesta possible mala utilització d'alguns d'aquests productes, i, per tant, va ser a demanda, també, d'insistència dels mateixos treballadors fins que, finalment, el Departament va portar a control. I en aquest moment tenim cinc persones, doncs, que estan controlades a l'Hospital de Bellvitge. En aquest moment algunes d'elles, doncs, ja no presenten pràctica simptomatologia, però encara això no es pot descartar en aquest moment perquè necessitem veure amb més temps quin és el paper o el que ha passat, des del punt de vista de salut, en aquestes persones.

També s'ha de dir que es va procedir, posteriorment, a fer anàlisis de totes les dependències del CAP de Tarragona, que vam clausurar, i també controls de tots els treballadors i treballadores d'aquest centre; per tant, més de trenta-set persones han estat analitzades, no només des del punt de vista clínic, sinó també des del punt de vista analític, per saber si havien estat en contacte o si aquest contacte que podien haver tingut, havia tingut efectes nocius sobre la seva salut.

Per tant, saben vostès —i ho he dit abans—, i aquí esdevé la complexitat i també els canvis que haurem de fer, perquè hi ha sempre l'actuació del Departament de Sanitat, des de la Direcció General de Salut Pública, però també des de la Inspecció de Treball. Es van prendre mostres, més de vuitanta mostres de l'edifici. En els primers temps en la nostra valoració política, com ens passa moltes vegades, no hi ha suficient comunicació entre els departaments que actuen, i aquest és un element molt important, que, per un costat, hi han actuacions des de Treball i per altres des de Salut Pública, sense tenir una idea global, en tot cas, doncs, del que està passant. I per això, segurament, l'actuació es va retardar en prendre consciència, tothom, dels possibles efectes secundaris d'aquest mal ús, *a priori*, encara que no està acabat de decidir, d'aquests plaguicides.

I és veritat que va haver-hi dos parts: primer, una planta baixa, radiologia, la part, doncs, del cas, que, a més, està en una zona, diríem, vella, envellida, en mal estat, i per això la presència d'escarabats, de diferents plaques és més intensa.

Hi ha un debat, també, de les deficiències de l'estructura, que no podem passar per alt perquè són la causa segurament de les humitats i de la presència... Per tant, hem de fer una visió molt més global de prevenció, no només de l'ús de plaguicides, sinó que no arribin a haver-hi plagues, perquè això és el primer que hem de fer, i té a veure amb el deteriorament d'una part d'aquestes dependències. Hi ha una altra part que està bé, millor, en condicions. Aquest també va ser un dels motius pel qual hem de fer alguns canvis, alguns canvis arquitectònics, i per això també varem decidir el tancament. Hem de fer un pla d'inversió important.

En la segona part explicaré, doncs, què és el que pensem que s'ha de fer a curt termini amb relació al tema del CAP de Tarragona, però també en temes molt més de fons, que, tot i que en aquest Parlament s'havia instat l'anterior Govern a tenir una major celeritat i una major concreció de quines són les accions a prendre, això encara per herència tenim un decret, que estava allà en un esborrany, que ara nosaltres, a la segona part de la meua intervenció, els explicaré com el tirarem endavant.

I també els voldria dir que no és veritat que no hi hagués per part de l'anterior Govern una normativa d'ús de plaguicides en els centres. Però en aquests temes cal estar-ne segur que arriba a interioritzar-se per totes les parts. L'anterior Govern havia passat una normativa interna, un comunicat intern, a tots els departaments de la Generalitat, a tots els centres d'atenció primària, però saben vostès que això no és suficient; cal veure si totes les parts han complert allò que aquella normativa recomanava.

En la segona part insistiré en aquests temes.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula la senyora diputada Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé. Jo crec que parlar d'aquestes qüestions, avui, en seu parlamentària, entenc que és molt important, també, perquè a la senyora consellera no se li escaparà que totes les actuacions que s'han hagut de realitzar a partir d'aquests processos d'intoxicació, van provocar molta inquietud en els treballadors. I, clar, estem parlant que, a més a més, tots els incidents es van produir a la segona planta d'un edifici de sis plantes, que, finalment, és el que es va haver de desallotjar en la seva totalitat.

I, clar, fixem-nos que en el clima laboral que es genera entre els mateixos treballadors, alguns dels quals han sigut protagonistes del fet que companys o companyes seves han tingut aquests incidents d'intoxicació, però altres, que no són del Centre d'Atenció Primària, sinó que són, doncs, jo què sé, del Centre d'Atenció de Drogadependències, dels serveis hospitalaris, de les consul-

tes d'especialistes, etcètera, que no van viure directament això, podríem dir tota la rumorologia, la inquietud, les preguntes que es fa cadascú del perquè, doncs, es produeixen aquests incidents, què és el que passa perquè s'hagi de traslladar totes les dependències de tot un edifici de sis plantes, va generar una inquietud que penso que està molt bé que des del Parlament es pugui explicar, més enllà del que ho han fet els responsables sanitaris del centre, tant del Centre d'Atenció Primària com des de la direcció de l'hospital, que es pugui donar una explicació clara i transparent de què és el que ha passat realment. Perquè –hi insisteixo– era una explicació que jo crec que, afegint-nos a les que ja hi han, és absolutament necessària amb relació a aquestes inquietuds.

I, en aquest sentit, penso que va ser una actitud de valentia per part dels responsables sanitaris, i en aquest cas de la Conselleria, el fet de decidir aquest desallotjament. No era fàcil fer-ho. No era fàcil explicar-ho. Amagar el cap sota l'ala de vegades és més fàcil que prendre actuacions d'aquest tipus, i, per tant, jo crec que està molt bé que s'hagués fet i que, a més a més, es pugui explicar.

Jo, una de les coses en què volia insistir avui aquí són dues qüestions: que valdria la pena recuperar algunes de les mocions aprovades en aquest Parlament perquè alguns dels aspectes que aquí s'han dit per part de la senyora consellera són bàsics, per exemple, i que apareixien en aquella Moció.

Per exemple, els aplicadors, per molt que estiguin homologats, cal que la formació continuada sigui una cosa que les empreses assegurin. Ho estan fent o no? Doncs, amb això, clar, cal insistir-hi. O, tot el que és la divulgació o educació de tot el personal dels centres, sobre tot aquells que treballen en la prevenció de riscos laborals, perquè puguin vetllar també aquestes qüestions. És aquella qüestió de la conscienciació que es deia abans.

I també, per altra banda, jo havia vist, i era una de les coses que pensava proposar, que, arran d'una proposició no de llei que es va presentar en aquest Parlament el març del 2000, en què el Govern es comprometia a fer una transposició de la Directiva del Parlament Europeu, de la 98/8, amb relació a la comercialització de biocides i preparar un decret que incorporés elements a aquesta Directiva perquè es transposés, és curiós que en el control de compliment d'aquesta Resolució fet uns mesos després, el mes de desembre, el que es diu és que s'ha preparat un avantprojecte de decret sobre mesures addicionals de seguretat en el control de plaques i la comercialització de plaguicides en els àmbits ambiental i alimentari.

És a dir, el que s'havia de fer es fa en forma d'avantprojecte, que, almenys, pel que en sap aquesta diputada, no s'ha arribat a publicar mai, aquest Decret. I, per tant, valdria la pena recuperar-ho, i recuperar la iniciativa no amagant el cap sota l'ala, jo crec que hi ha prou indicadors per part de la voluntat d'aquesta..., del Departament de Sanitat i Seguretat Social actual, d'abordar amb més valentia, com, de fet, s'ha estat fent en el cas d'aquest incident casos com aquest des d'un punt de vista d'actuacions de caire més estructural, més enllà

dels puntuals que es puguin fer amb relació a aquest incident concret.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Senyora diputada, amb relació al tema concret del CAP de Tarragona, acabarem el procés d'acabar amb conclusions des dels tres departaments que estan afectats, perquè hi ha una part, evidentment, pròpia del Departament de Sanitat, una altra part pròpia de Treball i, també, d'Indústria, per veure si aquesta empresa, doncs, ha complert fins i tot la normativa que estableix la necessitat de tenir carnets amb una formació prèvia, que li comentava prèviament, per poder utilitzar.

Però, hi ha un altre tema amb relació al tancament, que voldria explicar. Nosaltres varem decidir el tancament d'aquest CAP, no per crear més alarmisme, sinó al contrari, per intentar tranquil·litzar els treballadors i treballadores, per poder gestionar els dubtes que hi havien sobre el que s'havia fet anteriorment. Perquè aquests temes s'han d'explicar. Ha d'haver-hi autoritat suficient en la proximitat per explicar la realitat del que se sap, i allò que no se sap o que està en procés també s'ha d'explicar. Jo crec que va haver-hi una gestió de la complexitat del tema que no va estar..., almenys no va ser percebuda pels treballadors i treballadores com a tranquil·litzadora.

Ara nosaltres hem de tirar endavant, com vostè ha dit, un decret, un avantprojecte de decret que hem trobat en el Departament, de mesures addicionals entorn a la seguretat en l'aplicació i comercialització dels plaguicides, de l'ús ambiental i de la indústria alimentària. I, per tant, aquest Decret, que fa molts anys que està per aquí, en un calaix, per dir-ho així, que es va tornar a parlar d'ell el febrer del 2003, després, una interpellació de la il·lustre diputada Carme Valls i vostè mateixa, i que es va instar al Govern que tirés endavant, doncs, aquest Decret, encara no s'havia fet.

Però també hi ha alguns aspectes importants, com és la formació dels professionals amb relació al fet de ser capaços de preguntar amb relació a aquests temes i de saber quin és el risc per a la salut que comporta l'aplicació de biocides.

Hi ha poc coneixement per part dels professionals amb la relació dels efectes sobre la salut a curt i a llarg termini d'aquests temes, amb relació a l'afectació del sistema respiratori, que tots pensen que és una al·lèrgia o, en tot cas, es diagnostiquen d'al·lèrgies sense esbrinar prou bé d'on ve la simptomatologia; però, evidentment, dins opcions endocrines, problemes autoimmunes, trastorns neurològics, que cal que formem els professionals, especialment d'atenció primària, amb relació a aquests temes.

El tercer bloc de qüestions a fer està en relació amb l'Estat, perquè vostè ha dit que hi ha una normativa..., cada vegada això ens passa en temes de salut pública, que hi han normatives d'àmbit europeu que s'han de

traslladar i és l'Estat el que ha de traslladar inicialment aquests temes.

I, per tant, li demanem, i li estem demanant, al Ministeri de Sanitat, que revisi tant l'autorització dels preparats, especialment els organofosforats, que sigui molt més estricte quan es poden usar i com es poden usar, i, també, clarament, amb relació a les empreses dedicades al control de plagues. Aquest és quelcom que també hi té competència el Ministeri de Sanitat de l'Estat, però, en tot cas, nosaltres des d'aquí també l'instem.

I, per acabar, em sembla que aquests temes necessiten un treball dintre el Govern multidisciplinari, entre diferents conselleries, com tots els temes de salut pública. I, per tant, hi ha un compromís d'aquesta consellera, del Govern, que en aquest tema, des de Treball, des d'Indústria i des del Departament de Sanitat, hem de tirar endavant. I l'instrument clau és l'Agència de Salut Pública de Catalunya, on no anem, com fins ara, amb intervencions fragmentades, amb intervencions de diferents professionals, amb poca comunicació interna. A la majoria dels països hi ha un cos únic de salubristes que tenen dependència del Govern i no intervencions fragmentades de cada un dels departaments. Aquest és el repte, però també aquest és el compromís per a aquest tema i per a molts altres temes de salut pública, però, en tot cas, ens sembla que en aquests propers mesos tenim oportunitat de tornar a parlar, en la pràctica, de com fer molt més concreta la prevenció de les plagues que tenim, però també com actuem en desinsectació a través d'aquests biosides que poden comportar risc per a la salut.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Hi ha hagut abans modificacions de l'ordre del dia, n'han arribat més, i, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposaria, doncs, l'assentiment per poder fer un canvi de l'ordre del dia. Demano que prenguin nota de com quedarien totes les interpellacions de la jornada d'avui.

Alteració de l'ordre del dia

Ara hem substantiat la interpellació, el punt número 11 de l'ordre del dia; seguidament faríem el punt número 14, després vindria el punt número 17; seguidament, el punt número 12; el punt número 13; el punt número 16 i el punt número 15. Fem, doncs, aquest canvi de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) (tram. 300-00173/07)

Per tant, seguint aquest ordre nou, el següent punt de l'ordre del dia seria la interpellació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per fer la primera exposició, la il·lustre diputada senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, honorable conseller, aquesta és la meva primera intervenció en aquesta cambra i, per tant, espero que entendran que al neguit habitual d'aquesta circumstància s'hi afegeixi un cert desconcert de no saber a quin dels honorables membres de l'Executiu adreço aquesta interpellació, perquè comprendran que els canvis operats en el Govern en aquestes darreres setmanes introdueixen, com a mínim, una certa confusió.

Avui, en el Ple de la cambra, hem designat per consens els membres del Consell d'Administració de la Corporació, posant fi a una qüestió que ha aixecat més polèmica des d'aquest inici, entenem que accidentat, d'aquesta nova legislatura, però, bé, finalment ens congratulem d'haver assolit aquest consens. I ara, que s'ha arribat a un acord en la designació del Consell d'Administració creiem necessari, en ares a la transparència, que el Govern expliqui en aquesta cambra com s'ha produït la designació del director general de la Corporació i quins han estat els criteris que s'han aplicat a l'hora de nomenar les persones que han d'ocupar els òrgans de direcció dels mitjans de comunicació dependents de la Generalitat. I dic això, perquè rellegant les actes dels plens i de les comissions de control trobava que el senyor Maragall, l'actual president de la Generalitat, en el debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya, proposava en aquesta mateixa cambra els criteris que al seu entendre s'havien de seguir per al nomenament del director general de la Corporació, així com dels membres del seu Consell d'Administració. Aleshores, el diputat Maragall, instava el conseller de la Presidència, Xavier Trias, a assumir el següent compromís, compromís del senyor Maragall que cito literalment: «El president de la Generalitat no nomenarà una persona que no tingui el consens del Parlament.»

El senyor Maragall considerava en aquell moment imprescindible que el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fos escollit per mitjà del consens dels grups parlamentaris, i nosaltres ens demanem què ha canviat; què ha canviat perquè s'hagi fet exactament el contrari d'allò que consideraven imprescindible i que es presentava com un principi. Què ha canviat perquè es nomenés el senyor Majó sense el consens, ni en el si del Govern actual, ni en el si d'aquest Parlament. Què ha canviat perquè es nomenés el senyor Majó, fins i tot, contravenint els acords signats amb els seus socis de Govern encara no fa ni dos mesos. Per què hi havia tanta pressa, tantíssima pressa per nomenar el director general de la Corporació sense tenir consens i sense haver renovat el Consell d'Administració. Quines raons, ens agradaria saber, els han empès a precipitar aquest nomenament contradient tot allò que tant havien predicat i amb el que s'havien compromès.

Aquests dies s'ha parlat molt d'una deslleialtat, i pel que corre pels passadissos del Parlament sembla que se'n seguirà parlant. Però, de deslleialtats, en aquests darrers dos mesos, n'hi han hagut i moltes en el si de l'actual Govern. O no és una deslleialtat incomplir els acords signats i que han fet possible la formació del seu Govern? O no és una deslleialtat haver incomplert l'anex secret que adjudicava a Esquerra Republicana la

proposta de nomenament del director general de la Corporació? O no és una deslleialtat —aquesta, amb la ciutadania— incomplir els compromisos electorals?

Les contradiccions entre les grans declaracions del 99 i l'àrdua gestió del dia a dia d'aquest Govern no s'acaben aquí. En aquell mateix Ple, el senyor Maragall també ens deia —i el cito textualment— que: «Entre les atribucions del Consell d'Administració hi ha de figurar de manera destacada el nomenament del director general de la Corporació per una majoria qualificada.» Legalment, aquest ha estat el criteri que s'ha seguit, però estaran d'acord amb mi, com a mínim, que aquesta majoria qualificada del PSC, IC i del PP, si la podem qualificar d'alguna altra cosa, és, francament, d'estranya, de xocant, de sorprenent, o de, com a mínim, poc coherent amb el pacte que ha fet possible l'actual Govern.

El senyor Maragall, el 14 de desembre del 99, ens deia en aquesta cambra grans paraules, ens deia: «Com poden ser neutrals els mitjans de comunicació públics si els seus responsables només responen, a la pràctica, davant del Govern que els ha nomenat.» Ens deia: «Acabem amb el partidisme.» I afegia: «Massa sovint hem vist com els mitjans de la Corporació han estat sotmesos a pressions i manipulacions no al servei del país, sinó al servei dels interessos de partit.» Què ha canviat perquè el nomenament del director general de la Corporació s'hagi fet contravenint tots aquests criteris, què ha canviat ara perquè el director general de la Corporació sigui un exministre nomenat amb el suport només d'una part del Govern? Què han quedat d'aquelles velles paraules, d'aquells discursos? Potser han passat a dormir el somni dels justos?

Aquesta és una interpellació al Govern i, com tots sabem, aquest Govern està constituït per més d'un partit. Com que la posició dels partits de Govern en aquest tema ens ha semblat que era diferent, és important, al nostre entendre, saber què en pensen els altres socis del Govern pel que fa al nomenament del director general de la Corporació. Què hi tenen a dir els consellers d'Esquerra Republicana de tot aquest procés. Consideren que s'han contravingut o no els pactes? S'ha comès o no una deslleialtat envers Esquerra Republicana? Comparteixen o no el resultat final d'aquest procés?

I, per anar acabant, crec del tot procedent recordar davant d'aquest Ple unes boniques paraules de la senyora Comas d'Argemir, que va dir en representació d'Iniciativa per Catalunya en l'esmentat debat sobre els mitjans audiovisuals, que deien: «El fet que el Govern nomeni els màxims responsables dels mitjans de comunicació de titularitat pública perverteix tot el sistema i això mateix contamina tot l'organigrama i els criteris de selecció professional.» I afegia: «Aquest criteri, el de la legalitat política, passa a prevaler per sobre de la competència professional.» I cloïa dient: «...i això és greu, és greu perquè afecta el dret a la informació i afecta la professió periodística.»

D'acord amb aquestes declaracions, ens agradaria conèixer quines són les consideracions dels consellers d'Iniciativa arran dels nomenaments dels càrrecs directius de la Corporació i si aquest ha estat un sistema que s'ha pervertit i contaminat, tal com deia la senyora Co-

mas. I, per cert, ens agradaria també conèixer què en pensen del nomenament de la senyora Minobis, que va anar a les eleccions municipals a les llistes d'Iniciativa. Creuen que a partir dels criteris d'Iniciativa defensats per la senyora Comas hauria de dimitir per evitar el que ella denominava «el just paradigma del partidisme»?

I acabo. Tot plegat provoca una profunda inquietud, perquè amb aquest començament resulta inevitable que s'obrin greus interrogants sobre les capacitats i les voluntats en el si de l'actual Govern, de garantir la pluralitat, la independència, la professionalitat i la imparcialitat que sempre havien caracteritzat els mitjans de comunicació de la Generalitat fins avui.

Gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, el senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyora Llorens, jo vull desitjar-li molts èxits com a diputada, personals; polítics, menys, eh?, però li desitjo que li vagi molt bé.

Agrair-li el to de la seva intervenció, però, prèviament, contestar-li a dues qüestions. Una consideració prèvia, no?, que vostè diu: «No sabem quin conseller contestarà.» No, és a dir, dir-li que en el Reglament del Parlament les interpellacions s'adrecen al Govern, no hi ha consellers específics, per tant, qualsevol membre del Govern pot contestar qualsevol interpellació. I, en aquest sentit, ja també li avanço que aquí no hi ha consellers d'Iniciativa o consellers d'Esquerra, i les opinions d'Iniciativa o d'Esquerra o del PSC no es donen aquí. Jo estic aquí en representació del Govern, dels consellers d'Iniciativa, dels consellers d'Esquerra Republicana, dels consellers socialistes i del president de la Generalitat. Per tant, les meves paraules avui són paraules del Govern de Catalunya, del Govern de Catalunya.

I, en tot cas, li vull dir que el nomenament del senyor Majó, la proposta de nomenament del senyor Majó, tothom, en el Govern hi va estar d'acord, eh? Tothom del Govern hi va estar d'acord. Però vostè fa una altra pregunta, diu: «El senyor Maragall diu tot això, què ha canviat perquè ara no faci això?» Sap quina és la contesta, que és que vostès no han canviat res en quatre anys. (Pausa.) El problema de fons, senyora Llorens, el problema de fons, és que hi va haver un debat l'any 99 en aquesta cambra, el desembre del 99, amb un seguit de resolucions. Hi havia unanimitat a fer tres lleis: la del CAC, la de l'Audiovisual, i la de la reforma de la Corporació Catalana. I fins i tot la resolució diu que en sis mesos, en sis mesos, s'aprovaria la Llei de la reforma de la Corporació Catalana. I es van prendre unes mesures transitòries mentre no hi hagués Llei, que són les que hem hagut d'aplicar perquè vostès –vostè no–, el seu Grup Parlamentari, a l'anterior legislatura va bloquejar la reforma de la Llei, i, per tant, la resposta a què

és el que ha canviat és dir que no ha canviat res i que nosaltres ho canviarem.

És a dir, nosaltres hem hagut de nomenar el director general de la Corporació Catalana amb la mateixa Llei del 99, perquè vostès han bloquejat la Llei. I miri, li diré el següent: antecedents i propostes de nomenament. Antecedents: sis mesos la Llei, es va fer la del CAC, l'abril del 2000; normes transitòries que avui regeixen. Quines són les normes transitòries? Dues qüestions a destacar: primera, el perfil dels membres del Consell d'Administració, que no havien de ser d'un perfil polític alt, és a dir, no es deia que era necessari no tenir carnet de partit, però es deia: «a ser possible professionals reconeguts, i, alhora, persones que no estiguessin implicades de forma directa amb els aparells del partit». En aquell moment, sis persones, sis consellers i conselleres eren no adscrits a cap partit i sis tenien un baix perfil orgànic; crec que fins i tot era un consell d'administració en què, possiblement, amb el que hem votat avui tots hem donat un pas enrere amb relació a això. Però que cadascú miri qui ha proposat, eh?, que cadascú miri què és el que ha proposat, començant per vostès. Quins són els seus noms en el Consell d'Administració? Però, vam prendre un altre acord en aquesta resolució, vam dir que és una resolució que ha obligat el president de la Generalitat que per nomenar el director de la Corporació Catalana calia fer una proposta al Consell d'Administració, i el Consell d'Administració havia de fer consens.

Quan el senyor Maragall deia que vol que el Parlament jugui un paper al Consell de l'Audiovisual ho continuarem dient i ho portarem a les nostres lleis. El problema és que no hi ha hagut modificació de lleis, senyora Llorens, per vostès. Què és el que va passar? Que amb aquestes normes transitòries es va iniciar una dinàmica, jo diria, de transitorietat positiva a la Corporació, que va esclatar pels aires en un determinat moment. Sap quan? Quan es va nomenar conseller de la Presidència el senyor Mas. Què va passar? Van passar dues coses; és a dir, l'esperit de les resolucions del debat de 1999 van saltar pels aires per dues qüestions, primera, perquè Convergència i Unió va presentar un projecte de reforma de la Llei de la Corporació Catalana que era qualificat gairebé per tothom de contrareforma. Si vostè vol després li explicaré alguns dels elements d'aquesta contrareforma que vostès volien fer. I segona qüestió: vostès van destituir unilateralment el senyor Miquel Puig, militant de Convergència Democràtica; persona que fins i tot inicialment, quan es va nomenar, no va tenir el nostre recolzament absolutament contundent, però vam dir..., no li vam fer oposició, vam dir que el jutjaríem pel que havia fet. I el senyor Puig ho va fer bé. Per què el van destituir? Doncs van destituir el senyor Puig i van bloquejar la reforma de la Llei per interessos electorals a partir que vostès decideixen que el senyor Mas ha de ser el seu candidat.

I què ha passat? Que aquest Govern, ens trobem en la situació que no s'ha reformat la Llei. Què és el que hem fet? Li explico què és el que hem fet. Miri, hem fet el següent: primera, hem fet el que diu la Llei, en aquest moment i en les resolucions. Per primera vegada el president de la Generalitat ha posat dos noms en el Consell d'Administració. No s'havia fet mai –mai. Quins

noms ha posat? El del senyor Majó i el del senyor Ferrús. Miri, vostè, no vull fer cap mena de comparació amb els anteriors directors de la Corporació, perquè tots, totes em mereixen un gran respecte professional, però li ben asseguro –li ho ben asseguro– que si vostè va als fòrums televisius dels Estats Units i d'Europa, tothom sap qui és el senyor Ferrús i el senyor Majó. Dubto que dels anteriors directors se sàpiga això. És a dir, el senyor Majó..., després li puc llegir on ha estat el senyor Majó, què és el que ha fet el senyor Majó. Fins al punt que en la primera convocatòria del Consell d'Administració, tots els membres del Consell d'Administració, tots –quan dic tots és tots–, reconeixen un alt nivell de professionalitat en les dues propostes; tots, per unanimitat tots. I a partir d'aquí, el Consell d'Administració crida a parlar i a dialogar, tant amb el senyor Majó com amb el senyor Ferrús.

Certament, a l'hora de decidir quina persona és, els membres de Convergència i Unió diuen que no els pertoca, que no estan autoritzats, que ho ha de fer el Consell d'Administració, i no voten favorablement. Però, senyora Llorens, fins i tot amb la mateixa Llei, el nomenament ha estat escrupulós en la Resolució d'aquest Parlament. Proposta del director general del Consell d'Administració, dos noms: mai s'havien proposat dos noms, mai. El Consell d'Administració ha fet..., ha dit que sí a una d'aquestes persones, i en el Govern català això s'ha aprovat per unanimitat.

Acabo dient-li el següent, no?, de totes maneres, li ben asseguro que el que vostès no han fet en aquests quatre anys, ho farem nosaltres, que presentarem una llei de l'audiovisual, que presentarem una llei de reforma de la Corporació. I vull cridar l'atenció de la gravetat del fet que aquest Parlament no hagi legislat en el tema de la Llei de l'audiovisual, per una senzilla raó, perquè Madrid pot legislar. I si Madrid legisla en aquests camps, com sempre, ens trepitjarà i ens limitarà una part de competències importants.

Per tant, senyora Llorens, quan vostè parli del nomenament de la «Corpo»... Ja sé que vostè no ha estat diputada, però segur que sap o hauria de llegir més el que va passar en el debat, les resolucions, què és el que va passar, què diuen les resolucions. I insisteixo, quan vostè pregunta què ha canviat, el problema és que per a vostès no ha canviat res.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada, senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Honorable conseller, jo també li agraeixo el to, però en definitiva vostè no m'ha contestat. Vostè no m'ha contestat allò que jo li demanava. Vostè em parla dels dos noms, em parla de què ha succeït al llarg d'aquests darrers quatre anys, i em diu: «No ha canviat res.» Al final, vostè ha rectificat i «no ha canviat res per a vostès».

És que nosaltres creiem que vostès farien el que deien. Vostès es van presentar a les eleccions amb una necessitat d'un canvi que resulta que no s'ha produït. Un canvi que venia a salvar la pàtria de les grans desgràcies

que havia dut a terme Convergència i Unió, i resulta que vostès no només no canvien res, sinó que a més contradiuen tot allò que vostès varen plantejar. I, a més d'això, em diu –em diu– que s'han presentat dos noms, i el que no em diu és que aquests dos noms s'han presentat davant d'un consell d'administració legal, però en tot cas en funcions, senyor conseller, en funcions. Que està molt polititzat? Home, ho heu pogut veure quan el seu representant, doncs, ahir va decidir no prendre possessió o no acceptar aquest nomenament.

Vostè ha utilitzat l'ús de paraula explicant-nos una història des de la seva perspectiva de què ha passat en aquest país amb els mitjans audiovisuals. En tot cas, vostè ha tingut vint-i-tres anys per fer aquest control en el si d'aquesta cambra i en el si de la comissió oportuna, eh? I en canvi ara, en lloc de donar resposta a la interpellació que se li fa, perquè vostè és Govern i nosaltres som oposició, torna a situar-se en el seu paper d'oposició, senyor conseller, i no em respon; no em respon. Vostè parla en nom del Govern, en nom del Govern únic, tancat, i jo, francament, la interpellació la hi tornaria a fer exactament en els mateixos termes, perquè no m'ha aclarit, no m'ha aclarit cap dels extrems que jo li he plantejat, i jo crec que davant dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país no es pot modificar la visió, perquè vostès tenen molt poca credibilitat respecte dels seus compromisos. Amb la seva resposta, aquesta és segurament la visió que d'una forma més clara es pot tenir de la seva intervenció i del seu procés de nomenament d'aquest director general.

Miri, jo només, i per acabar, li diré una cosa. Jo crec, sincerament, que la gestió de Convergència i Unió davant els mitjans de comunicació públics ha permès, com no pot ser d'altra manera, que hi hagi una alternança política en aquest país, a base de pactes, a base de deixar a l'oposició el Grup més nombrós d'aquesta cambra, i cregui'm, senyor conseller, que tinc seriosos dubtes que aquest país tingui garantit que això pugui succeir en el futur.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Malgrat que és la primera interpellació, això que «no ha contestat» és una tradició des del Grup de l'oposició, no? Perquè, miri, vostè què em pregunta? Vostè què em pregunta? M'està preguntant com hem nomenat el director de la Corporació. Jo li responc: com avui marca la Resolució d'aquest Parlament. Fixi's vostè si li ho explico bé. Vol que li llegeixi la Resolució? Miri: «El Parlament de Catalunya acorda» –Resolució del 27 de desembre– «acorda que, mentre la nova llei» –«la nova llei», no ho dic jo, ho diu la Resolució que vostès van votar– «no estableixi el procediment per nomenar el director general de la Corporació Catalana, aquest nomenament es farà amb el consens del Consell d'Administració, transitòriament.» Què passa? Que estem en la transitorietat. Per què? Vaig a la Resolució –vaig a la Resolució–, al punt 2: «El Parlament de Catalunya ma-

nifesta que la modificació del marc legal a què fa referència...» «serà de sis mesos pel que fa a la Corporació Catalana», desembre del 99. És a dir, al desembre del 99 tots els parlamentaris i parlamentàries van votar de fer una llei. Per què no la van fer, senyora Llorens? Perquè no s'ha fet? Qui va presentar una contrareforma de la Llei? Qui va destituir el senyor Puig amb un clar afany instrumentalitzador i electoralista? Van ser vostès. Vostès no volien reformar la Llei. Per això no es va fer aquesta Llei. I, aleshores, què hem hagut de fer? No hem pogut fer la nova llei, perquè no hi ha nova llei. I el que hem fet és complir escrupolosament, escrupolosament el què diu aquí.

Vostè podrà estar d'acord –i ara en parlaré– amb les persones que s'ha nomenat, podrà estar-hi d'acord... Per cert, li he de dir que el Govern només respon del director de la Corporació. I sobre la resta, si vostè vol preguntar alguna cosa, faci comparèixer el director de la Corporació que ho expliqui, eh? Nosaltres només responem, com a Govern, del nomenament del director de la Corporació Catalana. I li estic dient el que hem fet, i miri, li ho torno a repetir, a veure si ho entén això –perdoni, no vull tenir cap paraula ofensiva, eh?–, a veure si m'entén, a veure si intento que vostè ho entengui a partir de les meves paraules, ho intento. Hem fet el que diu la Resolució del Parlament i vostès no han fet el que diu la Resolució del Parlament.

Què hem fet? Doncs, miri, hem anat al Consell d'Administració amb dos noms. Li diré més, el senyor Majó va ser un any ministre, ara fa divuit anys, però fixi's el que li vaig a dir ara, una cosa important: mai –mai– la distància política de la direcció de la Corporació Catalana amb el Govern ha estat tan gran com fins ara –mai, la distància política–, perquè, qui és més distància política, una persona com el Joan Majó que..., no tinc temps, però els puc dir que... Em diuen: «Què ha fet el senyor Majó?» Doncs, miri, ja l'any 87 va participar en una comissió europea, presidida pel senyor Giscard d'Estaing amb relació al futur de la televisió, l'any...

(Veus de fons.)

Senyor Teixidó pot fer una interpellació si vostè també ho desitja, vull dir, però ara és la interpellació de la senyora Llorens. Si vostè..., jo amb molt de gust en el proper Ple li contestaré, a vostè, la interpellació.

L'any 89 ha treballat a la Comissió Europea com a conseller responsable de l'Àrea de Telecomunicacions i Informàtica, participant en l'elaboració de les directrius europees sobre televisió. Tinc tot el llistat del senyor Majó.

Fixi's vostè, el senyor Majó, ministre socialista fa divuit anys. A veure, què és més greu, ministre socialista des de fa divuit anys, amb el que ha fet en aquests divuit anys, o posar com a director un diputat actiu de Convergència com vostès van fer? (Veus de fons.) Què és, què és...? I no vull anar..., i no vull anar enrere, perquè totes les persones, tant el senyor Villatoro, com el senyor Puig, com..., i tampoc vull parlar del senyor Vilajoana, em mereixen tot el respecte –em mereixen tot el respecte.

I li he de dir, senyora Marta Llorens, per tant, el següent: hem fet el que diu la Resolució del Parlament. I

el senyor Maragall i la senyora Dolors Comas, les paraules que vostè diu, són paraules d'allò que s'ha d'introduir en la nova llei, que no ho hem pogut fer, que ho farem ara. Clar que el senyor Maragall expressava ara com s'havia de fer, però per fer això cal fer una nova llei, i la portarem aquí i la farem. I, per tant, aquest Govern farà possible que les paraules del Grup de l'oposició d'abans siguin transformades en llei, i esperem que vostès hi col·laborin de forma contundent i creïble.

Només acabo dient-li una qüestió –les contradiccions dels grups–, miri, no hem fet amb el tema de la Corporació cap trencament del pacte entre els tres partits, però li dic, a més, que si vostè està tan preocupada –tinc aquí i li puc ensenyar el pacte tripartit–, però si vostè està tan preocupada per les dissensions entre els grups parlamentaris de la majoria, és que fins i tot la convidaré a venir a la comissió del tripartit; o sigui, perquè vetlli vostè pel funcionament de la comissió del tripartit (*remor de veus*), perquè està preocupadíssima per si Esquerra o per Iniciativa.

Per tant, senyora Llorens, miri, el compromís del Govern, avui, aquí, que jo agafo és el següent: farem allò que l'any 2000 s'havia d'haver fet, que vol dir una reforma de la Corporació Catalana amb els criteris que el senyor Maragall, que la senyora Comas van exposar. Farem una modificació de la Llei del CAC per introduir les competències que varen dir que havien de tenir i que vostès van negar, eh? I presentarem una llei de l'audiovisual per evitar que des del Govern central es limiti l'autonomia de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcals (tram. 300-00015/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcals. Té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, hem, des del Grup de Convergència i Unió, presentat aquesta interpellació amb un objectiu clar, des del nostre punt de vista, que és intentar ajudar a abordar una cosa que necessita, també, des del nostre punt de vista, el país. I és aquesta necessitat d'abordar l'organització territorial del nostre país, i de fer-ho, també, en el marc d'aquesta legislatura; i de fer-ho, òbviament, doncs, amb tot un paquet d'elements importants, com són el nou Estatut, com és el nou finançament que necessita Catalunya, i com és, també, la Llei electoral, que, com vostès saben, també està previst que s'abordi en aquesta legislatura.

I això, evidentment, per nosaltres creiem que és un repte, i és un repte no tan sols per al país, sinó sobretot i especialment pel que fa a l'organització territorial per a la gent d'aquest país, i crec que aquest repte hauríem d'intentar tots plegats exercir-lo amb responsabilitat.

Ara hi ha un nou govern, i hi ha hagut unes compareixences en les diferents comissions informatives d'aquest Parlament, en el qual s'han posat de manifest quines són i quins són els seus objectius de govern i quines són les seves prioritats de govern, i estic convençut que convindran amb mi que el Govern, el conjunt del Govern convindrà amb mi, que aquesta responsabilitat s'ha d'exercir conjuntament –com hem sentit moltes vegades al conseller Saura–, fer-la conjuntament amb la ciutadania, amb les institucions, amb les entitats i societat civil, amb el Govern i també amb el Parlament. I crec que tots estarem d'acord amb aquestes apreciacions.

Però crec que els fets que alguns membres del Govern ens han posat de manifest aquests últims dies, aquestes últimes setmanes, contradiuen una mica aquesta voluntat i aquest repte expressat pel Govern. I em referiré bàsicament al motiu, a l'aspecte de la participació.

Mentre el conseller Saura ha vingut al Parlament, ha comparegut i ha fet declaracions amb relació a la participació, a la necessària participació del Govern en tots els àmbits, i, per tant, també entenc que es referia a la participació de tothom o de totes les persones que poden dir-hi alguna cosa en l'àmbit de l'organització territorial, doncs, hi ha un altre conseller del Govern, el senyor Carretero..., per cert, lamento –suposo que deu tenir obligacions– que no sigui present aquí, perquè, de fet, la interpellació va, potser, més encaminada a les intervencions que ell ha tingut en els mitjans de comunicació i en el país, en general, amb relació a quina és la divisió territorial de Catalunya, quina hauria de ser i quina és la que ell està, si em permeten l'expressió, i entre cometes, li ho dic amb tot el respecte per a la persona i per al càrrec, «imposant en el territori» sense un debat previ en el Parlament, i, per tant, vulnerant aquesta voluntat de consens expressada –hi insisteixo– pel conseller de participació, i també suposo que ho feia en nom del Govern, doncs, dóna, el senyor Carretero –hi insisteixo–, per feta una divisió territorial a Catalunya sense que jo conegui, i, per tant, puc estar equivocat, tampoc no he estat diputat com fins ara, com la senyora Marta Llorens; però, en qualsevol cas, en aquesta legislatura, a partir de les promeses de participació i de les promeses de voluntats que s'han expressat d'encarar aquesta organització territorial en el Parlament de Catalunya, encara és hora, ara, que hi hagi algú que vingui i presenti alguna voluntat de participació i de consens amb relació a l'organització territorial de Catalunya.

Per tant, crec que no s'ha buscat el consens. Crec que no hi ha hagut una voluntat, per part del Govern, de buscar cap consens, almenys entre les forces parlamentàries, i tenim innombrables retalls de mitjans de comunicació que parlen sobre quina és l'organització territorial de Catalunya. Crec que això, sincerament, és començar la casa per la teulada.

Crec que hem tingut episodis anteriors prou preocupants com per veure la necessitat que totes les forces polítiques intentessin almenys estar d'acord amb això.

I també per la concepció d'aquesta nova organització territorial de Catalunya, que s'expressi –hi insisteixo– pel conseller de Governació i d'Administracions Públiques.

Crec que aquest comportament, per les notícies que en tenim, per les persones amb qui parlem o per les institucions amb què tractem, ha generat una crispació en el territori. Aquestes declaracions han generat unes expectatives en el territori que interpreto que vostè, senyor Saura, serà qui em contestarà, honorable conseller; però, en tot cas, sap que no es podran complir algunes de les expectatives que s'han dit en els mitjans de comunicació per part de membres del Govern. I crec, per tant, que és una irresponsabilitat fer, aixecar aquestes il·lusions, aquestes expectatives del territori quan realment sabem del cert que hi ha aspectes territorials, aspectes de la nova organització territorial de Catalunya que és necessari afrontar que no es podran complir.

I, aleshores, jo faig una pregunta: què passarà amb aquest territori i amb aquesta gent a la qual se li ha aixecat una expectativa, se li ha generat una expectativa, des del punt de vista de la seva pròpia organització territorial, complint, guardant, vetllant i mimant el principi de subsidiarietat i vetllant el principi de l'apropament de l'Administració al ciutadà i d'aquesta necessitat que tenim els polítics d'intentar que els ciutadans tinguin els serveis molt més a prop?

Crec que hi ha hagut una imposició –hi insisteixo– d'aquesta organització territorial sense fer els passos necessaris que s'haurien de fer per començar amb aquesta nova legislatura, amb aquest inici d'aquesta legislatura, per tirar endavant aquest Projecte i aquesta necessitat per al país.

Per tant –hi insisteixo–, hi ha una preocupació del Grup Parlamentari per tot aquest procés, i és el motiu pel qual hem intentat presentar aquesta interpellació, per veure si el Govern ens contesta, es posiciona sobre quina és realment, i, en tot cas, després, en la contesta que vostè em pugui fer i en la Moció que es pugui aprovar, veurem quin és el procés, el *timing*, quina és la voluntat del Govern d'intentar tirar endavant aquest procés.

Això també ens fa pensar i ens fa preguntar quin és realment el model d'organització territorial que té el Govern de Catalunya, quin és realment el seu model. Perquè hi ha aspectes d'aquest model, d'aquestes declaracions, no d'aquest model, sinó d'aquestes declaracions que hem llegit en els mitjans de comunicació que es contradiuen. I que es contradiuen amb relació..., potser quin ha de ser, fins i tot, el paper dels municipis, fins a on poden arribar els municipis a exercir les competències que els són pròpies? Fins a on han de ser i a on han d'arribar les competències de les comarques? Si realment la comarca ha de ser una organització política, ha de ser una organització de serveis, ha de ser una organització de quina mena? Aquest és el que encara avui a hores d'ara el Govern pensem que amb aquestes declaracions està confonent el territori i també està confonent la ciutadania.

I, també, òbviament, la superposició de les vegueries, de les àrees territorials, de les diputacions i de les àre-

es metropolitanes ens fa pensar que realment no tenim clar, i el Govern, en tot cas, no ha explicat –hi insisteixo–, sí que ho ha fet pels diaris, però no en aquesta seu parlamentària que és el Parlament, quin és el seu capteniment sobre això.

També hi ha tres aspectes que voldria, per anar acabant la meua intervenció, remarcar, no? Jo vull agrair unes declaracions del conseller Carretero –les agraeixo, si fos aquí també ho faria davant seu– amb relació a la Diputació de Barcelona.

Des de Convergència i Unió hem tingut un curós i escrupolós respecte pel que són les institucions. Per diferents circumstàncies no atribuïbles ni imputables a Convergència i Unió, hi ha hagut en el Govern del seu moment males relacions amb la Diputació de Barcelona. Vostè sap que hi ha una vintena de contenciosos administratius, més d'una vintena de contenciosos administratius, entre el Govern de la Generalitat, no ja Convergència i Unió, sinó el Govern de la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona. Són sentències favorables al Govern de la Generalitat. I el senyor Carretero llegia que la Diputació de Barcelona ha de contribuir i ha de cedir els recursos que toquen com les altres.

També, el motiu de la interpellació és per saber quines mesures emprendran... –si pot que me les digui vostè–, quines mesures emprendran perquè la Diputació de Barcelona compleixi tots els contenciosos que té sentenciats en contra seva i que són no a favor de la Generalitat de Catalunya, perquè tampoc pretenem que la Generalitat de Catalunya sigui la guanyadora en aquest procés, que no ho ha de ser, perquè a qui realment interessa que hi hagi aquest compliment d'aquestes sentències són els ajuntaments, són les persones que reben els serveis d'aquests ajuntaments i de les instal·lacions, de les infraestructures que podrien fer amb relació als diners que haurien de rebre de la Diputació de Barcelona i que no han rebut d'acord amb la Llei –d'acord amb la Llei. Per tant, hi ha una infracció de la Llei.

Un altre aspecte al qual em voldria referir és l'àrea metropolitana. Hi ha hagut declaracions i contradiccionaments amb relació a si això ha de ser una organització de serveis o de no serveis, si la presidència ha de correspondre a uns o ha de correspondre a uns altres. També seria bo que en seu parlamentària s'intentés buscar el consens amb relació a qui ha de ser el president i quin contingut ha de tenir, si és que n'ha de tenir, aquesta àrea metropolitana.

I, finalment, una petita referència a una estructura administrativa. Per això, m'hauria agradat que hi hagués hagut el senyor Carretero aquí. És amb relació a la distribució que *de facto* –hi insisteixo–, entre cometes i subratllat, «s'ha imposat» en el territori de les subdelegacions de servei, que també té a veure amb l'organització territorial.

Vostè sap que hi ha una subdelegació creada, adscrita, per exemple, a la Delegació de Barcelona, i que compta amb la comarca, per exemple, del Solsonès. Els ajuntaments que han presentat el seu pla d'obres, a Lleida, perquè el Solsonès correspon al territori de Lleida, ara, primer, estan menystinguts perquè han d'anar a veure

a un subdelegat i no a un delegat territorial. Alguns ajuntaments podran veure a uns delegats territorials, els altres només se'ls permetrà, potser, veure a un subdelegat territorial. Però, el fet concret és qui haurà d'atendre la demanda, qui haurà de gestionar uns aspectes de procediment administratiu, si tu vols, però importantíssims per a la vida municipal i comarcal com són el Pla d'obres, com són la Xarxa 41, com són els Fons de cooperació local, com són tants i tants diners que hi ha previstos per al món local i que entenc que aquesta imposició –hi insisteixo– d'aquesta superposició administrativa farà difícil el compliment del paper que realment toca a uns i a altres.

Crec realment que ha faltat voluntat que en el Parlament de Catalunya hi hagi una recerca de consens. Falta també que el Govern vulgui posar damunt de la taula quin és el calendari que ell pretén portar a terme de la revisió territorial de Catalunya. I, per tant, espero que la compareixença de l'honorable conseller ens pugui donar raó i resposta a tot això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor Pelegrí, jo li vull dir, en primer lloc, que la voluntat del Govern és que en les lleis d'organització territorial hi hagi un consens. Aquesta és la nostra voluntat. I ja li ofereixo, fins i tot, la possibilitat que el text de la Moció que es presenti i que es voti la setmana vinent pugui ser objecte de consens. Per tant, el meu oferiment del Govern és que consensuem la Moció de la setmana que ve si és possible, no?, en els termes que volem unes lleis d'organització territorial consensuades.

Però, dit això, també permeti'm –i també li agraeixo molt el seu to, i jo també intentaré correspondre al seu to– que..., ara ho parlàvem amb el conseller de Justícia, que ens demanen la feina pendent de vint-i-tres anys, no? Ens estan demanant que d'alguna manera fem, i de forma immediata, allò que no s'ha fet durant vint-i-tres anys. I jo li asseguro que ho farem.

Però, permeti'm que faci una breu història, molt breu, de què ha passat amb les lleis d'organització territorial. Perquè, fixi's, l'herència de l'anterior Govern ens ha deixat coses positives i coses negatives –coses positives i coses negatives. Possiblement una de les negatives més important és que en un tema tan important per estructurar el país com les lleis d'organització territorial, després de vint-i-quatre anys, de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió, coincidim i convenim tots els grups parlamentaris que això no funciona i que ho hem de fer de nou. (*Veus de fons.*) És a dir, l'herència que rebem, l'herència que rep el Govern i aquest Parlament és una herència d'unes lleis d'organització territorial que no funcionen.

Quins són els antecedents? Miri, els antecedents són, en primer lloc –els antecedents són, en primer lloc–, que,

a l'any..., l'Estatut d'autonomia, l'Estatut d'autonomia, a l'article 5, diu que una llei del Parlament regularà l'organització territorial de Catalunya. Això, a l'Estatut. Si un mira els diaris de sessions –jo no era diputat en aquells moments–, els anys 82, 83, 84..., reclamacions, propostions de llei dels grups d'esquerra que es fessin les lleis d'organització territorial, perquè recuperar les institucions d'autogovern era clau, era absolutament clau per a l'estructuració d'aquest país. Això no es va fer fins al 87 –això no es va fer fins al 87.

La pregunta és: en un moment de recuperació de l'autogovern, per a l'organització territorial de Catalunya, que està en l'article 5, dels primers articles de l'Estatut, ens hem d'esperar set anys? Set anys.

Què passa quan es va fer? Miri, es va fer en contra del que vostè diu. Vostè diu: «Volem consens.» Jo li dic: «Ofereim consens.» Vostès no van oferir consens. Jo en aquell moment no era parlamentari català però estava a la Corporació Metropolitana i vaig participar en el Grup de PSUC, amb el Rafael Ribó, en les negociacions de les lleis que portaven en aquells moments el senyor Subirà i el senyor Ferran Pont. No hi va haver possibilitat de consens.

Per què no hi va haver possibilitat de consens? Perquè vostès van fer unes lleis d'organització territorial on continuaven tenint la visió dels ajuntaments com a adversaris. La Llei municipal de Catalunya no va significar cap pas polític ni competencial ni financer endavant per a la legislació catalana. Van fer uns consells comarcals vistos més com a elements de control polític que com a element de cooperació municipal. Van fer una malifeta terrible. I això ara que ha passat molt temps es pot dir, no?, fins i tot, els seus negociadors ens deien que era una dèria del president. És a dir, per tant, el senyor Jordi Pujol en aquells moments tenia una dèria que era que no volia la Corporació Metropolitana. I allà on hi havia una institució ara hi ha tres institucions –on hi havia una institució hi han tres institucions.

Què ha passat? A vostès els ha costat molt de reconèixer que això no funcionava, però finalment ho han reconegut, fins al punt que a l'inici de l'anterior legislatura, a partir d'aquest reconeixement fan un encàrrec a una comissió d'experts, presidida pel senyor Roca, que digui què passa amb les lleis d'organització territorial. Clar, jo no els vull llegir el diagnòstic, és un llibre molt gran, però només hi han seixanta-quatre pàgines, que segur que vostès se les ha llegides i ho sap.

Podem discutir..., perquè jo no estic d'acord amb totes les propostes que fan. Ara, el diagnòstic és aclaparador, senyor Pelegrí –el diagnòstic és aclaparador. I, per exemple, quan parla de les comarques, doncs, vostè em diu: «Què passa amb les comarques?» Miri el que diu la Comissió d'experts per unanimitat de les comarques: «La Comissió constata que el model d'organització comarcal que establia en aquell moment no ha estat encara avui assumit com a satisfactori. La insatisfacció afecta tant pel que fa a la institucionalització de la comarca com a l'organització politicoadministrativa, com pel que fa a la seva implantació en el territori, tal com s'ha concretat.» El diagnòstic que fa dels consells comarcals és..., ve a dir, no se sap què han de fer. I cada consell comarcal fa el que ha pensat que ha de fer.

Si anéssim al diagnòstic dels municipis, si anéssim al diagnòstic de les vegueries, són diagnòstics que, a partir d'aquí, tots els grups parlamentaris en aquesta cambra, tots, van votar que calia reformar les lleis, i van prendre una resolució per unanimitat en aquest Parlament que diu –Resolució de juny del 2001– que «caldrà tenir la iniciativa legislativa no més enllà del període de sessions que s'inicia el mes de febrer de l'any 2002», i, per tant, que acaba el juny del 2002. És a dir, aquest informe, independentment que estiguem o no d'acord amb les propostes de futur, fa un diagnòstic de tot allò que havíem estat dient, que «l'organització territorial de Catalunya no complia els principis importants que ha de complir, tant des del punt de vista de la simplicitat, com des del punt de vista de l'eficiència, com des del punt de vista d'adequar l'organització provincial a l'organització de vegueries.» I, fins al punt –fins al punt–, senyor Pelegrí, d'un incompliment flagrant de les seves mateixes lleis. Llei del 87, de les diputacions provincials: disposició addicional primera, diu que «un cop constituïts els consells comarcals, en tres mesos vostès presentaran una proposta per convertir Catalunya en una província única». Han passat disset anys, no l'han presentada mai; disposició addicional segona, diu que «presentaran un projecte que divideixi el territori de Catalunya en regions, agrupant les comarques d'acord amb...» tal, tal tal. Han passat disset anys.

Per tant, en resum, unes lleis no fetes per consens, unes lleis que responen en aquells moments als interessos –en bona part, especialment a les comarques– partidistes del Govern, un incompliment de la mateixa Llei, i tenim des de l'abril del 2002 un diagnòstic, després assumit per aquesta cambra, que diu: «Escolta, això ho hem de canviar.» Per què no ho hem canviat també? Estem com abans, és a dir, per què no ha estat possible el consens? Què va passar a la Ponència conjunta? Doncs, a ningú se li escapa que vostès no van tenir gaire interès.

Què hem fet, què ha fet el Govern i què farem? Primer, el senyor Carretero..., si el senyor Carretero ha dit coses en els mitjans de comunicació... Miri, jo, el senyor Carretero, la meua contesta és el que va dir a la seva compareixença, i jo m'he llegit amb deteniment el que diu a la seva compareixença, i el que diu hi estic amb tot d'acord. Quan diu que el component essencial de tot el sistema ha de ser precisament el municipi, hi estic d'acord. Quan diu pel que fa a l'àrea metropolitana i la resta de municipis que agrupa actualment s'ha de simplificar, hi estic d'acord. Quan diu, quan parla de la necessitat de simplificar i racionalitzar les competències a les comarques, hi estic d'acord. El que ha dit en compareixença. I vostès van tenir l'oportunitat, que ho van fer –en part ho van fer, ho van fer poc–, de preguntar al senyor Carretero tot el que vostès volien. En tot cas, amb el que ell va dir en seu parlamentària, jo hi estic absolutament d'acord, i li ben asseguro que no discutiré ni amb el senyor Carretero ni amb ningú per les declaracions a la premsa. Crec que com a prudència de govern hem de ser molt curosos en contestar declaracions a la premsa. El que m'interessa és el que el senyor Carretero va dir en seu parlamentària.

I, li diré més, des de fa quinze dies el Govern sí que ha pres accions de govern ja. Ha decidit la creació d'una

comissió d'organització territorial, que hi és el conseller de Política Territorial, el senyor Carretero i jo mateix, per fer una proposta de lleis d'organització territorial i que en sis mesos n'hem de donar compte. Independentment d'això, jo també li torno a oferir ja diàleg i consens en relació amb aquest tema. Li puc dir que dimarts 24 he demanat –i està concertada– una entrevista amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis per tractar de dos temes: del procés participatiu de la reforma de l'Estatut i de les lleis d'organització territorial. Portem seixanta dies de govern; en seixanta dies de govern hem pres aquest acord, hem demanat la reunió.

Objectius i criteris. No sé si tindrè temps. Objectius i criteris. Miri, hi ha en el pacte tripartit hi ha tot un seguit d'objectius que són clars: l'organització territorial per ella mateixa no és un fi, és un instrument i un mitjà, en definitiva, perquè tots els ciutadans tinguin igualtat d'oportunitats d'accés als serveis. Jo crec que no hem de perdre de vista això, l'organització territorial té com a missió, com a objectiu fonamental, assegurar una igualtat de prestació de serveis en tot el territori.

Això què vol dir? Que reformarem les lleis d'organització territorial amb quatre grans principis: el principi de subsidiarietat, de racionalitat, d'eficiència i de responsabilitat, que, per nosaltres, l'horitzó de la Catalunya que volem és un horitzó de dos nivells políticoterritorials: les vegueries –el Govern català descentralitzat– i els municipis. I només tot allò que els municipis no ho puguin fer, les comarques. Però des del punt de vista de l'ànima que estructura aquest país hi han els municipis i hi ha el Govern de Catalunya. I volem convertir les vegueries no sols en espais de descentralització de la Generalitat, sinó també de confluència de competències amb l'Administració local.

Hi ha propostes de municipis, de comarques, de vegueries i l'àrea metropolitana, que el senyor president del Parlament, evidentment, em crida l'atenció pel temps, que després li puc explicar. Però acabo dient-li el següent, senyor Pelegrí, tot i agraint-li el to de la seva intervenció. S'han perdut vint-i-tres anys, és una de les coses més negatives que el Govern català ens deixa, que ara, després de vint-i-quatre anys, hem de decidir com ens estructurarem territorialment. Ho volem fer amb tot-hom, també amb vostès –i hi insisteixo, li ofereixo consens–, no només per iniciar el diàleg, sinó, fins i tot, per pactar els termes literals de la propera moció.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'honorable diputat senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, gràcies. Bé, honorable conseller, jo celebro aquesta voluntat de consens que vostè m'expressa tant al començament de la seva intervenció com al final de la seva intervenció, la celebro. Però també em permetrà que potser haurem de tornar a definir què vol dir consens, quina és la definició exacte de la paraula *consens*, perquè les paraules..., les compareixences que s'han fet en aquest Parlament en relació amb el consens no han

estat acompanyades dels fets que volen demostrar aquest consens i, per tant, jo ho celebro, i, en tot cas, òbviament, la moció, si vol, la consensuarem, estic segur que podem arribar a un acord, però també li dic que fins ara no s'ha acompanyat aquesta expressió de la paraula *consens* amb la realitat dels fets del consens que es busca sobre això.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Al final de la seva intervenció, diu: «Escolti'm, jo tinc molt clar el que són les comarques, els municipis, les vegueries del nostre model o del que pensem que ha de ser això» i no és tampoc el motiu de la interpellació, què ha de fer un municipi, que farà el que pugui fer en funció de la seva realitat, de les seves circumstàncies, del suport que pugui rebre de la comarca, de la possible vegueria que es pugui fer o regió, que es pugui fer en el futur, sinó del fet que un membre del Govern ha estat fent declaracions als mitjans de comunicació amb una voluntat, potser determinada, però que també no ha estat l'objectiu que segurament perseguia, i és d'això... Vostè ja diu que hi ha d'haver una «curositat» i no hem de contestar les preguntes dels mitjans de comunicació, però si aquestes no són preguntes, sinó que es fan declaracions pel mateix conseller que, hi insisteixo, aixequen expectatives del territori, de la gent del territori, crec que això no és bo, no és bo ni per al territori, no és bo ni per a la gent, i també, si m'ho permet que li digui, tampoc és bo per al Govern, perquè aquestes diferents interpretacions del que ha de ser la comarca, de si la comarca ha de desaparèixer, si alguna comarca ha de desaparèixer o no ha de desaparèixer, doncs, tot això fa mal –tot això fa mal, hi insisteixo. I aquest mal, jo m'ofereixo, com ja ha estat fet així també el dia de la Comissió de la compareixença del senyor Carretero, per intentar treballar perquè aquesta país tingui l'organització territorial que es mereix.

Em sap greu també dir-li una cosa que ja li ha dit la meua companya d'escó, la senyora Marta Llorens. Jo crec que vostè també ha tornat a fer oposició de l'oposició. El Govern ens té acostumat a aquesta nova modalitat de governar que és fer oposició de l'oposició. I, a més a més, si m'ho permet el senyor conseller, també li diré que crec que li faig un reconeixement de la seva capacitat de resum històric. Perquè jo no li pregunto pel que va fer el Govern anterior en relació amb l'ordenació territorial de Catalunya, és el que han fet vostès en aquests dies de govern, és diferent, és una interpellació al Govern d'ara pel que ha fet el Govern d'ara, no pel que va fer el Govern anterior en relació amb aquest tema i, en qualsevol cas, permeti'm també, amb tota la cordialitat –i a més no li puc dir a vostè, perquè vostè no hi era–, en qualsevol cas, si vostè diu que, en vint-i-tres anys, el Govern de Convergència i Unió no va fer el que havia de fer en l'àmbit territorial, doncs, vostè m'està reconeixent la mala feina de l'oposició, el mal fer de l'oposició, que no recordava al Govern o que no exigia al Govern de fer el que havia de fer. *(Veus de fons.)*

Per tant, també, doncs també, en tot cas, quedem empatats: si hi ha algun dèficit del Govern, vostè també tingui en compte que hi ha d'haver aquesta consideració.

Miri, l'herència que reben, jo crec que és la realitat nova. Vostè no pot comparar el país d'avui amb el de fa vint-i-tres anys, no és comparable –no és comparable. Ja sé que vostè dirà: «Escolti, només faltaria». Evidentment, que només faltaria, però no pot comparar el país ara amb el de fa vint-i-tres anys. Hi ha una cosa que se'n diu l'equilibri territorial, que ha estat un referent de sempre de Convergència i Unió i del Govern anterior, i tampoc es tracta, hi insisteixo, de parlar del Govern anterior, però alguna cosa hem guanyat en això en el país i els municipis sap vostè que ho han notat, i les persones també ho han notat en la prestació dels serveis.

Vostè ha fet referència a l'informe Roca. Celebro que ara reconeguim també el valor d'aquest informe i la funció d'aquest informe, perquè jo pregunto: escolti, qui és que es va preocupar d'incendiar aquest informe? El diagnòstic d'aquest informe era per treballar, no per posar foc en el territori. I, per tant, si és ara la voluntat, i vostès ara entenen que aquest informe serveix per treballar, per posar-lo damunt la taula, ens trobaran a nosaltres per parlar-ne, no per incendiar, no per fer que el territori es senti d'un treball que jo crec que va estar fet amb molt bona intenció, i amb molt bona òptica política, que va estar fet també per uns grans professionals, però que algunes persones no van voler que poguéssim tenir la funció que havia de tenir.

Parla vostè de la Ponència única i la Ponència conjunta –parèntesi, quatre contra un en l'anterior Govern–..., però, en tot cas, aquesta Ponència que s'ha constituït fa poc sobre el nou Estatut de Catalunya no coneix, en tot cas no té coneixement, o no em consta a mi que tingui coneixement sobre aquestes noves iniciatives que té el Govern en relació amb l'organització territorial. Seria bo que també, per coneixement i per buscar el consens, poguéssim posar al dia o posar en coneixement d'aquesta Ponència quins són els treballs, les feines, quina és la proposta i l'objectiu de futur de treball que tenen vostès en relació amb l'organització territorial de Catalunya.

El vicepresident primer

Senyor Peligrí, ha d'acabar.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Acabo, senyor president. El consens el té per part nostra, vostè ho sap. Jo m'ofereixo, en nom del Grup, a treballar per l'organització territorial de Catalunya, però si realment hi ha d'haver una voluntat de consens, de diàleg i de construir el nostre país d'acord amb les nostres necessitats, no d'intentar fer propaganda mediàtica sobre segons quins aspectes del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable conseller senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Vejam, vostè diu que nosaltres fem oposició de l'oposició. Jo, quan ho deia pensava en un símil. Tenim unes lleis d'organització territorial malaltes –malaltes–, i

quan es vol curar un malalt cal saber l'historial. Jo li he recordat l'historial clínic de les lleis d'organització territorial, perquè, sense aquest historial, és difícil parlar de les lleis avui. Hi ha una història que no la podem deixar de banda. I, a més, li diré una cosa. Vostè diu: «Si durant vint-i-tres anys hem subsistit, vostès han fet una mala feina.» No, no, la mala feina l'hauríem fet si haguéssim votat que sí a aquestes lleis. Nosaltres hem votat que no i hem fet oposició a aquestes lleis que, finalment, tothom, vostès mateixos ens han donat la raó –finalment vostès mateixos ens han donat la raó.

Vostè em deia: «Què ha passat en aquests vint-i-tres anys? No ha anat tan malament.» Miri, el país no ha anat malament, però, fixi's, quan es van fer les lleis d'organització territorial, l'Hospitalet tenia aquestes administracions: l'Ajuntament, la Diputació, l'àrea metropolitana, el Govern Civil –en aquells moments–, i la Generalitat, cinc. Sap quantes en tenim a partir de les seves lleis? Vuit o nou. És a dir, es feien unes lleis que, des del punt de vista del discurs, havien d'anar a la simplificació del país, i passem en llocs que teníem cinc administracions, no passem a tres o a quatre, sinó que passem a vuit o a nou: tres àrees metropolitanes i el consell comarcal.

Nosaltres, senyor Pelegrí, no em digui que l'informe Roca el reconeixem ara. Vaja, no vull portar més pàpers, però, miri, ahir a les set de la tarda, a les sis de la tarda estava llegint diverses interpellacions, des del senyor Oriol Nello, fins a altres senyors i senyores diputades, que li deien a la senyora Núria de Gispert, per què el mes d'abril del 2001 havia fet unes declaracions en contra de l'informe Roca, perquè qui va dinamitar l'informe Roca va ser la senyora Núria de Gispert, amb raó o sense raó, jo no hi vull entrar –no hi entro–, i es van produir titulars en tots els mitjans de comunicació i la mateixa senyora Núria de Gispert deia que no compartia l'informe Roca. Per tant, la pregunta és: Per què en aquells moments la nova consellera de Governació té aquesta actitud?

Dir-li, senyor Pelegrí, que nosaltres, a part de crear la Comissió, hem pres una decisió que expressa..., una decisió transitòria, però que expressa una clara voluntat política, que és la distribució de set regions o set vegueries a Catalunya. Durant vint-i-tres anys vostès no ho han fet; vostè em podrà dir que si subdelegat, si no..., què hem de fer, ja ho farem, però, en tot cas, la decisió que el Govern català ha pres significa una voluntat clara de descentralització, que, a més a més, està recollida en l'informe Roca i que tothom hi estava d'acord. Més enllà dels temes de les capitalitats, dividir Catalunya en set regions era una cosa amb què tots, semblava que tots, estàvem d'acord, i ho hem fet en cinquanta dies –i ho hem fet en cinquanta dies.

Acabo, per tant, senyor Pelegrí, dient-li el següent: volem fer aquestes lleis amb consens. No ho dic només jo. Vostè deia: «Vostè ho diu, però el senyor Carretero no ho diu.» El senyor Carretero, a l'inici de la seva compareixença, en l'inici, va dir el següent, va dir: «Treballarem, per tant, per un nou model d'ordenació territorial que eviti la superposició innecessària i no coincident de diferents nivells administratius sobre un mateix ter-

ritori, amb el màxim consens parlamentari i territorial.» I, després, explica sobre quins criteris s'articula.

Per tant, ja ho he dit: jo no he fet cap declaració d'organització territorial per prudència personal, i no en faré fins que no tinguem un nucli d'acord. Les declaracions que facin altres senyors consellers o conselleres no són rebutjables, són la seva opinió i les poden donar. En tot cas –en tot cas–, pel que fa referència al Govern, el que m'interessa és el que el senyor Carretero diu a la seva compareixença, i, hi insisteixo, a la seva compareixença el que diu ho subscriu tot, forma part de l'Acord de Govern i, a més a més, ofereix consens parlamentari.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El següent punt de l'ordre del dia és la... (*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*) Perdó, senyor Pelegrí, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Vol dir?, perquè és que en una interpellació, lògicament, hi ha contradiccions, eh? (*Remor de veus.*) Passem al... (*Veus de fons.*) Vinga, senyor Pelegrí, té trenta segons.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies per la benevolència de la presidència. No, més que res, la senyora Núria de Gispert mai ha fet declaracions en contra de l'informe Roca. Simplement això. Sempre hi ha hagut un color respecte al contingut d'aquest informe, d'aquest estudi, que havia de servir per treballar la divisió territorial de Catalunya, i insisteixo que hi havia persones i gent que van estar-hi en contra i que van dinamitar en el territori aquest informe perquè no es pogués tirar endavant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pelegrí. (*El conseller demana per parlar.*) Senyor conseller, té la paraula, també, per trenta segons.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Simplement, dir-li els titulars dels mitjans de comunicació del 12 d'abril..., en alguns mitjans de comunicació. (*Remor de veus.*) *El Periódico*: «De Gispert enterra l'informe Roca sobre la divisió territorial.» *El País*: «De Gispert enterra el informe Roca sobre el modelo territorial», «De Gispert se desmarca del informe Roca». I això va ser objecte...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau! –si us plau!

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

I això va ser objecte de diverses interpellacions on la mateixa consellera de Governació va acceptar que dis-

crepava profundament de molts aspectes de l'informe i que iniciaria un procés de diàleg amb els municipis.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les perspectives econòmiques de Catalunya per a l'any 2004 (tram. 300-00145/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació que formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya per a l'any 2004, formulada per l'illustre diputat senyor Jordi Carbonell, que té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, després de la compareixença, el dia 3 de febrer, del nostre conseller d'Economia i Finances a la Comissió corresponent d'aquesta cambra, els grups varem quedar realment informats i satisfets de les perspectives econòmiques que s'obrien a Catalunya per a aquest any i per als propers anys, una situació que tots vèiem amb preocupació, fruit de la feina del passat, davant d'un moment en què la globalització ens planteja reptes importants, i per tant vam tenir ocasió de conèixer de primera mà quins eren els eixos fonamentals del Govern de la Generalitat en qüestió de política econòmica.

Vam compartir tots els grups presents amb el conseller..., sobre l'anàlisi i la situació actual de la nostra economia, i també de l'evolució prevista d'aquesta. És veritat que quant als remeis per solucions per millorar aquesta situació, naturalment, no tots hi estàvem d'acord de la mateixa manera.

Sembla, senyor conseller, que les perspectives econòmiques, tant pel que fa a la nostra economia com al nostre entorn, es presenten positives en la majoria de sentits. Naturalment, amb alguns claroscurs que tindrem ocasió de comentar.

Catalunya, i això no ho dic jo, ni ho diu el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en els últims anys de Govern de Convergència i Unió i el PP..., és veritat que hem perdut pes econòmic. Catalunya, malauradament, en el conjunt de l'Estat..., hem perdut pes del nostre producte interior brut, i hem passat del 19 per cent al 18,5. També a nivell de percentatge d'ocupació hem perdut pes.

És un tema que preocupa, és una herència que hem rebut, que, naturalment, l'hem d'assumir i l'hem d'intentar superar. Però fixin-se bé que aquesta situació de partida era fruit també d'una opinió tan fonamentada com el món empresarial i econòmic de casa nostra. Ja al seu dia, senyor conseller, el Cercle d'Economia, a l'igual que les cambres de comerç, havien constatat aquest fet i, a més a més, havien denunciat indirectament la res-

ponsabilitat dels governs que llavors teníem, tant a nivell de Catalunya com a nivell d'Espanya. Per què? Perquè deien que existia una visió centralista del tema d'infraestructures, unes decisions de localització de les empreses fins llavors públiques que afavorien el centre i desafavorien la perifèria.

Per altra banda, no hem d'oblidar, també, senyores i senyors diputats, que els anys 2002 i 2003, malauradament, van succeir coses preocupants a Catalunya: tancaments d'empresa, jo que sóc diputat per Lleida vaig viure directament el cas de Lear, de Cervera; crisis del sector tèxtil, al qual s'haurà de posar remei, i, per descomptat, importants i massa i nombroses reestructuracions de plantilles. Jo penso, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat està treballant i treballarà amb responsabilitat, amb fets, per mantenir i millorar l'ambient de competitivitat de la nostra economia. Penso, i pensem al nostre Grup, que els emprenedors, els nostres empresaris i treballadors, volen concertar aquest futur per millorar la nostra situació. Estabilitat i illusió és el que necessiten els nostres emprenedors, i estic segur que el Govern de la Generalitat els les donarà.

Per contra, hem de denunciar des d'aquesta cambra, i penso que tots hi devem estar d'acord, les postures especialment del Govern del Partido Popular, que ha intentat fer campanya electoral i alarmisme amb la situació actual. Pensem que alguna responsabilitat deu tenir, aquest Govern del PP, en les coses que han passat al passat i que han estat passant ara. Nosaltres, com deia molt bé el conseller, fa dos mesos que estem governant, i, per tant, en la situació que ens trobem, en els problemes que hi han, suposo jo que alguna responsabilitat hi deuen tenir els que ens han governat fins ara. Per tant, hem de denunciar aquest alarmisme, hem de denunciar aquesta postura antipatriòtica, que l'únic que fa mal..., és intentar minar aquest bon ambient que necessitem per al futur de la nostra economia.

Nosaltres tenim clar, i com diu molt bé el professor Manel Castells, que «la riquesa de les nacions» –conseller, diu– «no prové de l'aterratge efímer del capital global, sinó de l'esforç quotidià de l'emprenedor local», i a aquest és al que han d'anar dirigits, sobretot, la nostra feina i el nostre recolzament.

A més a més, aquest alarmisme és preocupant, quan resulta que ens diuen, la societat civil, els representants dels nostres empresaris i treballadors, que un dels nostres factors de risc i, per tant, de situació d'estancament és degut a la falta d'infraestructures adequades per al segle XXI. No pot ser, senyores i senyors diputats, que el febrer de 2004 encara no sapiguem la data que ens arribarà l'AVE a Barcelona; no pot ser que des de Lleida seguim patint com hem patit els retards que hi ha hagut en aquesta feina, i encara ara no tenim l'alta velocitat. Això és un exemple del que no ha de passar, i aquests colls d'ampolla que us explicava abans..., que fa referència a aquestes dificultats per millorar la nostra situació.

Bé, nosaltres, tornant una mica a la situació de les perspectives econòmiques, que era l'objecte de la pregunta al conseller d'Economia i Finances, pensem que sembla que existeix un consens important per part de tots els analistes i entitats financeres que la recuperació de

la zona euro, de la Unió Europea, sembla que l'any 2004 començarà a fer-se evident. Sembla també que els Estats Units comencen a tenir una certa recuperació econòmica, es parla d'un percentatge de creixement del producte interior brut per sobre de la mitjana europea, encara que també reconeixen els experts que aquest creixement té uns peus de fang. Hi ha uns endeutaments, un excés de dèficit important, en el tema comercial i per compte corrent, com molt bé, segur, coneix el conseller molt més bé que jo. A nivell d'Estat, és evident que és el nostre principal mercat, a l'igual que la Unió Europea, i, per tant, ens preocupa molt la situació del consum privat, quina evolució tindrà i la seva perspectiva de creixement, que esperem que des de Catalunya també col·laborem que sigui bona. Per tant, sembla que també la situació actual ens fa una aposta per mantenir els tipus oficials als Estats Units, baixos a la Unió Europea, també, sempre que, es diu, la revalorització de l'euro no passi per sobre d'un percentatge adequat.

Senyor conseller, nosaltres estem preocupats per la competitivitat de les nostres exportacions. Sabem que aquesta relació euro - dòlar és una relació que ens afecta, en aquest cas negativament, i també voldríem conèixer quines són les perspectives del Govern de la Generalitat, sobretot. És veritat que nosaltres tenim una economia oberta, una economia on el sector immobiliari potser no és tan determinant com en altres regions o autonomies d'Espanya, i, per tant, això també podria ser un element important a l'hora que l'anomenada «bombolla immobiliària», si tingués algun problema, no ens afectés en tanta mesura com en altres zones del país.

És evident que tenim, doncs, una economia d'exportació important, que voldríem que seguís creixent, i també ens agradaria conèixer quines són les perspectives del Govern de la Generalitat i del conseller sobre aquest futur. Som conscients que ens interessaria conèixer, doncs, les perspectives d'aquestes zones, com ens pot afectar en l'evolució de l'economia catalana, i especialment, com deia abans, en matèria d'exportacions.

Hi ha un aspecte important a assenyalar. Nosaltres tenim colls d'ampolla importants –abans ho he anomenat per sobre– per millorar la nostra competitivitat de l'economia. És possible, es diu, i ho diuen els experts, ho diuen el món econòmic i empresarial, que tenim, ho he dit al començament, una manca d'infraestructures evident; que tenim una falta de pressupost adequat per fer recerca, desenvolupament i innovació; és veritat que el tema de la formació no és l'adequada per al segle XXI. Tot això tenim la impressió que són causes importants, i també ens n'agradaria conèixer la seva opinió.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi saluda amb satisfacció la feina que s'està fent des del Govern de la Generalitat per tirar endavant l'acord estratègic que ahir em sembla que van tenir ocasió de posar en marxa sobre la internacionalització, la qualitat d'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

El vicepresident primer

Senyor Carbonell...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

D'això estem parlant precisament...

El vicepresident primer

Senyor Carbonell...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Per acabar, doncs, senyor conseller, aquestes perspectives del 2004 penso que seria molt important conèixer-les de primera mà per evitar aquestes especulacions que ens poden fer mal i que segurament són fruit de les circumstàncies electorals i no pas de la bona salut econòmica del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, per mi és un honor comparèixer avui per primera vegada davant la cambra en la meua qualitat de membre del Govern de Catalunya, i encara més fer-ho per respondre la interpellació que m'adreça el Grup Socialista per mitjà del diputat senyor Jordi Carbonell.

Voldria assenyalar, a propòsit de la seva intervenció, quatre o cinc aspectes que em sembla que poden servir per respondre, per atendre, els seus comentaris.

La primera qüestió, vostè s'hi ha referit ja..., el soroll no ens ha de fer perdre de vista la realitat de la nostra economia. Tenim una bona salut econòmica, la nostra economia gaudeix de bona salut, tenim una economia fonamentalment sana. El quadre d'indicadors de la nostra economia és un quadre que ens dona uns indicadors satisfactoris. L'analítica de la nostra economia ens donaria una economia que està amb bona salut. És veritat que hi ha circumstàncies que poden ser circumstàncies que enterboleixin sobretot la visió que en tenim, i el clima; hi ha un clima que entre tots hem de contribuir a refer.

La nostra economia gaudeix de bona salut? Jo crec que en tenim les dades; vostè n'ha fet esment. Han estat publicats els darrers dies nombrosos indicadors; jo em referiré a dos o tres del més importants.

El primer, el més important, que és el creixement del PIB, el que més reflecteix l'evolució de l'activitat econòmica. El PIB de Catalunya haurà crescut l'any 2003 entorn del 2,2 per cent, que és aproximadament semblant a la mitjana espanyola, 2,3 per cent. Per tant, podríem dir que estem recuperant el diferencial que teníem en contra amb relació a la mitjana, i que s'ha mantingut al llarg de set, vuit anys. Des de l'any 96 fins a l'any 2001 hem tingut un diferencial que és el que explica que haguem perdut pes, com vostè assenyalava. I aquest creixement del 2,2 és un punt i mig, més d'un punt i mig, 1,7 punts, per sobre de la mitjana europea. Per tant,

hem tingut un creixement satisfactori des d'aquest punt de vista.

I les perspectives per a l'any 2004 són també bones perspectives: creixerem entorn del 2,8 per cent, potser el 3 per cent, que és aproximadament el mateix que creixerà l'economia espanyola, segons les previsions, perquè aquí el que no podem és assegurar el que passarà en el futur, però segons les previsions, totes les estimacions, aquest serà el creixement; la mitjana europea se situarà entorn de l'1,8, encara que recents estimacions d'algun organisme com Cesifo situen el creixement entorn del 2 per cent.

També és una bona notícia..., dues bones notícies de fet: una, que seguim mantenint un diferencial positiu, d'un punt aproximadament, amb relació a la mitjana europea; dos, que a Europa hi haurà una certa expansió econòmica, la qual cosa és important, perquè és el nostre mercat directe, és el lloc en què tenim realment una verdadera integració econòmica, per tant és important que aquest entorn sigui un entorn també de major creixement econòmic. Per tant, des del punt de vista del creixement econòmic, estem en una bona situació.

Si agafem altres indicadors podrem arribar a conclusions relativament similars. Per exemple, l'ocupació és molt important. A Catalunya hem tingut una reducció de l'atur, el quart trimestre del 2003 s'ha situat en el 8,9 per cent, que és 0,7 punts menys que un any abans i que és 2,3 punts menys que la mitjana espanyola, i una xifra que, encara que no ens podem donar per satisfets mentre hi hagi aturs de l'ordre del 8,5-9 per cent, hem de dir que se situa en la mitjana europea. Per tant, aquí també estem fent progressos i estem aconseguint taxes de creixement d'ocupació apreciables.

I el mateix podríem dir si miréssim altres indicadors. Per tant, jo crec que és molt important que tots siguem conscients que aquesta és la situació de la nostra economia, és una economia fonamentalment sana, que té davant bones perspectives de creixement.

Ara bé, dit això, és evident que és una economia que s'enfronta a reptes importants, i reptes que hem de ser conscients que existeixen, per tal de poder-los afrontar. Perquè davant d'aquestes situacions, el que no es pot fer és també cofoisme, triomfalisme, pretendre que tot és perfecte, que estem en el millor dels mons, perquè aleshores no posarem en marxa aquelles polítiques que són necessàries per introduir les reformes que realment ens fan falta per millorar.

I és cert que hi ha aspectes en els quals hem de posar una especial atenció. El primer, que la internacionalització ens posa de manifest que hi ha unes adaptacions profundes del nostre model de competitivitat. I la nostra competitivitat s'haurà de basar, cada vegada més, en millores de productivitat i no en l'existència de costos salarials baixos, i no en diferencials de salaris amb relació als nostres competidors. Perquè en aquest aspecte nosaltres cada vegada som menys competitius; no ho som respecte a països com Eslovàquia, o com Hongria, o ja no diguem com la Xina. De manera que aquest és un primer aspecte molt important; tots som conscients avui dia que per assegurar unes bases sòlides en el crei-

xement de la nostra economia hem de millorar, i fer-ho notablement, quant a la productivitat.

I al segon aspecte, vostè s'hi ha referit. En els darrers anys, l'economia de Catalunya ha anat perdent pes, hem estat sotmesos a un suau declivi, a una pèrdua de capitalitat. Catalunya, que havia estat històricament la capital econòmica d'Espanya, i Barcelona en especial, en aquests darrers anys –sis, set anys– s'ha vist sotmesa a un procés en el qual, en aquest sentit, hem anat perdent capacitat de lideratge. I això és fruit, en part, d'aquest procés d'internacionalització que tendeix a simplificar els centres econòmics, i, en part, d'un disseny polític del Govern del Partit Popular que ha orientat la seva política a potenciar un únic centre, no ja polític, sinó també econòmic, entorn del centre polític d'Espanya, i això ha tingut com a conseqüència que hi hagués, cada vegada més, una situació de pèrdua de pes en la perifèria.

L'economia de Catalunya està, doncs, davant d'aquest gran repte, que és el repte de la internacionalització. De fet, som ja una economia molt internacionalitzada, n'hem de ser conscients, no l'hem de veure amb por, aquest repte. Catalunya és avui una economia molt oberta. La suma d'exportacions i importacions representa el 100 per cent del nostre PIB, com en els països aquests del centre d'Europa, els països del Benelux, Bèlgica o Holanda, dels quals hem parlat tantes vegades com de països molt oberts a l'economia internacional.

Catalunya també ho és; la suma d'exportacions i importacions a l'estranger representen entorn d'aquest 100 per cent. Les nostres exportacions són el 27 per cent de les exportacions espanyoles, i les exportacions de contingut tecnològic alt i mitjà, el 33 per cent.

Per tant, podem fer front a aquest repte amb tranquil·litat, hi hem fet front en el passat amb tranquil·litat, ho hem fet bé. Quan vam entrar a la Unió Europea, en aquell moment a la Comunitat Europea, l'any 86, acabant un segle de proteccionisme, semblava que el proteccionisme era la base de la nostra economia, vam entrar-hi, vam ser capaços de créixer més encara del que havíem crescut en el passat i vam demostrar que ens anava bé la competència i la llibertat econòmica en definitiva, ens anaven bé, perquè les empreses catalanes han estat empreses molt competitives i molt capaces d'adaptar-se en aquesta situació. Per tant, és un repte que el podem afrontar amb optimisme.

Ara bé, per fer-ho cal posar en marxa un conjunt d'iniciatives. Per fer bé les coses cal dur a terme un conjunt de reformes. I aquestes són les reformes que impulsa el Govern. El Govern té la prioritat de dur a terme aquelles reformes necessàries per millorar, per ajudar a fer possible aquest procés d'adaptació, que està tenint lloc en la pràctica, però que nosaltres hem d'ajudar que tinguin lloc de la manera més eficaç i la manera més justa socialment possible.

I per això, un objectiu prioritari d'aquest Govern ha estat, des del primer moment, impulsar aquesta iniciativa a la qual vostè es referia al final de la seva intervenció, senyor diputat, que és l'establiment d'un gran acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Hem dedicat una prioritat en aquesta iniciativa, els diferents departaments econòmics, i com a resultat de les converses que hem tingut amb els representants dels treballadors –els sindicats més importants, Comissions Obreres i UGT– i amb els representants de les organitzacions empresarials –Foment del Treball, Pimec-Sefes, Fepime–, puc comentar avui aquí que, efectivament, ahir vam assolir un acord, vam poder aprovar conjuntament una declaració que conté dues iniciatives: una, que és aquesta a la qual m'acabo de referir; la segona, la constitució de taules sectorials per tal de poder seguir el procés d'adaptació dels sectors més exposats a aquesta competitivitat internacional.

Jo crec que és una iniciativa enormement esperançadora, és una iniciativa que ens mostra el camí a seguir, que és el de la concertació, el de sumar esforços per tal de poder abordar aquesta nova etapa de l'economia del nostre país. El Govern pot afirmar amb tota claredat que aquest és un pas molt important, un pas que no havia tingut lloc durant els anys anteriors; durant vint-i-tres anys no s'havia dut a terme una iniciativa d'aquest tipus, i menys encara sobre la base d'una declaració consensuada i aprovada per totes les parts implicades, i que marca el camí del que ha de ser aquest futur, que és un futur, hi insisteixo, d'optimisme i un futur en el qual, sens dubte, podrem constatar la solidesa i la capacitat de competir internacionalment de la nostra economia.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Hi ha resposta per part del diputat...? (Pausa.) No hi ha resposta. Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de progrés econòmic i social per a Catalunya (tram. 300-00172/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de progrés econòmic i social per a Catalunya, que la presenta el Grup Popular, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fem aquesta primera intervenció, aquesta primera interpellació en polítiques econòmiques, començant a trobar punts d'acord amb el que el conseller d'Economia acaba d'esmentar en aquesta cambra. I la veritat és que hi han diversos punts d'acord que ens agradaria esmentar, anomenar i recordar en aquesta cambra.

En primer lloc, pel que es refereix als indicadors macroeconòmics que vostè ha esmentat. Vostè ha dit els índexs de creixement del producte interior brut de Catalunya i vostè ha parlat també de les taxes i dels índexs d'ocupació.

És ben cert que les previsions del PIB han estat en el 2,2 i que les previsions, per part de la mitjana espanyo-

la, eren del 2,3, i s'han anat assolint els diferencials de la mitjana del PIB, del creixement del PIB.

Amb els indicadors d'ocupació encara hem estat molt millor, perquè els diferencials amb els índexs d'ocupació i amb les taxes d'atur amb relació a Espanya són encara molt més elevats. Perquè, en taxes EPA, la comunitat de Catalunya encara està en molt millor situació que no pas, en taxes EPA, la resta d'Espanya, que es troben taxes per sobre de l'11 per cent, quan a Catalunya estem per sota d'aquest 11 per cent, estem en un 8,9, intentant assolir els compliments i els objectius que han de ser, de la cimera de Lisboa, de la plena ocupació en el 2010.

I és de ben segur, senyor conseller, que vostè convindrà amb el Grup Parlamentari Popular, i esperem que així sigui, que els objectius d'aquest Govern catalanista i d'esquerres són assolir aquesta plena ocupació el 2010, i que les polítiques adreçades d'aquest Govern catalanista i d'esquerres aniran en la línia d'assolir aquesta plena ocupació i d'assolir un creixement econòmic sostenible. Estic ben convençuda que la resposta a aquesta diputada anirà en aquesta línia.

I si em permet que li digui algunes de les receptes que ens han permès assolir-ho, no solament a Espanya, a la resta d'Espanya..., sinó que també hem de recordar la tasca del Govern anterior de Convergència i Unió, perquè aquests indicadors no han arribat sols, han arribat gràcies a una tasca de govern, jo crec, també responsable, en el cas que vostès moltes vegades hi estaven en contra, però que han contribuït a aquestes taxes i a aquests indicadors.

Jo li diria que alguns dels principis són els següents. En primer lloc, la política responsable, la política serena, l'estabilitat pressupostària, l'equilibri pressupostari, la davallada dels índexs dels tipus d'interès, la política en aquest cas del Partit Popular de baixada d'impostos... Jo crec que han estat unes de les receptes clau perquè Espanya ara es trobi en la primera línia de convergència, d'estabilitat i del programa d'estabilitat i convergència europeu, i Catalunya pugui també assolir un dels reptes que ara tenim per endavant, i és seguir mantenint-nos com una de les regions, de les comunitats autònomes, més riques d'Europa.

I li dic «més riques d'Europa», senyor conseller, perquè en dades que va presentar el mateix ministre Montoro en aquesta ciutat, a Barcelona, va esmentar que la mitjana de creixement del PIB a Catalunya estava per sobre de la mitjana europea, per sobre del 100, estava al 100,1, i per sobre, bastant, de la que s'havia produït a la resta d'Espanya. És a dir, Catalunya és un país ric, Catalunya és un país pròsper, és un país amb possibilitats de creixement, però tenim problemes, i davant d'aquests problemes vostè ha dit: «Molt bé, s'han d'afrontar i s'han de tenir reptes.»

Home, li agraeixo aquesta intervenció, perquè el to del diputat senyor Carbonell, doncs, no semblava que era el mateix en el manteniment dels indicadors. Perquè, clar, ha parlat que les perspectives econòmiques no eren positives, les mateixes del PIB, i ha parlat que el percentatge d'ocupació també demostrava que havíem perdut pes. I les dades que vostè ha donat, i les que jo

reitero, doncs, no són les mateixes que ha dit el diputat quan es referia, en aquest cas, als governs de Convergència i Unió o al Govern del Partit Popular.

I em vull referir a un altre punt d'acord i de convergència amb vostès avui, i és l'acord estratègic que avui vostès han signat, que va anunciar en el III Fòrum d'Empreses Familiars, a Peralada, senyor conseller, perquè ja hi va anunciar aquestes mesures, no sabíem per on anirien, però han estat aquest acord estratègic en millora de l'ocupació, de la competitivitat i de la internacionalització de les empreses.

Doncs, li dic una cosa, senyor conseller, el Grup Parlamentari Popular ja el vam demanar, aquest acord; el vam demanar a la compareixença del conseller de Treball i Indústria que es va realitzar en aquesta mateixa cambra. I li vàrem dir que el problema de les deslocalitzacions de les empreses que estàvem patint darrerament –Philips, Samsung, aquestes, totes aquestes empreses...– no era ni un problema del Govern actual, ni tampoc havia estat un problema del Govern anterior, que també havia patit deslocalitzacions, com és Lear o com són altres supòsits. Però sí que vam dir una cosa, que l'actitud del Govern davant d'aquests problemes no va ser responsable. I per això vam demanar serenitat i vam demanar una actuació responsable al conseller, perquè imposar sancions en comptes de buscar acords o privar de la compra dels productes d'aquestes empreses com a proveïdor de la Generalitat de Catalunya, entenem que no és la millor de les solucions, senyor conseller. Ho entenem. I aquesta ha estat la nostra crítica. I, senyor diputat Carbonell, no alarmista; en cap cas. Nosaltres estem actuant de forma responsable. Ho hem fet i ho seguirem fent, perquè creiem que el creixement econòmic és el que dóna la millor possibilitat d'oportunitats i el que dóna la possibilitat de tindre un millor model econòmic i social per a un país. Ara, vostè m'haurà de reconèixer que aquestes respostes no eren les més adequades, les més adients perquè se solucionessin o perquè es poguessin solucionar els problemes de les deslocalitzacions.

Aquestes que vostès van tindre ahir, sí que és la línia del que el Partit Popular va demanar i la que creiem que és la correcta. I, a més, li afegiré més: quan vostè signa amb Pimec-Sefes, no solament amb la patronal, amb Foment Nacional, i signa que hi hagi innovació, recerca i desenvolupament tecnològic, sobretot en sectors en els quals cal més valor afegit i cal no davallar el diferencial de costos laborals, sinó mantenir els nostres costos laborals, com correspon als nostres treballadors, amb els seus drets, a Catalunya, vostè afirma que es faran en centres de transferència tecnològica totes aquelles subvencions directes que abans podien anar a les empreses. Nosaltres hi estem d'acord, que es faci d'aquesta manera.

És per això que li diem, senyor conseller, que aquesta és la línia encertada, i no l'anterior. I demanàriem i pregàriem als diputats, i en aquest cas del Partit Socialista, que sí que volen fer alarmisme i electoralisme des d'aquesta cambra, que jo mateixa no l'estic fent, que no generin aquest alarmisme, que no diguin coses que no es varen dir, sinó que s'atenguin al que expressament vàrem dir aquests diputats en aquesta cambra i els respon-

sables d'economia, com va dir, per exemple, el senyor Rato, que sempre va manifestar –i en això vostè estarà d'acord– que la inestabilitat política mai acompanya l'estabilitat econòmica d'un país; ni d'aquest ni de cap altre. Aquestes van ser les seves declaracions.

Però, senyor conseller, nosaltres, a part de les previsions que vostè portava avui en aquesta compareixença, en aquesta interpellació, voldríem saber quines són les seves línies d'actuació i volíem fer-li diverses preguntes adreçades també a quin serà el seu model social.

Vostès pensen complir la Llei pressupostària, la Llei d'estabilitat pressupostària, senyor conseller? M'agradaria saber-ho. Vostè ha anat afirmant, en taxes, que modificarà les taxes autonòmiques, que, en funció de quins serveis..., aplicarà, crearà o modificarà taxes autonòmiques. I és evident que aquesta cambra ha de tenir el ple coneixement de quines són les línies de capteniment del seu Departament, de la seva conselleria, amb relació a quines són les taxes i els serveis que queden afectats per aquestes taxes.

Jo li voldria adreçar també una altra qüestió, i és la referent a la baixada d'impostos. Quan el Partit Popular de Catalunya va presentar en la darrera legislatura la supressió de l'impost de successions, tots els partits de la cambra hi varen votar en contra. I si no ho recordo malament, senyor conseller –potser vostè té millor memòria–, crec que el Partit Socialista de Catalunya també ho va fer. En la seva compareixença, vostè ara esmenta que una de les prioritats del seu Govern és suprimir l'impost, o almenys limitar-ne o modificar-ne –modificar-ne– el límit exempt en 600.000 euros. Exactament, aquesta és la qüestió.

Nosaltres volem anar més enllà. Li volem fer un plantejament en la línia del que estàvem i hem dit abans en el recurs d'inconstitucionalitat. Miri, nosaltres creiem que la davallada d'impostos, la baixada d'impostos ha estat satisfactòria, ha estat bona, en la recaptació que s'ha produït a Catalunya i a Espanya, tant en els trams de l'IRPF, com en altres impostos, com amb la supressió de l'IAE.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres li volíem demanar i preguntar: quines són les modificacions que té previstes el conseller en el tram autonòmic de l'IRPF? El pensa abaixar?, el pensa apujar? Què pensa fer? En les desgravacions per lloguer, què pensa fer, el conseller d'Economia? Pensa mantenir el límit de desgravació dels 240? Què és el que pensa fer? Pensa incloure en aquestes desgravacions les famílies nombroses? Perquè això sí que és fer política familiar i fer política social. No solament amb els ajuts i les subvencions que es donen directes a les famílies monoparentals, que el nostre Grup hi està d'acord, perquè hi han famílies de molts tipus, i les famílies monoparentals n'és un. Ara, no solament subvencions, sinó que també hi ha maneres de fer política fiscal per via de l'incentiu d'aquestes polítiques, per via de l'incentiu d'aquests impostos.

I aniria més enllà, senyor conseller. Com que al segon torn d'intervenció tindrem ocasió de parlar més en concret d'algun dels àmbits de política social, en què sí m'agradaria saber quina és la política impositiva del

seu Govern, amb referència a la gent gran, amb referència als discapacitats o amb referència als col·lectius de les dones, li voldríem dir, senyor conseller, també, quines són les previsions, atès que la consellera ha afirmat que hi haurà un gran nivell de descentralització de les polítiques socials en els ajuntaments, que nosaltres també apostem per aquest pacte local..., vostès estan negociant amb la Federació de Municipis i amb l'ACM una possibilitat d'induir una política fiscal que sigui beneficiosa, que sigui positiva per a les persones en situació de necessitat?

I posem l'exemple dels vidus i les vídues. No solament se'ls ajuda amb complements de viduitat de vint-i-cinc euros al mes: se'ls ajuda amb les subvencions per l'impost de béns immobles que paguen, se'ls ajuda amb les taxes d'escombraries, se'ls ajuda amb les taxes de sanejament, amb moltes formes d'ajut que tenen forma de política fiscal i que es converteixen en polítiques socials reals, per les necessitats reals d'aquestes persones.

Això és el que nosaltres volem, si pot ser, que el conseller ens pugui contestar, i en el segon torn de paraula seguiríem aquesta intervenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. *(El Sr. Carbonell i Sebarroja demana per parlar.)* Senyor diputat, té un minut.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Sí, efectivament, quan parlem de la pèrdua de pes econòmic a Catalunya, no ho dic jo, i no és alarmisme: ho diuen totes les entitats financeres i econòmiques de casa nostra. I, malauradament, això és així. Per tant, res més a dir.

Segon tema: l'alarmisme, evidentment, no el fem nosaltres; només cal veure les hemeroteques. I, per tant, des d'aquesta tribuna jo el que he dit és que això s'ha d'acabar pel bé de Catalunya.

Moltes gràcies.

(La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez demana per parlar.)

El president

Senyora Sánchez-Camacho...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, senyor diputat, miri, paraules textuais, almenys les que ha pres aquesta diputada: vostè ha parlat d'«utilització», «campanya electoral» i «alarmisme». Nosaltres hem repetit les paraules que vostè ha dit.

Es refereix al fet que hi han molts centres, associacions que han parlat d'aquesta manca d'infraestructures, i s'oblida, vostè, de dir que la manca d'infraestructures principals que diuen aquests estudis..., han estat les del Partit Socialista Obrer Espanyol *(veus de fons)*, que no han generat les dades d'inversió en infraestructures, del 17%, que sí que ha generat el Govern del Partit Popular. Això és el que diuen molts dels informes, i no... *(Veus de fons.)* No, perdoni, les coses, o s'expliquen...

El president

Senyores diputades i senyors diputats...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...s'expliquen senceres, i nosaltres tenim l'obligació d'explicar les coses senceres i de dir la veritat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, si us plau...

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyors diputats... Senyora diputada, miri, amb relació a les... Abans hem parlat ja de la situació econòmica. Jo crec que vostè en part s'ha referit a la meua intervenció d'abans; per tant, no insistiré en el que ha estat un diagnòstic compartit respecte al fet que tenim una bona salut econòmica, una economia fonamentalment sana, que pot veure amb esperança i amb optimisme el futur immediat.

És cert que en aquest procés d'adaptació, en aquest procés de transformació del nostre teixit productiu i d'adaptació a una nova situació de competitivitat, es produeixen, com no pot ser d'altra manera, episodis d'això que denominem «deslocalitzacions» d'empreses que modifiquen els seus emplaçaments, els seus indrets de localització d'un lloc a un altre. I això és lògic que succeeixi. És lògic que les empreses busquin instal·lar-se al lloc on són més competitives.

I no solament és lògic: nosaltres hem d'esperonar que sigui així, que les nostres empreses també s'installin allà on poden ser més competitives per tenir grans empreses catalanes realment competitives al món i, naturalment, utilitzar fons i potenciar els nostres factors d'atracció, que són molt grans, per tal que vinguin a Catalunya les empreses més competitives, jugant a fons aquells aspectes en què nosaltres ho som més que en costos laborals baixos, que són tots els altres, que és en formació dels nostres treballadors, en la capacitat de disposar d'un entorn de gran qualitat des del punt de vista de l'oferta de treball qualificat, de coneixements, d'innovació tecnològica, etcètera.

Per això és tan important aquest acord al qual vostè ha fet referència i que vam assolir ahir. I el Govern de Catalunya tracta d'abordar aquests episodis d'aquesta manera, és a dir, dient: nosaltres mirem aquest procés com una oportunitat per millorar la situació de les nostres empreses i de la nostra economia, i, lògicament, quan es produeixen episodis d'aquestes característiques, tractant, com no pot ser d'altra manera, de pal·liar-ne els efectes econòmics i socials. Perquè els tenen. I no hi ha cap govern que pugui mirar amb indiferència aquesta

situació, ni que pugui creuar-se de braços i dir: «Miri, si hi ha treballadors que es queden sense feina, ja se'n sortiran.» No ho podem fer. Hem d'ajudar perquè aquests processos d'adaptació tinguin lloc de la manera menys costosa possible, i sobretot quan hi ha implicats treballadors i quan tenen conseqüències socials. I això és el que hem fet.

I la veritat és que haig de dir una cosa: hem trobat una receptivitat total, absoluta, per part dels interlocutors socials i econòmics —els treballadors i els empresaris—, i la prova és que ahir vam signar aquest acord i vam decidir conjuntament constituir aquestes taules sectorials en els sectors més exposats a aquestes situacions.

I, en canvi, li haig de dir que lamentem profundament l'actitud que ha adoptat el Govern del Partit Popular davant d'aquests problemes; li haig de dir que ho lamento. Jo no faré el mateix que ha fet el Govern del Partit Popular, que és utilitzar el problema per agredir. És el que no havien d'haver fet; és el que no havia d'haver fet el Govern del Partit Popular.

Aquí teníem un problema, el teníem tots. I el que esperava el Govern de Catalunya del Govern de l'Estat era una actitud de responsabilitat institucional i de posar per davant la solució del problema que la utilització del problema per atacar l'adversari polític, perquè pretesament érem un adversari polític. I això és el que ha fet el Govern del Partit Popular. I jo haig de dir que ho lamento. I el Govern de Catalunya ho lamenta; lamenta la falta d'actitud de responsabilitat institucional per posar davant de tot la solució dels problemes en què en aquells moments es trobaven uns treballadors d'unes empreses i uns empresaris, que es veien confrontats amb aquesta situació. Naturalment que ho lamentem.

Escolti'm, jo li puc fer el repàs de l'hemeroteca; li puc recordar ara... —no ho faré, no?—, el senyor Aznar, doncs, va dir que «la Cataluña del "No pasarán", de los pactos con ETA y de las empresas que se marchan no tiene futuro». Bé, això és una actitud responsable?, d'un governant responsable? O bé: «No pueden estar a gusto» —aquestes empreses— «sabiendo que al frente de su Gobierno hay personas que quieren pactar con una organización terrorista o sabiendo que hay empresas que se marchan de Catalunya.» Això és una actitud responsable? I el senyor Arenas, doncs... És igual, escolti'm, no..., prefereixo no utilitzar aquestes declaracions tan desafortunades i tan lamentables i tan poc pròpies d'un govern que té l'obligació, abans de res, de resoldre els problemes dels ciutadans.

Però aquesta és la realitat. Jo, escolti, celebro la seva actitud i celebro l'actitud que he trobat en general en els diputats del Partit Popular a Catalunya, perquè és una actitud de voler col·laborar. I els demanaria que, en la mesura en què vostès tenen una situació determinada, tractin d'influir perquè l'actitud del Govern Popular, del Govern de Madrid, del Partit Popular, sigui una actitud diferent i més en sintonia amb la que vostès han mostrat en aquesta cambra i en diferents ocasions.

Vostè em preguntava un conjunt d'aspectes amb relació a les línies d'actuació. Jo en vaig fer una exposició molt detallada en la meua compareixença en la Comissió. Crec que la majoria dels punts que vostè em comenta

els vaig respondre allà, vaig tractar de respondre-ho. De totes maneres, molt resumidament, tractaré de fer-hi referència.

Compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària. Doncs, naturalment. Escolti, el Govern, és clar que compleix la Llei; no ho pot fer d'una altra manera. Jo puc estar més o menys d'acord amb la Llei d'estabilitat pressupostària, però sóc el conseller d'Economia i Finances, i naturalment que faré el pressupost en compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària i vetllaré perquè l'execució del pressupost s'atingui a allò que diu la Llei d'estabilitat pressupostària. I, naturalment, li haig de dir que aquest és un dels factors, de les restriccions, que fan que tinguem poc marge, certament. I així ho vaig dir en la meua compareixença.

Taxes. En tindrà coneixement detallat. De moment, diré el que puc dir en aquest moment; en el moment de l'elaboració del pressupost, lògicament, aquesta és una qüestió que podrem tractar amb més detall; estigui convençuda, segura, que això ho podrem discutir d'una manera molt especial. Tenim la intenció, a més, que els diferents consellers –i així ho vaig dir–, en el moment de presentar el pressupost, puguin comparèixer davant de cada una de les seves comissions per poder explicar el pressupost que proposem en cada una de les seccions pressupostàries.

La línia política fonamental en aquest punt és la següent. En determinats casos, en què els serveis prestats no impliquen qüestions redistributives essencials –o en tot cas salvant aquestes qüestions d'equitat, eh?, que tothom pugui tenir un accés igual a la prestació dels serveis– i en són clarament identificables els beneficiaris, el Govern té el propòsit d'estudiar cas per cas, amb els diferents departaments –ho farem ara que anem a començar aquest diàleg lògic, no?, en el moment d'elaborar el pressupost en cada departament–, si no és més raonable que establir taxes, que no de fer pagar el servei per al conjunt dels ciutadans a través dels impostos. Sí que hi ha aquesta actitud, que després, doncs, veurem exactament com es concreta.

Jo li haig de dir que des del punt de vista recaptador tindrà una incidència limitada. Però, en canvi, ens sembla que és convenient fer-ho també des d'un punt de vista de pedagogia social i pressupostària, en el sentit que els ciutadans han de saber que els serveis que es reben tenen un cost i que quan els serveis, aquests serveis, bàsicament els beneficien a ells i es poden permetre pagar-los, segurament és lògic que en paguin una part.

Amb relació a l'abaixada d'impostos, miri, senyora diputada, jo no comparteixo la política del Partit Popular, del Govern del Partit Popular, ho dic perquè vostè l'ha esmentada. Jo ara, com a conseller, puc tenir la meua opinió i manifestar-la o no manifestar-la, de fet en la mesura que com a conseller em pugui afectar diré el que hagi de dir, jo no la comparteixo, sincerament, perquè crec, en primer lloc, que és una política en què, realment, no ha baixat la pressió fiscal, ha pujat –i aquestes són dades que podem..., que vostè les té al seu abast i les coneix perfectament–, la pressió fiscal, si vostè mira les estadístiques de l'OCDE, doncs, ha augmentat dos punts durant el període de mandat del Govern

del Partit Popular, encara que és cert que s'han fet unes determinades reformes que han portat aparentment a la reducció de tipus nominals en determinats casos, sobretot en el més cridaner de tots, que és l'impost sobre la renda. I això ha donat uns rendiments polítics importants.

I aquesta reforma que no ha portat, hi insisteixo, a una reducció de la pressió fiscal, que és la manera amb què podem mesurar la importància que tenen els tributs, ha dut, això sí, a una redistribució més aviat regressiva de la càrrega fiscal. Per tant, jo no la comparteixo.

I, pel que fa a l'impost de successions, la nostra política és la de reforma, sí; eliminació, no –reforma, sí; eliminació, no. L'impost de successions al món només l'ha eliminat el senyor Berlusconi, a Itàlia, ningú més. I ara el vol eliminar el Govern del Partit Popular, el senyor Aznar, a Espanya; per cert, fent-ho fer a les comunitats autònomes. Jo, pensem..., pensa el Govern que aquesta és una política regressiva, que no es justifica i que té efectes contraproductius des de molts punts de vista. I, per tant, no som partidaris d'aquesta política; sí, en canvi, de la reforma, perquè és un impost manifestament millorable, que en la seva configuració actual recau excessivament sobre rendes modestes. I, per tant, cal fer una reforma d'aquest impost que deixi exonerats de la seva tributació una part molt important dels actuals contribuents, entorn d'un 80, un 85 per cent, cosa que es pot fer amb una disminució de la recaptació actual limitada. I això es pot fer apujant d'una manera significativa el mínim exempt, efectivament, i deixant al marge de tributació els casos d'habitatge, quan s'hereta de pares a fills o entre cònjuges, i els actius clarament afectes a l'activitat empresarial.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, acabo, només breument ja per acabar. I tingui per segur, senyora diputada, el capteniment d'aquest Govern per assegurar el bon govern de l'economia és centrar la nostra política en tres grans eixos, que són: estabilitat, reformes i concertació. I l'estabilitat és un valor fonamental des del punt de vista del creixement econòmic i aquest Govern garanteix aquesta estabilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada per a la rèplica, senyora Alícia Sánchez Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo li agraeixo, senyor conseller, el to de la seva resposta, que és un to molt més ponderat que no pas el que han utilitzat alguns dels seus companys del seu partit en aquesta cambra, i la veritat és que li ho agraeixo pel sentit de la responsabilitat de

Govern que vostè té. Aquí no estem ja a l'oposició, en aquest cas el Partit Socialista no està a l'oposició, sinó que està governant, i permeti'm que li digui, senyor conseller, que algunes actituds que havíem vist fins ara, no de vostè sinó d'altres consellers, també, a vegades ens feien recordar que vostès encara romanien a l'oposició i no al Govern, i la veritat és que respostes com la seva demostren, doncs, el talant d'un governant i els posicionaments diferenciats respecte a altres grups polítics, però amb l'assumpció de la responsabilitat que suposa governar.

Vostè ha parlat de les deslocalitzacions, comencem per aquest tram. Li torno a dir, senyor conseller, que nosaltres celebrem aquest acord i celebrem aquesta resposta i no les anteriors, com ja li vàrem dir al senyor conseller; les anteriors, d'amenaques, de sancions, de no compra dels productes no eren les millors respostes per a unes empreses, ja siguin multinacionals o de tota mena. La resposta és la del consens, la de la concertació i la de la recerca de les mesures. És més, a la nostra compareixença..., a la compareixença a què vam assistir del conseller Rañé nosaltres li vam demanar per què no havia esmentat en la seva política industrial el sector tèxtil, perquè també creïem que havia de ser objecte de polítiques d'ajut, de polítiques de formació, de polítiques de qualificació, d'I+D, per recuperar sectors com, per exemple, les comarques gironines, que havien estat greument afectades en el sector tèxtil. I ens va dir que no volia anar per sectors específics, sinó que, bé, que havia fet una política industrial, una millora d'innovació, de recerca i desenvolupament de manera generalista en tots els àmbits.

Celebro veure que vostès han fet tres taules, tres taules sectorials: d'automoció, d'elèctrica de consum i del sector tèxtil, amb la qual cosa sembla que les indicacions del Partit Popular, doncs, anaven ben encertades. I vam anar a més, vostè ha dit una cosa que té tota la raó, no solament és la política industrial, sinó també la política social, és a dir, com aquestes persones tornaran a tindre recerca i quins són els plans de tornar a buscar intermediació en el mercat de treball d'aquestes persones. Nosaltres ho vam plantejar també al conseller de Treball, i espero que també en aquest Pla estratègic vostès ho prevegin.

Senyor conseller, jo en el que no puc estar d'acord amb vostè és amb el que ha dit, amb les afirmacions que ha dit i manca de responsabilitat institucional. Miri, jo crec que la pitjor manca de responsabilitat institucional que hem vist –i que jo he vist com a diputada en aquesta cambra– ha estat quan el president de la Generalitat de Catalunya ha arribat a dir això que si governa, si torna a governar el partit de dretes, referint-se al Partit Popular, tornaríem al 36.

Jo crec que això no hi ha res més greu ni més alarmista que això, ni en política econòmica ni en política industrial ni en cap tipus de política. Això és el més greu que pot passar en un país i, en aquest cas, ho ha fet el president de la Generalitat de Catalunya. Crec que amb això està tot dit perquè és molt difícil superar afirmacions d'aquesta mena.

Respecte al que vostè diu que no és partidari d'abaixar impostos, doncs, suposo que no deu estar en concor-

dança amb el que diu el senyor Rodríguez Zapatero, perquè ara sembla, doncs, que ell sí que vol abaixar els impostos, vostè diu que no vol abaixar els impostos... No ho sé, a la millor sí que exactament PSOE-PSC, doncs, estan més diferenciats, però li ho dic, la davallada d'impostos a Catalunya, en la renda, ha suposat un estalvi total de 7.000 milions d'euros, i ha suposat que més de 775.000 famílies amb fills hagin vist reduïda la seva obligació impositiva, més de 261.000 famílies amb persones majors de seixanta-cinc anys.

I dir-li, també, que la despesa social a Espanya ha augmentat 42.000 milions de pessetes, és a dir, que, escolti'm, és evident que aquesta reducció d'impostos ha possibilitat consum, ha possibilitat creació d'ocupació.

Vostè ha dit que hi han dos punts menys, dos punts menys de pressió fiscal. Home, jo li porto la participació dels impostos directes i indirectes i la participació en la recaptació de l'Estat, si vostè la veu des del 95 al 2003 és exactament la mateixa. Senyor conseller, són dades del Ministeri d'Hisenda, vostè no sé d'on ha tret les dades, perquè no ens les ha esmentat. Jo li dic les dades del Ministeri d'Hisenda. (*Remor de veus.*) No, per això, com que no m'ho ha dit –i si ho ha dit prego la disculpa, però la veritat és que no ho hem sentit– i jo sí que li dic i li referendo d'on són.

Senyor conseller, nosaltres al que sí que anàvem era a les polítiques socials, i les polítiques, amb el poc temps que ens queda, les polítiques cap a la gent gran, cap als discapacitats i cap al sector de la família.

Nosaltres, les propostes en reducció fiscal, en política fiscal a la família les hi hem esmentat: volem política fiscal i reducció d'aquestes a les famílies nombroses, no solament a famílies monoparentals, sinó que volem una política fiscal de rebaixa d'impostos i també de conciliació d'impostos en l'àmbit local per arribar a acords, que també en l'àmbit local es pugui arribar a acords per tal de reduir els impostos. Un exemple el tenim a Màlaga, Màlaga va decidir, per exemple, rebaixar tots els impostos a uns col·lectius desfavorits i, en aquest cas, ho va fer per via de subvencions de l'IBI i va eximir d'altres taxes municipals.

El president

Senyora diputada, hauríem d'anar acabant.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

En l'atenció primària..., molt bé, senyor president. En l'atenció primària i l'atenció especialitzada de la gent gran, senyor conseller, vostès tenen un rept important, perquè han fixat l'atenció domiciliària en un 6 per cent, que nosaltres compartim i que creiem que és una bona política social d'atenció a la gent gran, la de proximitat, però també l'atenció especialitzada, de la qual m'agradaria saber quina és la provisió o les polítiques de capteniment de la seva conselleria per als mòduls dels centres residencials, del pagament de les residències de centre de dia i, sobretot, senyor conseller, si pensa mantenir el conveni que en el Govern anterior estava establert amb relació als discapacitats per l'obligació d'ells i dels seus familiars en el pagament de les places dels centres, que ells mateixos s'hi varen oposar i que

m'agradaria saber la resposta de la seva conselleria en aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyora diputada, senyors diputats i senyores diputades, quant a l'abaixada d'impostos... No, les dades que vostè em dona no demostren que no hagi augmentat la pressió fiscal, són dades amb relació, pel que m'ha dit, a la participació d'impostos directes i indirectes, no?, no és ben bé el mateix.

Les dades d'augment de pressió fiscal les pot trobar vostè sense més dificultat en qualsevol de les estadístiques de l'OCDE i en qualsevol de les estadístiques, que estan ben fetes, de les nostres estadístiques oficials, les de la Intervenció General o les del Banc d'Espanya. Ha augmentat la pressió fiscal. Escolti, ha augmentat, simplement és una constatació, això no és una opinió. La pressió fiscal que és la suma dels tributs directes i indirectes més taxes dividit pel PIB, a Espanya, ha augmentat. El que s'ha produït, això sí, és una redistribució, en un sentit determinat, en el sentit que s'han abaixat una mica determinats impostos i han augmentat impostos indirectes i, en part, societats –i en part societats– que han augmentat, però societats l'acabem pagant també els ciutadans, eh?, en la nostra qualitat de treballadors o d'accionistes o de consumidors. Per tant, augmenten els impostos que paguen els ciutadans i la distribució té lloc de tal manera, deixi-m'ho dir –i jo agraeixo molt el to dialogant amb què hem pogut parlar–, de tal manera que més aviat és més regressiva, és a dir, les rendes més altes ara paguen menys que abans.

És el mateix que està fent el senyor Bush als Estats Units i que mereix, per exemple, doncs, que el senyor Kerry, que és el candidat demòcrata, com vostè sap, que segurament, doncs, guanyarà la nominació o que en tot cas està molt ben situat, li està discutint i està dient que amb això no s'afavoreix la sort de la majoria dels ciutadans.

Quant al senyor Zapatero... No, el senyor Zapatero no diu d'abaixar la pressió fiscal, diu mantenir la pressió fiscal –mantenir la pressió fiscal–, abaixar determinats impostos i pujar-ne uns altres, és a dir, redistribuir-la de manera que en conjunt sigui més equitativa, més progressiva la distribució de la càrrega fiscal. I el programa del senyor Zapatero diu: no apujar la pressió fiscal, no diu abaixar-la. Perquè, finalment, quan s'abaixen els impostos, sap qui n'acaba pagant les conseqüències? Els perceptors dels serveis públics, i els serveis públics empitjoren, i els ciutadans reben pitjors serveis públics. I això és el que ha passat amb la despesa social. Vostè parla de despesa social, miri, la despesa social a Espanya ha passat del 24 per cent al 20 per cent del PIB. Ens hem allunyat de la mitjana europea, que està al 27 per cent, ens n'hem anat allunyant. I amb els serveis socials, les polítiques socials fonamentals, de les quals vostè ha parlat tant, els serveis bàsics de l'estat del benes-

tar, ens n'hem anat allunyant i en alguns ni tan sols hem començat.

Estem llunyíssim d'on hauríem d'estar amb relació a Europa, per exemple, en les polítiques de família –per exemple, les polítiques de família–, que a Europa vénen a representar entorn del 2,4 per cent del PIB, aquí estem, a penes, al 0,4 per cent. Perquè s'enfoquen malament. Escolti, poden haver-hi desgravacions a l'IRPF, doncs, sí que hi poden ser, millor que hi siguin per a la família, però bàsicament, si vostè vol fer una bona política de família, faci escoles bressol, i faci'n moltes més de les que tenim ara, i doni ajudes directes per fills, i donin més de les que tenim ara, i així farem una bona política de família. La que fan els països en aquests temes, que ens han avançat bastant i a nosaltres ens podrien servir realment d'inspiració. Estem lluny, per tant, d'on hauríem d'estar en despesa social, que, d'altra banda, no solament és necessària per raons d'igualtat entre les persones –que ho és–, per raons de cohesió social –que ho és–, perquè considerem que és fonamental la justícia social –que ho és–, sinó també des del punt de vista econòmic, perquè no hi ha millor inversió productiva que les polítiques socials. Les polítiques socials són la millor inversió productiva que podem fer. Les polítiques educatives, que a la vegada que fan ciutadans lliures i iguals –igualtat d'oportunitats– fan, inverteixen en el principal recurs que tenim, que és el co-neixement. Les polítiques actives d'ocupació, que a la vegada que permeten que les persones no estiguin desocupades inverteixen que les persones puguin tornar a ser productives en el mercat de treball, etcètera. Les polítiques de família, no cal que li ho digui, no?, que són les que permeten conciliar vida laboral i vida familiar.

Per tant, en tots aquests punts, que són tan i tan importants, tingui per segur que són la prioritat fonamental d'aquest Govern: fer possible unes polítiques de cohesió social, de justícia social amb aquestes polítiques a les quals abans m'he referit més de millorar la competitivitat i el creixement de la nostra economia. I aquí, sento dir-li, realment, el Govern del Partit Popular a Espanya no ens pot servir d'exemple.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Vintro i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, d'Ensenyament, les conselleres de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del programa d'actuació del Govern (tram. 317-00006/07)

La primera pregunta al president de la Generalitat, sobre les prioritats del programa d'actuació del Govern, la formula l'illustre senyor Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, vam tenir notícia ahir que el Govern va signar juntament amb la patronal i els sindicats un acord estratègic per tirar endavant tota la problemàtica de la indústria en aquests moments a Catalunya, sobretot fruit de la caiguda d'una sèrie de plantes multinacionals que estan deslocalitzant-se en països de l'Est o d'Àsia. Estem parlant de Samsung, estem parlant de Novalux, de Valeo, fa ja un parell d'anys Lear, Philips, Gillette, Fisipe, etcètera, i amenaçant també en l'horitzó la possibilitat que Nissan també retallés la seva presència a Catalunya, o Yamaha.

Estem, doncs, davant d'un final de cicle econòmic en què s'havia apostat, possiblement massa, per un model d'empresa multinacional sense valor afegit i que en aquests moments, doncs, provoca aquest efecte de devastació, de deixar un terreny erm allà on hi havia llocs de treball.

Al costat d'aquest problema, estem sortint d'una bombolla aparentment de bonança econòmica, però que a la pràctica s'està mostrant que ha estat basada bàsicament en el sector immobiliari, de la construcció, en el sector de turisme de masses i en els serveis de baix valor afegir, és a dir, amb uns serveis que només creen llocs de treball precaris.

Entenem, doncs, que en aquest context l'acord estratègic per la internacionalització, acordat ahir entre el Govern de la Generalitat, les patronals i els sindicats, és un bon camí precisament per fer un gir en les polítiques industrials d'aquest país, per evitar aquesta deslocalització i per posar les bases d'un model empresarial i industrial sostenible que es basa, bàsicament, a reforçar el capital català, les empreses de capital català, i per aconseguir que aquesta internacionalització no es faci a costa de la liquidació dels llocs de treball amb valor afegit.

Senyor president, ens agradaria saber de quina manera el Govern desplegarà aquest acord i quins són, una mica, els passos en aquesta direcció, tot i ser conscients que estem vivint un dia una mica complicat, però el que està clar és que la realitat social és la que és i la preo-

cupació dels ciutadans de Catalunya, al costat de les llibertats i de la democràcia, i de la defensa de la vida, també és la defensa de l'ocupació i els mitjans de sobreviure.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Illustre senyor diputat, mireu, jo crec que aquest dematí el conseller d'Economia ha respost una interpellació sobre aquest tema, dues interpellacions, una del Grup Socialista i una del Grup Popular, però m'agradaria afegir-hi un parell de línies.

Una, jo crec que s'ha tractat amb un alt sentit de la responsabilitat una situació creada per l'anunci de la marxa d'algunes empreses, molt en concret Samsung i Philips, no Nissan, perquè amb Nissan, més aviat, les notícies que tenim, senyor diputat, són positives, en el sentit que farà una inversió de 400 milions d'euros en dos anys i que duplicarà la seva producció, que, com vostè sap, és la segona més important a Europa després de la de la Gran Bretanya, però que s'està convertint, o es convertirà, probablement, en la primera més important.

Crec que amb una rapidesa inusitada, aquest Govern està trobant acords i que la rapidesa en què s'ha fet i jo crec que la bona mà amb què s'ha dut no cal ni comparar-la amb crisis i conflictes molt més llargs anteriors, com, per exemple, va ser el cas de Lear. Vull felicitar les parts en conflicte per l'esforç que han fet en aquest sentit; lamentar també que en això el Govern de Catalunya ha sentit en pròpia pell la febre electoral del Govern del PP, que va enviar un exministre i candidat actualment aquí a malparlar de les possibilitats econòmiques de Catalunya, i recordar que no és un problema només de Catalunya, que els deu mil llocs de treball perduts en els darrers dos anys es reparteixen pràcticament per igual entre Madrid i Catalunya, i alguns més en algunes altres comunitats.

La situació és molt diferent del que era a principis dels vuitanta, alguns dels països de l'Est es beneficien de la discriminació positiva que ens va beneficiar a nosaltres abans, però això probablement no els durarà massa temps, i les notícies que tenim en el sentit positiu, algunes que li he citat i altres que li podria citar, com és el cas de Taurus, d'empreses que són multinacionals nostres, que estan deslocalitzant una part de la seva producció fora del país, però això els permet, com és el cas de Taurus, recomprar algunes empreses d'aquí, que estaven en fallida, com és el cas de Newpool, són un bon símptoma que l'economia d'aquest país i les indústries d'aquest país van pel bon camí.

El president

Gràcies molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats d'actuació del Govern per als propers mesos (tram. 317-00007/07)

La següent pregunta, sobre les prioritats d'actuació del Govern per als propers mesos, la formula l'illustre senyor Miquel Iceta i Llorens, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Iceta i Llorens

President, aquesta és la primera sessió de control que es produeix després de les compareixences de tots els consellers de la Generalitat en aquest Parlament; les hem seguit amb atenció, desenvolupen de forma molt ambiciosa l'acord catalanista i d'esquerres que dona suport a aquesta àmplia majoria que vostè té al darrere, però avui voldríem preguntar-li sobre una prioritat que vostè mateix va expressar, que era la prioritat que Catalunya parlés als pobles d'Espanya i els oferís una perspectiva de llibertat i de progrés, que porta el títol «Catalunya proposa». I aquesta és la pregunta i l'explicació que voldríem, molt honorable senyor president: què espera el Govern d'una iniciativa d'aquestes característiques, especialment indicada el dia d'avui?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És cert, senyor diputat, que, efectivament, l'altre gran projecte que estem acarant des del Govern, juntament amb el de la internacionalització de l'economia, de la indústria catalana, és justament el de la proposta de Catalunya a Espanya. I m'agradaria explicar-ne les línies bàsiques.

Això no és una campanya de publicitat; no té res a veure ni en una exhibició, una exposició, ni una campanya de publicitat, ho he dit altres vegades. Primer, Catalunya no se'n vol anar, però volem ser en el lloc que ens correspon, i el lloc que ens correspon a Espanya és el pont de comandament. No es tracta només d'explicar-nos, es tracta de proposar, de proposar una nova relació, una nova interrelació entre els pobles d'Espanya, es tracta de convèncer que l'Espanya plural no és un *barullo*, com es diu de vegades, és la riquesa, és la diversitat, és l'enriquiment mutu. Sóc un creient fervent en aquest principi i amb el meu Govern el portarem a la pràctica en la mesura del possible.

Volem dir-nos i volem dir als pobles d'Espanya que hi ha un futur comú, molt millor que el present, si és plural, si és efectivament plural. Volem dir que el nou Estatut no és un trencament, al contrari, és la garantia que l'evitarà; volem dir que el nou finançament no és deixar de ser solidaris, que és ajustar la proporció de la nostra solidaritat, amb unes regles transparents, pagant per renda i rebent per població, de forma que la gent entengui exactament de què es tracta quan es parla de dèficit fiscal.

No volem parlar més de drames, de passat, de nostàlgies; volem parlar de present i volem parlar de futur;

volem respectar, però volem que se'ns respecti, i no volem que ningú ho entengui malament, això no és demanar perdó, és demanar respecte, que és una cosa molt diferent.

Vull convidar a implicar-s'hi els ajuntaments, agermanats com estan amb tants i pobles i ciutats d'arreu d'Espanya, els empresaris, els intel·lectuals, els clubs esportius, els líders d'opinió, les cases regionals, les produccions audiovisuals, les coproduccions teatrals, cinematogràfiques i el món editorial, però no per figurar, no per mostrar, ho repeteixo, per proposar, per ser-hi, no només al Madrid polític, en una cosa molt diferent, enormement diferent, que és Espanya.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si les eleccions del proper 14 de març condicionen la composició del Govern (tram. 317-00008/07)

El president

La següent pregunta, sobre si les eleccions del proper 14 de març condicionen la composició del Govern, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, jo, efectivament, li volia fer aquesta pregunta, perquè tenia la impressió que les eleccions dels dia 14 estan condicionant, i de gran manera, la mateixa composició personal i des del punt de vista de les competències el Govern de la Generalitat, però crec que fariem un mal servei al país si aquest Parlament no fos sensible al que tots sabem que ha succeït avui, i, per tant, li reformularia la pregunta, si m'ho permet, dient-li: condicionen els fets que avui hem conegut la composició i l'estabilitat del Govern de la Generalitat?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Illustre senyor diputat, la resposta és no. Les eleccions del 14 de març no condicionen ni condicionaran la composició del Govern. Els fets que s'han conegut avui tampoc no condicionen ni condicionaran la composició del Govern.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Doncs miri, senyor president, de la mateixa manera que tots estem convençuts, entre altres coses perquè s'ha

dit, que determinades decisions es prendran en funció dels resultats del dia 14, i, per tant, li lamento dir que la primera cosa que vostè ha dit no correspon a la realitat, li dic també que respecte al segon, faci una reflexió: la situació no és sostenible, li ho demano en nom dels interessos de Catalunya i del posicionament de Catalunya respecte a Espanya, que no s'arregla a través de campanyes, explicant coses que no tenen res a veure amb les preocupacions actuals dels ciutadans, sinó respecte a coses que avui sabem i que són enormement serioses, el que ens interessa és saber què pensa fer.

I li faig una oferta pública i solemne: jo sé molt bé que des del punt de vista del Grup Parlamentari del Partit Popular no tenim des de l'aritmètica –des de l'aritmètica– parlamentària la possibilitat de donar suport a un govern estable, però si nosaltres hi podem contribuir, jo li faig l'oferta solemne que el donarem a vostè o a qual-sevol altre, encara que sigui un govern minoritari, però no depengui d'una força política que, a través del seu secretari general i a través de la solidaritat de tots els dirigents del seu partit, el que vol és trencar la nostra arquitectura constitucional i trencar la cohesió d'Espanya. Li ho demano per favor.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, els resultats del dia 14 no afectaran el nostre Govern; poden afectar i afectaran efectivament un altre govern, al qual vostè va pertànyer, però el nostre, no.

Gràcies per l'oferta. Només li demano que faci arribar al seu partit i al Govern, que encara és del seu partit a nivell d'Espanya, que aquesta és la nostra posició. El Govern de Catalunya segueix el seu propi camí i no el podem sotmetre a dinàmiques alienes. Les eleccions de març no afectaran la composició del Govern, però sí que determinaran decisivament la formació del nou govern espanyol, i això és enormement important, no només per a Espanya en general, sinó molt en particular, també, per a Catalunya. Per què? Perquè poden donar lloc a una nova majoria, senyor diputat, i això a vostè no se li escapa, i això a Catalunya no la deixa indiferent. Després de les eleccions esperem que hi hagi un nou executiu a Madrid que tingui una actitud positiva envers Catalunya, un govern que mantingui les regles més elementals del respecte institucional, un govern més obert, més dialogant, més respectuós i més lleial. El Govern d'Espanya, del partit que vostè representa, té la màxima responsabilitat en la lluita antiterrorista, responsabilitat perquè dirigeix les forces de seguretat, per descomptat, però també hauria de ser responsable en el seu capteniment polític en general. Si vostès busquen obtenir rèdits polítics a partir d'enfrontaments entre demòcrates sobre la lluita antiterrorista, no sols s'equivoquen, sinó que demostrarien ser poc responsables.

Jo els demano que entenguin, i torno a repetir el que he dit en la meva declaració aquest mig dia, que cal una renovació del pacte antiterrorista, cal una ampliació del pacte antiterrorista, dos partits són molts, però no són

tots, i hi ha moltes forces, en aquest Parlament i fora d'aquest Parlament, que voldrien estar també d'acord en un pacte que ens hauria d'ajuntar a tots, a tots els demòcrates. No donem a ETA el que sempre ha estat buscant, i, més encara, just abans de les eleccions, que és la possibilitat de ficar la banya, d'incidir i de separar els demòcrates en aquest país.

El president

Gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i quina és la seva agenda política per als propers mesos (tram. 317-00009/07)

La següent pregunta, sobre la situació política a Catalunya i quina és la seva agenda política per als propers mesos, la formula l'illustre senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, nosaltres sí que voldríem baixar altra vegada a les preocupacions actuals dels ciutadans, i li volíem parlar de la violència domèstica, o de la violència de gènere. En aquests moments hi ha més dones mortes per violència, per la violència exercida, la violència de gènere, que no pas pel terrorisme, no? Hi ha diferents dades que li podríem posar, però n'hi ha algunes que han tret des del Consell General de Poder Judicial que ens diu que l'any passat, doncs, va haver-hi 130 morts violentes en l'àmbit familiar, de les quals 81 varen ser dones i de les quals 65 comeses per la seva, jo crec mal anomenada, parella; a Catalunya, 14.

En definitiva, aquest és un problema que afecta tothom. Està clar que no el podem considerar una simple dimensió privada, que es resolia dintre de la pròpia família, no?; és un problema de tota la societat, jo m'atreviria a dir que és un problema de país, és un problema estructural en què calen solucions immediates.

Quines actuacions pensa portar el Govern per acabar amb aquesta xacra social, senyor Maragall?

Gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo crec que tots som sensibles a una realitat que ha estat amagada durant, no anys, segles, i que d'alguna forma ens avergonyeix a tots saber què hem sigut insensibles a una cosa tan greu, a una situació tan dramàtica.

Em permetrà que citi ràpidament, en fi, molt de passada, una pel·lícula que vaig veure diumenge a la nit, que recomano a tots vostès, *Te doy mis ojos*, d'Icíar Bollaín, perquè és una pel·lícula amb la qual s'arriba a compren-

dre com en un escenari banal, quasi diria, habitual nostre, es donen realitats d'una crueltat extrema i moltes vegades crueltat de la qual és tan presoner l'atacant com l'atacada, diguéssim, no? Crec que és una situació que no té solució de cap manera senzilla, no?

La lluita contra la violència, doncs, és una de les prioritats del nostre Govern, ho ha de ser. Es correspon amb la percepció social reflectida en aquestes enquestes de seguretat pública que identifiquen la violència contra les dones com la primera preocupació ciutadana en matèria de seguretat.

Coherents amb aquesta concepció, com vostè sap, senyor diputat, l'Acord de govern que fonamenta la nostra acció recull el compromís concret de presentar al Parlament de Catalunya el Projecte de llei de prevenció, actuació i eradicació de la violència exercida contra les dones, compromís, aquest, reiterat per la consellera de Benestar i Família, Anna Simó, i concretat, a més, a dotar de pressupost el Pla integral existent; compromís que vull concretar, per altra banda, amb dues propostes fetes, per la consellera de Benestar i Família i també per la consellera d'Interior.

Primer, posar en funcionament un fons de garantia per l'impagament de pensions fixades per sentència judicial, per sentència judicial de separació, nullitat o divorci, perquè pensem que aquest pot ser un mecanisme per lluitar contra la violència indirecta contra dones i infants i per eradicar la feminització de la pobresa que s'està produint, com vostè sap molt bé.

I en segon lloc, implantar amb caràcter voluntari localitzadors a dones maltractades per poder prevenir noves agressions.

Sé que això pot semblar poc, però li ben asseguro que darrere d'això hi ha la voluntat de tot un govern de tractar de, si no eliminar, que és molt fàcil de dir i molt difícil de fer, minvar les conseqüències d'aquesta xacra social.

El president

Senyor diputat, té la paraula, tenint en compte que al senyor president se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Gràcies, senyor president. Sí, perquè això és molt important. Teníem..., és que no em puc resistir de donar unes dades que em sembla que ens mostren que aquesta qüestió, lluny de minvar, el que fa encara és augmentar, no? Tinc una relació de les ordres de protecció del 2 d'agost fins al 31 de desembre, només cinc mesos, a Catalunya: 1.165 acordades, ordres de protecció, només en cinc mesos. Aquest és un element, és possible que aquesta pel·lícula de la Iciar Bollain ajudi a fer més pedagogia i que molts d'aquests casos, doncs, que ara estaven amagats puguin sortir a la llum pública, però és un element important.

I jo vull fer meves, i vull acabar amb això, unes paraules de la magistrada Montserrat Comas, que forma part d'aquest servei d'inspecció del Consell del Poder Judicial, quan diu que el preu que paguen les dones per la

seva llibertat és massa alt, i diu: «La societat no ho pot tolerar.»

Estic convençut que el nostre Govern tampoc i portarà a terme mesures com les que ha dit i esperem altres, doncs, amb relació a acabar amb aquesta xacra social.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si pensa tornar a nomenar conseller en cap l'exconseller Sr. Carod-Rovira (tram. 317-00010/07)

La següent pregunta, sobre si pensa tornar a nomenar conseller en cap l'exconseller senyor Carod-Rovira, la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, és evident que des que es va formular aquesta pregunta les circumstàncies a Catalunya han canviat, i deixi'm dir que han canviat a pitjor.

No és el moment dels retrets, en sóc plenament conscient, tampoc és el moment de furgar les ferides, però sí que és el moment que tots plegats, tots junts, ens adonem que Catalunya està abocada a unes circumstàncies i a una situació molt difícil i a més a més, senyor Maragall, molt perillosa.

Sé que vostè n'és conscient. I, per tant, jo, el que li dic avui és que és l'hora de les decisions; no de les decisions a curt termini, sinó a les decisions de llarg abast. I en aquest sentit li voldria demanar quines són les decisions que vostè pensa prendre a partir d'ara, urgents perquè entenc que el tema és molt urgent, quines són les decisions, per trobar una sortida a l'actual situació complicada de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Entenc, senyor diputat, la seva preocupació, la compareixo; n'he pogut parlar fa poques hores i fa pocs minuts. Realment la situació que s'ha creat com a resultat de..., en fi, la publicació per part del grup terrorista ETA d'un comunicat retransmès amb tota llibertat per totes les televisions, si no vaig errat, i que només de sentir-lo produeix calfreds, diguéssim, la seva..., en fi, per l'odi, la rancúnia, la injustícia, la ignorància que hi ha dins d'aquestes mentalitats, és una situació realment difícil.

Jo només li demano..., és difícil per a tots..., no difícil en el sentit..., com espero haver demostrat i poder-li demostrar sempre que calgui, no?, per la situació en

què pugui situar el nostre Govern, que no l'afecta en tant que tal, però difícil en el sentit d'haver creat entre els pobles d'Espanya, com he dit en la resposta a la primera pregunta, em penso que era, com una «cunya», no?, com un intent realment de separació malèvol i que, a més, es va produint cada quatre anys, quan hi han eleccions, de vegades de forma molt violenta, com va ser el cas, fa quatre anys, amb l'assassinat de Fernando Buesa i del general Blanco, que va crear unes emocions, es van crear unes divisions...; jo hi vaig ser, a l'enterrament a Vitòria de Fernando Buesa, i vaig veure com per primer cop socialistes i nacionalistes bascos es tiraven al coll els uns dels altres per una qüestió de sensibilitats distintes respecte a un mateix fet igualment execrable per tots.

Miri, aquesta és la situació, senyor conseller. Vostè sap perfectament que davant d'aquesta realitat el Govern de Catalunya ha de reaccionar sobretot fent la feina que ha de fer. El Govern de Catalunya es basa en una àmplia majoria parlamentària, 74-61, sorgida de les urnes, construïda al voltant d'un programa de govern. I deixi'm que li digui que aquest Acord de govern és sòlid i que té una forta voluntat de permanència.

Davant del comunicat d'ETA, els catalans han de sentir dos missatges clars, els missatges que com a president de la Generalitat he fet públic aquest migdia. Primer, Catalunya no accepta el plantejament repugnant de l'organització terrorista que sols busca dividir els pobles d'Espanya i donar uns perdons que nosaltres no volem, que ens fastiguegen. Segon, que els demòcrates ens unim més que mai contra ETA per acabar contra el terrorisme i que, per tant, el Pacte antiterrorista s'hauria d'ampliar a totes aquelles forces de Catalunya i de la resta d'Espanya que estiguin en contra del terrorisme lleialment...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable diputat senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

President, li he sentit dir en la seva declaració d'aquest matí, ho ha repetit ara, que cal ampliar el Pacte antiterrorista. Li he de recordar, senyor Maragall, que si el Pacte antiterrorista és un pacte només entre el Partit Popular i el Partit Socialista és perquè vostès van excloure els altres; aquella gent que sempre havíem estat al costat de la lluita antiterrorista, a favor de la no-violència, a favor de la pau, a favor del diàleg, vam ser exclosos per voluntat, suposo, en bona part partidista del Partit Popular i del Partit Socialista.

Però deixi'm dir-li també, senyor Maragall, que em sembla que vostè s'equivoca en una cosa, i sento dir-li-ho: no és l'hora de l'aritmètica, no és l'hora de l'aritmètica parlamentària; no és un 74 contra 61, senyor presi-

dent, ara és l'hora de Catalunya. Perquè Catalunya està vivint una situació molt complicada, i vostè n'ha de prendre consciència, i, per tant, no es tracta de si el Govern està amb aquests o està amb aquells, és l'hora d'estar al servei del país, tots plegats, qui vostè vulgui. Jo li ofereixo això, jo li ofereixo estar, com sempre hem estat nosaltres, al servei del país.

No acceptem, li demano, les pressions en aquesta ocasió que vinguin de fora. L'última crisi es va resoldre malament. Vostè ho sap, quina és la meua opinió. Aquesta vegada hi tornarà a haver pressions, molt dures. Jo li ofereixo, sincerament, lleialment, que no acceptem aquestes pressions i que resolguem aquesta situació aquí, a Catalunya, que és on cal fer-ho.

Recordo perfectament que en la sessió d'investidura jo li vaig dir que defensaria sempre la dignitat de la Presidència de la Generalitat, per tant, la dignitat de l'exercici del seu càrrec. Avui, a més a més, li dic, també amb solemnitat i lleialtat, que el que vull defensar és l'eficàcia de la Presidència de la Generalitat per salvar Catalunya d'aquesta situació de greu crisi.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. Abans de continuar amb les preguntes al Consell Executiu, aquesta presidència proposa que es posposi per a la propera sessió plenària la pregunta número 10, a sol·licitud del conseller de Treball i Indústria. Atès que no hi ha cap objecció, queda posposada.

Passaríem, doncs, a les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat les llistes d'espera de sanitat (tram. 310-00007/07)

I la primera, sobre en quina situació ha trobat les llistes d'espera de sanitat, la formula la il·lustre senyora diputada Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, vostè sap que...

El president

Perdó, senyora diputada... Senyora diputada, perdó, un segon... *(Pausa llarga.)* Gràcies, senyora diputada, pot continuar.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, la setmana passada vam estar parlant de les llistes d'espera quirúrgiques a Catalunya. Vostè sap que això és una preocupació pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Vostè ens va informar que, encara que el Govern anterior ens havia dit que la xifra global de llista d'espera podia estar cap a les 32.000 persones, vostè ens va informar que, a causa de la millora del recompte i a la

millora..., en incloure l'espera tècnica, en aquest moment ja teníem unes 60.000 persones en llista d'espera; també ens va dir que tenia unes 123.000 persones que esperaven alguna prova per fer, i 350.000 persones que esperaven una visita a l'especialista.

Això demostra que, en el poc temps de govern d'aquest Govern, hi ha una actuació intensa del seu Departament per poder esbrinar quina és la realitat i sobre com s'ha d'actuar.

Ens agradaria saber si a hores d'ara, una setmana després, i a causa del treball intens que vostès estan fent, té més dades per regions sanitàries, si sap si aquesta espera també té diferències en raó del sexe, si hi ha diferències entre homes i dones, i quin és el seu pla de xoc per poder fer front en aquesta situació lamentable.

El president

Gràcies, illustre senyora diputada. Té la paraula la molt honorable consellera de Sanitat i Seguretat Social, senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Illustre diputada, vam tenir temps de parlar amb relació a les llistes d'espera, un dels temes de més complexitat en aquests sistemes d'accés universal, com és el nostre, el sistema nacional de salut de Catalunya.

Ja vaig informar que cal ser transparent i que en aquest moment a Catalunya hi han 58.000 persones en llista d'espera per als catorze procediments quirúrgics, doncs, que tenim en una llista. I també vaig informar que aquest Govern també volia ser transparent, evidentment, per buscar solucions de quèlcom tan important, des del punt de vista de la mortalitat i la morbiditat, és el retard a l'hora de fer proves diagnòstiques i a la visita, de visitar-se amb un especialista.

Vaig dir que per primera vegada disposem de dades, encara que són provisionals, perquè no tots els hospitals encara els tenim, però que tenim més de 125.000 persones en espera per fer proves diagnòstiques, que en algunes d'aquestes que poden acabar comportant un, diríem, diagnòstic greu, doncs, tenim excessius retards, i, també, per a visita d'especialistes, més de 300.000 persones estan en llista d'espera, i la mitjana a vegades supera els quatre, cinc, sis, set o vuit mesos; especialment, li puc avançar ja, en cirurgia vascular, en neurologia, en reumatologia, en ortopèdia i fins i tot en proves diagnòstiques com en alguns casos les endoscòpies.

I què farà i què està fent aquest Govern? Primer, avançar dues coses. Per primera vegada a partir d'ara donarem la relació de persones en llista d'espera, també separades per si són homes i dones, i en fer-ho, que ja dispo de les primeres dades, la majoria, en alguns d'aquests procediments, són dones.

Això no és un fet nou, i, evidentment, té a veure amb aquelles patologies més prevalents en persones grans, i a més a més hi han més dones; el nombre de dones que superen els seixanta-cinc anys és superior al dels homes. Però en cataractes més del 60 per cent són dones, en pròtesis de genoll el 74 per cent són dones, i les

pròtesis de maluc també superen més del 55 per cent, igual que el túnel carpià, que superen el 80 per cent, eh? Per tant, hi ha un element clarament diferencial de gènere, que l'hem de treballar i que és voluntat d'aquest Govern de continuar treballant.

I què farem? Primer de tot, vaig anunciar la compra addicional d'activitat per a aquelles patologies més prevalents, que vol dir un increment del 40 per cent de la contractació del 2003. I voldria aquí explicar la novetat. La novetat és intentar a partir d'ara introduir un temps d'espera raonable per procediment diagnòstic.

El president

Senyora diputada, no, senyora consellera, s'ha acabat el temps.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Bé, lamento que se'ns hagi acabat el temps i em permetrà que li continuï preguntant d'aquí un quant temps com continua aquesta situació, però permeti'm que la felicit, perquè en el poc temps de Govern que tenim en aquest moment vostè ha realitzat una feina realment molt, molt interessant i molt positiva per a Catalunya.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Pregunta al Consell Executiu sobre si l'adquisició de sòl i l'emplaçament dels nous centres penitenciaris pels anteriors responsables del Departament de Justícia són els adequats (tram. 310-00009/07)

La següent pregunta sobre si l'adquisició de sòl i l'emplaçament dels nous centres penitenciaris pels anteriors responsables del Departament de Justícia són els adequats, la formula l'illustre senyor Joan Galceran i Margarit, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies, senyor president. La pregunta ve formulada, perquè, com s'ha sabut, amb el canvi del nou Govern catalanista d'esquerres, doncs, s'ha tingut coneixement i ha provocat, doncs, una... (Pausa.) Ara? Sí, ha provocat, doncs, un neguit evident en una població, a Sant Joan de Vilatorrada, de la comarca del Bages, per la coneguda adquisició pels anteriors responsables del Departament del Govern de Convergència i Unió fins al final de desembre passat, els quals van adquirir, doncs, una finca que no era conegut pel municipi, lògicament,

ni per ningú que no fos, doncs, pels responsables de Convergència i Unió i pel Departament, en aquest cas, l'Institut Català del Sòl, que sembla que és qui va efectuar aquesta adquisició. Adquisició, que és la nostra pregunta, evidentment, feta sense dir per a què era, amb uns valors absolutament, doncs, sobrevalorats del que era el preu de mercat, doncs, en aquell territori, en aquelles contrades, i per això, davant del neguit, davant de la situació que s'ha provocat, que entenem que el nou Departament, els nous responsables de la conselleria de Justícia, doncs, nosaltres volem preguntar-los una cosa: és normal que s'adquireixin finques d'aquesta manera opaca, amb aquests sobrepreus, que com diu la premsa, són clarament o semblen clarament, fins i tot, operacions –dit en castellà–, simplement *pelotazos*? És normal que s'adquireixin finques sense dir per a què són, sense fer els estudis previs, si és adequat o no adequat, idoni o no idoni que allà hi vagi un centre penitenciari? És normal això? I, si és normal, que ho diguin. Si no és normal, quina és la forma que s'ha de fer per saber on ha d'anar un centre penitenciari que faci una mica més normal la ubicació d'uns equipaments necessaris en el nostre país, però que aquesta no és la manera ni de fer-los, ni d'aconseguir-los, ni que la gent entengui per què en un lloc es posen i per què en un altre lloc no es posen. Per això li demanen, doncs, al Departament de Justícia, al conseller, en aquest cas, al Consell Executiu, que digui si considera adequat aquest tipus d'adquisició i si ells pensen continuar amb les mateixes formes que fins ara l'anterior Govern de Convergència i Unió, que ja no està en el Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, per respondre la pregunta, l'honorable senyor Josep Maria Vallès i Casadevall, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Maria Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. No entraré ara si els procediments són normals o no normals, sobre això el Departament està fent una revisió, un estudi intern, però el que sí que puc constatar són els resultats d'aquesta política. El resultat és que la successió de plans, fins a set del Govern anterior, per a nous equipaments penitenciaris ha estat un fracàs, diguem, no ha portat a la construcció de cap dels centres previstos, amb l'excepció de l'hospital psiquiàtric de can Brians. Aquest fracàs ha conduït a la situació que ara patim, que és una saturació dels centres penitenciaris que impedeix complir amb satisfacció la funció constitucional de reeducació i reinserció dels interns.

A la Model, per exemple, en aquests moments, tenim una mitjana de cinc interns i mig per cella. Una situació de crisi –una situació de crisi– que per ara es controla amb la dedicació del personal. I la mateixa imprevisió ha portat a una situació molt delicada pel que fa als centres de menors. Un dels aspectes importants d'aquesta imprevisió, senyor diputat, és certament una política inadequada pel que fa a la distribució de centres sobre el territori. Aquestes instal·lacions, com ha dit

vostè molt bé, són d'interès general, són necessàries, com ho són altres instal·lacions, com ho són les instal·lacions aeroportuàries, les xarxes de transmissió elèctrica, els parcs eòlics, etcètera. Però aquesta necessitat general cal combinar-la amb l'equilibri territorial. I només podem aproximar-nos a aquest equilibri amb un tractament integral de la planificació territorial que el Govern anterior no va dur a terme en més de vint anys. Sense planificació territorial s'accentuen desequilibris, s'accentuen greuges comparatius, s'accentuen suspicàcies interterritorials que van en detriment de la solidaritat i de la cohesió nacional. Per nosaltres, la ubicació dels centres penitenciaris ha d'inserir-se en el marc d'una planificació territorial, d'una ordenació del territori, de la qual és responsable el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb el qual estem en diàleg, juntament amb els governs locals, amb les forces socials i amb altres grups.

Aquesta planificació ha de considerar tota mena d'equipaments i, quan sigui necessari, ha de comportar compensacions als territoris i comarques on se situïn. Però compensacions acordades de manera objectivable i transparent, a partir de criteris predeterminats i no com una propina. He traslladat al Govern...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

... una proposta en aquest sentit. I, si em permet el president, espero que la nostra proposta comptarà amb el suport del diputat que m'ha preguntat, així com el de tots els grups de la cambra que veuen a la política penitenciària una qüestió d'interès nacional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. El diputat vol repreguntar? (*Pausa.*) Senyor diputat, vol repreguntar?

— Pregunta al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la substitució dels vehicles d'emergència anomenats «egipcis» (tram. 310-00011/07)

Doncs, passem a la següent pregunta que formula l'il·lustre senyor David Pérez Ibáñez sobre els propòsits de capteniment del Govern pel que fa a la substitució dels vehicles d'emergència anomenats «egipcis». Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, sembla que la situació en què es trobaven els vehicles d'emergències anomenats «egipcis» no era, diguem-ne, la desitjable per afrontar les possibles situacions d'emergència que es produïrien a Catalunya. Com es troba aquesta situació en aquest moment i, en qualsevol cas, si arribarem a temps a la renovació de tota aquesta flota de vehicles abans de la campanya d'estiu?

El president

Moltes gràcies al senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Illustre diputat, el temps que tinc per respondre-li la pregunta no em permet fer l'història, però de tothom és conegut que aquests han estat uns vehicles retirats de manera immediata amb l'entrada d'aquest nou Govern per la demostració que el valor crític per suportar pes de l'eix posterior d'aquests vehicles no ho feia compatible ni amb l'ús de l'extinció d'incendis ni molt menys perquè hi viatgessin persones, en aquest cas, professionals, bombers.

És per això que, en plenes vacances de Nadal o a l'entorn dels dies de les vacances de Nadal, es va donar l'ordre d'immobilització, però no només d'immobilització sinó de redistribució del conjunt del parc mòbil dels bombers, per tal que cap dels parcs restés sense vehicle i immediatament es va començar a elaborar el plec de prescripcions tècniques per adquirir cinquanta-vuit vehicles que els substituïssin i que estan distribuïts en quaranta-vuit autobombes rurals de les pesants, set de les forestals pesants i tres de les forestals lleugeres.

També, immediatament, i recordo que estàvem a les vacances de Nadal, vàrem fer els plecs de clàusules administratives particulars per tal d'iniciar el procés que correspon a una administració per adjudicar i contractar una tipologia de vehicles com aquests i, per tant, per un valor de 24 milions d'euros. Inversió que no hauria estat necessària si no s'hagués fet amb anterioritat una adquisició d'uns vehicles que està demostrat que no servien per a aquesta funció.

I dir-li que el Govern, el dia 7 de gener de l'any 2004, en les primeres de les sessions que es reunia com a nou Govern va prendre ja la decisió d'establir un crèdit extraordinari per fer front a aquesta despesa. Ho dic, perquè em sembla que aquesta és una demostració que aquest Govern va començar a entomar els problemes que es va trobar des del primer dia, i fins i tot en les vacances de Nadal va prendre decisions de fermesa, de decisió i d'inversió per substituir i per refer algunes coses inadequades que s'havien fet en el passat.

El sistema de tramitació de contractació d'aquest tema està seguint el seu curs. El dia 4 de febrer va sortir publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* i, precisament, demà, dia 19, es finalitza el termini de presentació d'ofertes. Anem justos perquè els adjudicataris puguin complir amb el període d'arribada dels camions en l'època forestal de major risc d'incendi forestal, però espero aconseguir-ho. I aquesta és, certament, una manera de servir bé el país, que se'ns reclamava fa un moment.

El president

Gràcies, honorable consellera. L'illustre diputat vol preguntar? (*Pausa*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre en quina situació ha trobat l'atenció primària (tram.310-00012/07)

Doncs, passem a la següent pregunta sobre en quina situació ha trobat l'atenció primària, que formula la il·lustre senyora Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, els anys del Govern anterior ens va deixar Catalunya a la cua de totes les autonomies d'Espanya quant a la reforma de l'atenció primària. L'atenció primària ha sigut una reforma eternament inacabada, però la pressió assistencial ha sigut cada vegada més gran per als professionals que hi treballen i també per a la qualitat de l'assistència que s'hi podia donar.

Vostè sap que en molts centres d'atenció primària de Catalunya se supera la mitjana acceptable d'habitants per professional i que, fins i tot, els mateixos professionals han hagut de crear la Plataforma deu minuts per poder tenir un temps de visita adequat, que molts professionals pateixen situacions d'estrés, situacions de *burn out*, precisament, per aquesta pressió assistencial que no poden atendre d'una forma adequada.

Aleshores, li volíem preguntar com s'ha trobat aquesta situació ara que ha pogut començar a fer números? Vostè veu que cobreix tota la població en aquest moment? Quins indicadors tenen? Quins són els seus plans bàsics? Quina proposta té el Govern per poder superar la situació actual?

Moltes gràcies, honorable consellera.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la molt honorable consellera de Sanitat senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Illustre diputada, nosaltres disposem a Catalunya d'un bon nivell, els professionals que tenim a primària són bons primaristes. Però és veritat que hi ha una gran iniquitat de dotació de persones en el territori de Catalunya, amb un model excessivament hospital centrista, una pèrdua de confiança excessiva per part dels ciutadans, segurament cansats de no trobar la resposta en els seus centres de salut, que s'han acostumat i els han acostumat a anar cap a l'hospital per qüestions fins i tot banals.

També tenim una situació diferent de la resta d'Espanya, que tenim 667 metges, doncs, no reformats a dintre el sistema i gairebé cent infermeres que encara fan —hi tenen dret i en tenen perquè així es va pactar a Catalunya— dues hores i mitja. I finalment tenim a Catalunya, especialment per dos elements: l'envelliment de la població i l'increment de població especialment estrangera, una excessiva pressió assistencial.

La mitjana de persones ateses per metge de capçalera supera les dues mil. I per tant, és una ràtio molt alta —insisteixo—, amb grans iniquitats. Però, per altra costat, és

evident que la mitjana de temps de visita no supera els set minuts. Però el nostre són les respostes senyora diputada, i per tant, en aquests primers cent dies de Govern molt aviat presentarà al nou Govern el Pla de xoc d'atenció primària perquè els centres de salut esdevinguin clarament el centre del sistema sanitari i això millorarà els hospitals de Catalunya.

Primer de tot intentant arribar, en un període que no podrà ser abans de quatre anys, a 1.500 persones - habitants atesos per metge de capçalera, perquè així podrem aconseguir una mitjana de deu minuts per visita de mitjana, un nou rol de la infermeria, dels auxiliars d'infermeria que faran educació sanitària i tractament de crònics, un model d'atenció a domicili, especialment, per a les persones grans i per a les persones amb malalties cròniques. Un model integral sanitari i social i també una revisió, clarament, dels serveis d'urgències i d'emergències. Aquest és el pla de xoc que presentarem molt aviat.

En aquest moment estem acabant quines són les partides pressupostàries que hem d'aplicar. En un primer període d'un pla de xoc en aquells centres de salut de Catalunya amb més pressió assistencial, amb unes càrregues de treball més importants, amb una freqüentació més alta. Estem acabant el mapa d'aquests centres, farem una actuació aquests primers dies de Govern i amb una periodicitat de cada any, evidentment, amb un pla a quatre anys. Esperem, com he dit abans, que l'objectiu és que els centres de salut esdevinguin el vertader centre del sistema sanitari a Catalunya.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, la senyora diputada no vol repreguntar.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió de terminis de desplegament d'efectius de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori (tram.310-00014/07)

Passem, doncs a la següent pregunta sobre la previsió dels terminis de desplegament d'efectius de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori, que formula l'illustre senyor diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. La previsió del calendari de desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra prevista en aquest Parlament el 2001 era que aquest desplegament acabés en el 2010 a les terres de Tarragona. Posteriorment es va avançar aquest calendari fins al 2008, i jo crec que és un compromís del Govern mirar d'acabar el desplegament de Mossos d'Esquadra en tot el conjunt del territori de Catalunya l'any 2007. De fet és un calendari d'infart. Hem d'acabar, aquest any, Barcelona, continuar pel Baix Llobregat, el que quedi de l'Anoia i el que falti de les comarques de Tarragona pràcticament en un temps record. En qualse-

vol cas, és un calendari d'infart, però sí que és una necessitat real del conjunt de ciutadans i ciutadanes de l'entorn de Barcelona, del Baix Llobregat i de les comarques de Tarragona, que d'una vegada s'acabi aquest desplegament, si més no perquè hi ha hagut un replegament efectiu de la resta de forces i cossos de seguretat, Policia Nacional i Guàrdia Civil.

Quins serien els propòsits de capteniment, senyora consellera, de la conselleria per mirar d'acabar el desplegament de Mossos d'Esquadra, si més no, al voltant del 2007?

El president

Gràcies, illustre diputat. Té la paraula l'honorable consellera senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Illustre senyor diputat, ens trobem novament davant d'un tema molt important per a la població, que és el compromís del Govern de la Generalitat de fer possible una major protecció, una major seguretat del conjunt de la població catalana en el mínim termini possible per part d'aquella policia que li és pròpia, de la Policia de la Generalitat, que són els Mossos d'Esquadra. I és cert que el calendari és un calendari difícil, que articular una policia en territori tan densament poblat, com és l'àmbit metropolità, i, a més, fer-lo créixer en territori i amb població a protegir en tants pocs anys és difícil, però en tot cas ens hi hem posat amb tot l'entusiasme del món i, certament, aquest any 2004, a finals del 2004, l'Anoia ja tindrà Mossos d'Esquadra. Iniciarem el predesplegament a la ciutat de Barcelona i necessitem el 2004 i el 2005 per fer el conjunt de Barcelona.

No ens proposem accelerar el conjunt de Barcelona i explicaré molt breument, amb el temps que tinc per respondre la pregunta, per què. La feina a fer per desplegar a Barcelona, la ciutat més gran, cap i casal, més complexa també, molt complexa, quant a activitats i a situacions, doncs, estava sense desenvolupar o sense acord, ni d'ubicacions ni de sistema de proximitat amb l'Ajuntament de Barcelona ni amb la Guàrdia Urbana, amb qui hem de treballar conjuntament. Per tant, això, des del primer dia, en què aquest Govern va prendre possessió, s'hi va posar, a treballar, i avui existeix un acord clar i contundent amb l'Ajuntament de Barcelona respecte a aquesta distribució de comissaries de proximitat en els deu districtes de Barcelona.

2004-2005, l'Anoia, Barcelona, aquí concentrarem esforços, perquè és molt difícil, i llavors, certament, mirarem d'accelerar tot el que és Vallès Occidental, tot el que és Baix Llobregat, Penedès, Garraf, i arribar a tenir presència dels Mossos d'Esquadra al final d'aquesta legislatura. Però, en un període, el que farem serà complementar tan com sigui possible una situació que es produeix i que..., com en tenim constància, que ha estat degut probablement a la manca d'entesa i de negociació que s'ha produït fins ara amb l'Estat, i que nosaltres també volem intensificar aquesta entesa amb l'Estat, que en la part de Tarragona i de les Terres de l'Ebre no es produeixi minoració dels efectius, ans al contrari, tot

el contrari, mentre no puguem fer aquest desplegament efectiu, que jo li acabo de descriure cronològicament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si pensa reclamar per a la Generalitat el comandament orgànic de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia durant el període de transició (tram. 310-00016/07)

Formulem, doncs, la següent pregunta sobre si pensa reclamar per a la Generalitat el comandament orgànic de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia durant el període de transició. Formulada per l'honorable senyora Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, durant la passada legislatura el Partit Socialista va anar reclamant constantment que durant el període de transició i fins al final del desplegament dels Mossos d'Esquadra es reclamés el comandament orgànic de les forces i cossos de seguretat de l'Estat per part de la Generalitat. La meua pregunta és si ho pensa fer, perquè en la seva compareixença, doncs, va passar per alt; quan ho pensa fer i quines són les raons.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, efectivament, nosaltres pensem que seria bo i que fins i tot seria alligadora la possibilitat d'establir sistemes de coordinació tan estables amb el conjunt de cossos policials, presents en territori català, que arribessin a dependre d'un comandament únic. I, per tant, ho hem fet, ho hem sol·licitat al ministre, hem mantingut relacions, ho vaig mencionar a la meua compareixença, ho ratifico avui.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula per a repreguntar l'honorable diputada senyora de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Quines són les raons, vostè no les ha contestat. En aquests darrers quatre anys vostè han dit que això significaria una major seguretat en aquella part del territori de Catalunya on encara no estaven desplegats els mossos. Un més un fan dos, no fan més. Si realment tinguéssim el comandament orgànic de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, això no significaria més, perquè el problema està en la falta de policies i de guàrdies civils, per-

què des de fa molts anys en falten un 20 per cent a tot l'Estat; anys que vull recordar que van començar a tenir aquesta deficiència quan hi havia el PSOE. Primer punt.

Segon punt. És una postura absolutament demagògica, perquè ni el PSOE ni el Partit Popular han estat mai d'acord a assumir el comandament orgànic per a la Generalitat.

Tercer. Té problemes jurídics importants que afecten totalment el bloc de constitucionalitat.

Quart. Des del punt de vista tècnic això seria pràcticament inassumible, perquè això significaria que en molts aspectes dues cultures organitzatives absolutament diferents no s'entendrien, i, a més a més, en alguns aspectes mai es deixaria que la Generalitat pogués comandar determinats aspectes de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional.

En definitiva, el que crec que vostès han de fer és seguir treballant pel desplegament, fer que el desplegament que manca a Catalunya continuï sent tan modèlic com ha estat fins avui. Que se'n preocupin de la seguretat de Catalunya, i es preocupin de reivindicar a l'Estat, al Ministeri de l'Interior, que en aquella part del territori on no tenim en aquest moment el desplegament compleixin amb les plantilles.

Això és el que crec que han de fer, i no parlar, parlar, parlar, fer pura demagògia, dir que faran això i després no ho fan. Parla amb el ministre de l'Interior però no sabem la resposta. Diu que ho faran amb prudència i fa quatre anys que ho estan reclamant. Facin coses, treballin i intentin copiar el model...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...que ja va fer Convergència i Unió en l'anterior Govern.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en la meua compareixença li vaig dir que em sabia greu que fos vostè qui em parlés d'aquella manera i avui li ho torno a repetir, ho sento. No em pot dir, vostè que ha estat la consellera d'aquesta responsabilitat fins que vaig assumir-ho jo fa menys de dos mesos, que treballem i que treballem i que tan bé com ho han fet vostès, quan en el desplegament que s'ha de produir l'any 2004 a Barcelona no hi havia res lligat.

Per tant, nosaltres hem començat a treballar fa dos mesos i hem treballat com a mínim més intensament i hem arribat a més acords que els que hi havia arribat vostè en l'etapa que hi havia estat. Jo no vull fer-li retrets, perquè no és el meu estil. Ara, vostè ha comès diversos errors. No em referiré a l'etapa PSOE perquè em sem-

bla que és un disc ratllat. No li respondré l'acusació de demagogia perquè és un recurs fàcil. Li diré que em sap greu que una persona que ha estat responsable de la seguretat hagi parlat del tema de policia estrictament sobre nombre d'efectius. Un i un fan dos, és veritat, però la seguretat pública no és només un tema de nombre d'efectius policials. És un concepte molt més ampli que vostè ha estat incapaç d'entendre mentre n'ha estat responsable i que no acaba d'entendre què volem dir nosaltres quan intentem demostrar que el desplegament es farà, que es farà ben fet, que el cos de Policia de la Generalitat serà dels millors del món, però que això no treu que homogeneïtzem sistemes operatius amb les altres policies, que establim sistemes de coordinació i de reunions de la Junta de Seguretat molt més freqüents que les que feia vostè i que finalment siguem capaços de fer funcionar com una única policia aquells cossos que estan a disposició de la ciutadania per a la seva protecció.

És aquest el nostre concepte de seguretat, al marge de quin sigui el color de l'uniforme. I és un concepte molt més ric, afortunadament, que el que ens acaba de descriure vostè.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seguretat viària i, especialment, els trams de concentració d'accidents (tram. 310-00017/07)

Té la paraula, per a formular la següent pregunta, l'honorable diputada senyora Núria de Gispert i Català sobre la seguretat viària i, especialment, els trams de concentració d'accidents.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, la Generalitat de Catalunya va assumir competències en matèria de trànsit l'any 2000. L'any 2002 el Govern, per acord del Govern, va aprovar el Pla de seguretat viària 2002-2004. En aquest Pla de seguretat viària, una de les línies estratègiques, una, era la reducció dels trams de concentració d'accidents. I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat l'any 2003 va aprovar un conveni i va fer un estudi d'aquests trams de concentració. Vostè en la seva compareixença en va parlar, no sé si va parlar d'un nou pla o va parlar del mateix que nosaltres havíem fet i havíem iniciat. Vull saber si és el mateix i quins són els seus objectius.

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyora diputada, m'esperona el fet que la meva antecessora im-

diata em faci una fiscalització tan profunda a seixanta dies de la meua presa de possessió. Li asseguro, m'esperona. Això em fa treballar millor. Ja en tinc ganes, i ho faig des que vaig començar, des del primer dia, però el fet que vostè tingui tanta intenció a fiscalitzar-nos, ens esperona veritablement, perquè jo li hauria de dir, bé, dels programes que vostès van portar a la pràctica, que han continuat quedant a la xarxa de carreteres de titularitat de la Generalitat més de cent-cinquanta punts; de les carreteres que no són de l'Estat, perquè n'hi ha un centenar que són de l'Estat, que són de titularitat d'administracions catalanes, que vol dir diputacions i Generalitat, més de 150 punts per resoldre.

Ens hauria agradat, tenint en compte que vostès van estar vint-i-tres anys en el Govern, que no ens n'hagués quedat cap, de punt negre, però ens n'han quedat, amb titularitat de la Generalitat, gairebé un centenar.

I des del primer dia, també, si no el primer dia, la primera setmana, el Departament de Política Territorial del Departament d'Interior estan fent un pla, que el presentarem amb dotacions pressupostàries correctes, d'eliminació d'aquells punts negres que vostès ens han deixat en herència. Hauríem preferit *altres* herències.

En què més consisteix el pla? Consisteix en una cosa que jo he anunciat i que m'agrada dir públicament, perquè els conductors del país ho han de saber tots, tots ells en general, que és la col·locació d'estacions fixes de control de velocitat. Perquè l'excés de velocitat, vostès saben que és una de les causes clara i directa dels accidents de circulació. I l'altra: en la realització, encara més, de controls preventius d'alcoholèmia, perquè també saben, malauradament, que aquest tema està vinculat als accidents de circulació.

Per tant, en aquestes tres coses, que si vostè hi té interès les detallaré en la segona part de la resposta, ens hi estem dedicant.

El president

Gràcies, honorable consellera. Tindrà quinze segons per fer-ho. En tot cas, ara la senyora honorable diputada té un minut i quaranta encara.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, la nostra obligació és fiscalitzar el Govern, o sigui que encantada que estigui esperonada, però pensi que ho seguiré fent, i ho faré amb tota la intenció de millorar la tasca del Govern actual.

Vostè ha parlat de 159 trams. Li recordaré: eren 275, 159 de les carreteres de la Generalitat, la resta de l'Administració de l'Estat i de les diputacions. Aquest conveni i aquest treball es va realitzar durant l'any 2002, i al mateix temps que s'estava realitzant l'estudi ja es van solucionar vint-i-quatre trams. I en el moment en què es va presentar, que va ser el gener o el febrer del 2003, ja s'estaven arranjant vint-i-nou dels trams de la Generalitat. No es podia fer abans perquè vostè ha de recordar que aquestes transferències provenen de l'any 2000, i es van poder fer en el moment que Convergència i Unió era decisiva, i a través de l'article 150.2 de la Constitució. Abans no va poder ser perquè no hi havia

possibilitat de negociar amb el PSOE aquesta competència. Per tant, des de l'any 2000, i des de l'any 2000 es va aprovar el primer Pla de seguretat viària, quantificat, valorat, que en aquest Pla de seguretat viària una línia estratègica és aquesta, n'hi ha moltes més, però una és aquesta, i es va fer en el 2000. I el 2003 ja teníem el 30 per cent de trams arranats.

A vostè, li toca continuar la feina, no en faci una de nova, continuï aquesta feina que estava ben feta. Són 275 trams que es van estudiar dels cinc anys anteriors, aquells llocs del territori de Catalunya que tenien punts, on hi havia hagut una gran quantitat d'accidents. A hores d'ara, en aquells trams hi ha molts menys accidents dels que hi havien.

Per tant, jo li demano que continuï treballant, que jo el que faré..., en seguiré fiscalitzant la tasca com em pertoca com a diputada de l'oposició del Grup majoritari.

El president

Gràcies, honorable diputada. Honorable consellera, té quinze segons per respondre.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, fiscalitzar-nos sí, donar-nos els cent dies de gràcia també ho haurien pogut fer i no ho han fet.

Segona, alguns d'aquests punts negres estan en carreteres que van construir vostès.

El president

Moltes gràcies. Passarem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments... (*Veus de fons.*) Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. No, només en l'aspecte d'aquest tros de sessió del Ple, per dir-li que retirarem la nostra Moció que està en el punt número 18 de l'ordre del dia. Voldria anunciar-ho en aquest moment per facilitar, potser, la vida... (*Per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) Creiem, si em permet, senyor president, que la Moció que instava que el president de la Generalitat comparegués davant d'aquest Parlament a donar...

El president

Perdó, senyor diputat, és que em sembla que aquest procediment no toca. Si li sembla bé, com que hi ha un punt que és aquest, vostè pot prendre la paraula, explicar el que vulgui, si vol deixar la Moció la deixa i, si no, no la deixa; però ara toca el punt setzè de l'ordre del dia, que és una interpellació, i em sembla que per efectes procedimentals més val que ho aclarim d'aquesta manera.

Per tant, després li torno la paraula per acabar d'explicar aquest tema, i, en tot cas, té la paraula l'illustre senyor Jaume Camps, per substanciar la interpellació sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 300-00010/07)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, considero oportú interpellar el Govern respecte a la política de nomenament d'alts càrrecs. Primer, dir-los que aquest ha estat un procés lent: fa dos mesos, amb un degoteig, que van nomenant càrrecs, i encara els falten totes les empreses i entitats públiques i organismes de la Generalitat. Home!, amb vint-i-tres anys de govern a l'ombra, jo em sembla que ho podrien tenir més ben preparat això, eh? Ho podien tenir més ben amanit. Uns governs a l'ombra..., vull dir, ja els nomenaments havien de sortir molt més ràpid. (*Remor de veus.*)

A part, és un procés confusionari. Miri, jo els he de recordar que, d'acord amb la Llei 13 de l'any 89, article 5.3, d'organització de règim jurídic de la Generalitat, els alts càrrecs només són els secretaris generals i els directors generals, no els subdirectors, etcètera. (*Veus de fons.*) No. Vostè ja ho sap, però algunes conselleries no.

En lloc de designar funcionaris –per cert, hi han molt funcionaris pendents de destinació d'una alta competència tècnica que podrien aprofitar, en lloc de designar funcionaris– designen càrrecs de confiança. És el cas dels delegats territorials, no els delegats del Govern, sinó els delegats territorials que ràpidament els han de convertir en coordinadors, perquè resulta que no són alts càrrecs.

O es tracta, per exemple, la directora de l'ICAA, l'Institut Català d'Acol·liment i Adopció, que per llei ha de ser una funcionària, i vostès nomenen una advocada que no és funcionària, i llavors resulta que l'han de fer eventual, i ara es troba que no pot ni signar..., no pot signar documents. (*Veus de fons.*)

Però això..., això em dirà, vostè, que són anècdotes. Miri, el començament ja va ser dolent. Nosaltres tenim a Catalunya un règim presidencial, un règim presidencialista en el sentit que, com vostè ja sap, no hi ha la Moció de censura individual als consellers, i el president de la Generalitat és l'únic responsable de la direcció política del Govern. El Govern és solidari, però l'únic responsable que dóna la cara davant la cambra és el president de la Generalitat. I a ell li pertoca la funció exclusiva i excloent del nomenament dels consellers.

Fa molt mal efecte que una setmana abans surti en el diari, per part d'Esquerra Republicana, quines seran les àrees de Govern que tindrà i el nom dels consellers. Aquest nomenament només correspon al president de la Generalitat, i és un tema de prestigi. Home!, jo ja sé que hi ha un document secret..., per cert, ni el senyor Carretero ni el senyor Saura que me l'han promès repetides vegades me l'han donat. Per cert, senyor Carretero, doni-me'l, perquè, potser, en aquest document annex o secret resulta que hi hauria explicacions. Per exemple, el senyor Maragall avisa que Carod..., que per ara no hi haurà conseller en cap, i el líder del PSC diu

que abans de negociar el càrrec s'ha de fer la nova Llei del conseller en cap –premsa del 10 de novembre de 2003.

Resulta que en aquest document secret ha canviat això, segur, perquè hi ha hagut poc temps –poc temps, ho reconec–, però hi ha hagut conseller en cap.

Però anem..., anem a veure les promeses que vostès van fer i que no han complert, que és aquest el motiu nuclear una miqueta de la interpellació. Ens varen prometre un canvi en els nomenaments: «Aquest és un nou govern, s'ha acabat això de l'amiguisme, s'ha acabat amb el partidisme, ara anem al total apartidisme, la professionalitat, al criteri de qualitat tècnica i l'espigolar dintre de la societat civil els càrrecs i no anar amb carnets a la boca.»

Home!, la majoria dels nous alts càrrecs, per no dir el 95 per cent, són de carnet a la boca. No és que em sembli malament. És que vostès van prometre el contrari. I, per això els ho recordo: no solament són d'afiliació partidista, sinó que són d'afiliació familiar. (*Veus de fons.*)

Vull ser curós en aquest tema..., vull ser curós en aquest tema perquè, a part dels tres germans coneguts, amb algun dels quals m'uneix amistat personal i em consta la seva vàlua –concretament amb el seu germà, senyor Nadal–, jo he de dir-li que, amb independència de la seva vàlua, home, això dels germans no queda del tot bé, perquè si fossin el del senyor Maragall, el del senyor Carod i el del senyor Nadal, miri... Però és que resulta que el senyor Ernest Maragall posa el Ferran, germà..., coordinador de Joventut a Tarragona. El senyor Jaume Badia, director d'Anàlisi i Prospectiva de Presidència, posa el germà Joan de sotsdirector de Formació Professional a Ensenyament. El senyor Xavier Sabaté, delegat del Govern a Tarragona, col·loca el germà Antoni com a delegat de cultura a les Terres de l'Ebre. La senyora Pia Bosch, delegada del Govern a Girona, posa el seu germà Joaquim com a delegat territorial d'Ensenyament a Girona. El senyor Antoni Vendrell, delegat territorial d'Ensenyament a les Terres de l'Ebre, col·loca el seu germà Carles com a delegat territorial d'Ensenyament a Lleida. Escolti'm, això és la germandat de Catalunya! (*Fortes rialles.*)

No ho vull criticar, perquè, evidentment, com va dir el senyor Carod: «Què millor..., què millor que un home de confiança que el propi germà.» Tenia tota la raó. Jo no ho vull criticar. Ara, només els vull dir: «S'imaginem el ciri que haurien organitzat vostès si un govern de Convergència i Unió fes aquesta col·locació «germanal»? S'ho imaginem? (*Veus de fons.*) S'ho imaginem? Una setmana de titulars de diaris com a mínim, i nosaltres ho liquidem amb una simple interpellació d'un pobre diputat. (*Remor de veus.*)

Una altra..., una altra promesa electoral incomplerta... (*Veus de fons.*) Promesa electoral, jo no dic que estigui bé o malament: «Reduirem un 25 per cent els alts càrrecs.» Està a la seva disposició, eh? Han incrementat les conselleries amb un 23 per cent. Han hagut de fer reformes els ebenistes perquè ja no hi caben, estan més estrets. Han incrementat un 25 per cent els secretaris generals, i, és cert, han disminuït un 4 per cent els directors generals.

Per què van prometre un 25 per cent de reducció d'alts càrrecs si després saben que no ho poden complir? Però, si és lògic, si en una Generalitat que té cent trenta mil funcionaris, com volen reduir el 25 per cent d'alts càrrecs? Si no ho faran ni bojos! Però, per què ho prometen?

Senyor Maragall..., «prometo un mínim...», una altra promesa –promesa, promesa de vostès, no nostra–, «el tripartit es compromet a posar el 50 per cent de dones». El senyor Maragall promet un mínim de 40 per cent de dones en el Govern. On són? Que consti que a mi..., que consti que a mi em sembla que una discriminació positiva de les dones és positiva. Em sembla molt bé, i que hauria d'anar, de tota manera, combinada amb criteris d'idoneïtat, que estic segur que els compleixen les conselleres –n'estic segur que els compleixen les conselleres–; però, per què ho prometen si després no ho fan?

Una altra..., i amb aquesta acabo, una promesa que..., aquesta em va doldre perquè la forma com va estar expressada era totalment desafortunada: un alt portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds... (*Veus de fons.*) Esquerra Unida Alternativa... M'ho he après –m'ho he après. I, com que també es diu el pecat i també es diu el pecador, el senyor Jordi Guíllot va dir: «En aquest Govern hi hauran xarnegos.»

La frase és terriblement desafortunada –terriblement desafortunada. En aquest país els de la immigració dels anys seixanta i dels anys setanta són tan catalans com nosaltres. Són tan catalanes les tres generacions com els catalans de fa deu anys. I el Govern de Convergència i Unió ha lluitat durant anys –anys– per dir: «Som sis milions», «Catalunya un sol poble més que mai», «És català qui viu i treballa a Catalunya»... (*Remor de veus.*) Mai, mai, mai..., Convergència i Unió ha volgut fer cap diferència amb els catalans d'origen i els de tres generacions. Vostès sé que tampoc, però, per què prometen una cosa, ja, posats a prometre, que tampoc han complert?

Perquè, vaja!, d'aquells consellers i conselleres de Pubilla Cases que reclamava el senyor Saura o de la immigració dels anys seixanta no en veig ni un...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

No és que em sembli malament!, però, per què ho prometen si no ho compleixen...?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

És per això... No, ja acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Camps i Rovira

És per això... Per cert, n'hi ha un del País Valencià i una consellera de les Illes Balears, però d'Extremadura, de Múrcia o d'Andalusia, ni un. Per què ho prometen si després no ho compleixen?

El president

Gràcies, senyor diputat. Pot formular la resposta el conseller portaveu del Govern, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

(Remor de veus.)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo em pensava, senyor Camps, que això anava seriosament, però ja veig que no. I, per tant, en la línia..., en la tortuosa línia argumental de la seva intervenció, vacillant, vull dir, no hi entraré. I, en canvi, em limitaré a intentar explicar quins han estat els criteris del Govern a l'hora de nomenar alts càrrecs.

I els criteris han sigut, amb tota claredat, els següents: en primer lloc, un criteri d'eficiència, eficiència en el servei públic. El concepte de servei i funció pública per a aquest Govern tindrà tal grau d'exigència que en qualsevol moment posterior que s'hagi de produir una situació a la inversa no es produirà allò que vostè denuncia ara de personal per recol·locar, perquè el grau de contaminació partidista de l'Administració serà molt menor. La funció pública per damunt de tot, si cal, fent amb l'Escola d'Administració Pública allò que no han fet amb vint-i-tres anys, que és convertir-la de veritat en una escola de la funció pública de Catalunya, perquè vostès van fer de l'Escola d'Administració Pública un instrument subsidiari, molt subordinat, molt en segon rengle, i en canvi nosaltres pensem que hauria de ser un gran instrument per crear una autèntica funció pública catalana.

Segona qüestió: allò en què el Govern s'ha fixat per damunt de tot és la idoneïtat dels alts càrrecs, si serveixen per a la funció per a què se'ls nomenava, políticament i pel que fa als temes que havien de tractar. El perfil i la biografia eren, han sigut molt més importants que l'afiliació. I si per vostè l'afiliació ha sigut molt important –ja en parlarem en un altre moment, si cal–, l'afiliació no és tan important si el perfil o la biografia de la persona nomenada responen a les funcions per a les quals ha sigut designada.

Tercer: criteri de transparència. Transparència vol dir publicitat, donar a conèixer noms i sous de tots els càrrecs del Govern de la Generalitat, especialment el personal eventual, que tindran vostès publicat i conegut, com mai no havia passat en la història contemporània de l'Administració pública de Catalunya.

I finalment, quart criteri, un criteri d'austeritat, de reducció del nombre d'alts càrrecs i personal eventual al servei de l'Administració pública de Catalunya. Li ho explico amb una mica més de detall.

En data d'avui –en data d'avui–, pel que fa als alts càrrecs, aquells que vostè ha conceputat com a tals –té

raó–, més els càrrecs eventuais, el Govern de la Generalitat ha passat –els sumo, i ja els separarem; no es preocupin– de 375 a 310, i hi ha hagut una reducció de 65 persones al servei d'aquests nivells que són, directament o indirectament, per la seva retribució, equiparables a alt càrrec de la Generalitat, és a dir, directors generals o assimilats –si vol, senyor Camps, també després en tornarem a parlar amb més detall–, amb una reducció efectiva de costos que, en data d'avui, es pot xifrar en la quantitat, no menyspreable –tampoc especialment brillant, no menyspreable–, de 2.468.191 euros, que no és poc, però que serviran per fer unes quantes coses que hi ha pendants a Catalunya.

Encara una altra cosa. Vostè ha parlat d'alguns incompliments de promeses respecte a aquesta qüestió. Miri, vostès estaven en un 34 per cent de dones, i l'actual Govern de la Generalitat, en el conjunt dels alts càrrecs nomenats, està en un 40 per cent –en un 40 per cent. I, naturalment, quan es completi tot el procés de renovació, el nombre serà encara superior i, per tant, s'hauran equilibrat els percentatges, en benefici d'una tendència a la paritat respecte a la qual vostès, fins ara, no havien pas estat exemplars.

Vull afegir encara que, a partir del mes de juliol, i quan s'hagi completat el procés de reestructuració d'alguns departaments que per la seva pròpia organització, fins ara, tenien una inflació de càrrecs eventuais, el nombre de càrrecs eventuais es reduirà més dràsticament a partir de l'1 de juliol, perquè –poso com a exemple el Departament de Cultura– queda clar que a partir del mes de juliol es reduirà més encara el nombre de persones que ocupen un lloc de treball eventual en el Govern de la Generalitat.

Quarta qüestió: pel que fa als reingressos, la voluntat del Govern és d'impulsar i aprofitar, naturalment, les energies, les capacitats, les potencialitats de totes les persones que estaven fins ara ocupant alts càrrecs i que tenen condició de funcionari i que, per tant, han de ser recuperades per l'Administració de la Generalitat. I ho farem amb un altíssim sentit institucional i de respecte per això que per nosaltres és i serà sagrat, que és l'alt servei de la funció pública. I de tal manera creiem això que, en els casos en què no ha sigut possible la recol·locació en càrrecs del mateix nivell, s'ha produït una assignació provisional d'aquestes persones en llocs vacants, en espera de trobar un lloc que s'adapti a les seves condicions i circumstàncies, consolidades al llarg del període –llarg– durant el qual vostès han tingut responsabilitats de govern en aquesta matèria, de manera que la situació en aquests moments és la següent.

Del conjunt d'alts càrrecs que hi havia el 18 de desembre de 2003 al servei del Govern de la Generalitat, 173 tenien dret a reingrés. D'aquests 173, en data 16 de febrer de 2004, 40 segueixen al mateix lloc i 133 han sigut cessats. D'aquests 133, 92 han reingressat com a funcionaris, 4 ocupen un nou alt càrrec, 4 més han sigut contractats com a personal eventual, 4 són diputats o diputades i 4 han demanat l'excedència voluntària. N'hi ha, doncs, 108, dels 133, que han sigut regularitzats en la seva situació i recol·locats en nous llocs de treball per part del Govern de la Generalitat. I en data d'avui queden 25 persones amb dret al reingrés que naturalment

reingressaran, però que se'ls està buscant el lloc oportú per ocupar en l'Administració pública.

Recapitulo: el 16 de febrer, 310 alts càrrecs, i eventuals; 18 de desembre, 375; 18 de desembre, total, entre càrrecs cessats i no cessats, 148, i eventuals, 227, total, 375. I la situació de tots aquests alts càrrecs és, sobre aquests 173: 40 segueixen al mateix lloc, 133 tenen dret al reingrés, 82 han reingressat com a funcionaris, 10 han reingressat com a laborals, 16 tenen aquestes circumstàncies de caràcter més polític i només 25 estan pendents d'assignació de lloc de treball.

I, pel que fa al nomenament d'alts càrrecs a empreses i organismes, deixar constància que el Govern ha donat prioritat a la renovació dels òrgans centrals dels departaments; que hem volgut garantir el funcionament normal i continuat dels serveis que presten aquestes empreses i organismes...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo de seguida. Que en aquests moments han renovat el Consell d'Administració 17 organismes i empreses, dels 66 més significatius; 49 tenen encara pendent la renovació, i han renovat els càrrecs directius, totalment o parcialment, 22 organismes o empreses, i 44 ho tenen pendent.

En el pròxim torn podem precisar, si li sembla, alguna cosa més.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta, però..., calamar, eh?, tàctica del calamar: m'ha fet un embolic entre els eventuals, els reingressats (*remor de veus*), els acordinats, els daixò..., que no hi ha qui s'aclareixi.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Jo li donaré, jo li donaré, jo li donaré..., hem fet un estudi conselleria per conselleria –estudi conselleria per conselleria. Miri, de consellers, 13; vostès, 16. De secretaris generals, 40; nosaltres, 32. I directors generals, vostès 92, i nosaltres, 96. Total, vostès, total alts càrrecs, 148; nosaltres, 141.

Ho repeteixo, la promesa de reduir el 25 per cent dels alts càrrecs és de vostès, no és nostra. Jo li demano que em contesti, i no ho ha fet, i està en el seu perfecte dret de no contestar-ho, però no em barregi peres amb pomes, no em parli d'eventuals. Jo no li he parlat dels funcionaris que estan a casa esperant destinació, jo no li he parlat d'això. Li he parlat de casos concrets.

Li he parlat de la directora, per exemple, per posar-li'n un exemple: per què nomenen un lloc que és de funcionària pública i nomenen una advocadessa, amb independència de les seves qualitats, que no és funcionària,

i l'han de fer eventual, i paralitzen l'Institut? Per què els delegats territorials de Governació, resulta que els han de fer coordinadors, perquè no són funcionaris? I quants exemples jo li'n podria posar!

Però és que jo li he recordat, senyor conseller, promeses seves. No em digui quantes dones teníem nosaltres; poques, és veritat. Però la diferència és que nosaltres no vam prometre que el 50 per cent serien dones. I jo li demano per les seves promeses, perquè vostè m'ha de respondre de les seves promeses electorals, i vostè m'ha de respondre del tema partidista. I jo li dic que el 95 per cent dels càrrecs de la Generalitat –i en té el perfecte dret– són càrrecs amb carnet a la boca.

Jo li poso exemples..., miri, si vol, li'n poso un exemple d'avui. Si hi ha una persona que és militant de Convergència però d'una estricta..., jo diria, reconegut per tothom, d'una estricta qualitat professional i d'una independència i una elegància, és el senyor Carles Gasòliba, president, fins ara, del Patronat Català pro Europa. (*Remor de veus.*) Vostès s'han passat vint-i-tres anys –vint-i-tres anys– crucificant el pobre Carles Gasòliba per la seva pertinença partidista, no volent reconèixer la immensa tasca, i positiva, que ha fet el Patronat Català pro Europa. I han dit i s'han omplert la boca dient que, quan manessin, agafarien algú de la societat civil absolutament independent, professional, apolític; perfecte. La senyora Anna Terrón, eurodiputada del Partit Socialista.

Per què prometen i després no ho compleixen? Si jo no els..., jo no dic que no nomenin càrrecs amb carnet a la boca. Dic per què prometen el contrari. I jo li he dit, simplement, que no han complert la reducció del 25 per cent dels alts càrrecs, que no han complert el 50 per cent de dones, que no han complert els nous catalans al Govern. I això no és bo ni dolent; és simplement promeses incomplertes. I jo tinc l'obligació democràtica, com a membre de l'oposició, de recordar-los el que vostès no compleixen de les seves promeses; no de les meves, que ja en responc jo.

Per tant, lentitud, disputes, manca de transparència, perquè no han donat a conèixer el famós document secret que ens aclariria temes tan importants... (*Veus de fons.*) O no, escolti, miri si és senzill, ja no en parlaré més... (*Veus de fons.*) Publiquin-lo, home, publiquin-lo! No s'enfadi, home, no s'enfadi; vostè és nou, no s'enfadi. (*Rialles.*) No s'enfadi, home. Aprengui... No, no, és vostè –vostè, vostè. Aprengui a tenir paciència, home, aprengui a tenir paciència.

Miri si és senzill: si el senyor Saura, que m'ho va prometre... (*Veus de fons.*) No formin grups. (*Rialles.*)

El vicepresident segon

Senyors diputats, no facin diàleg entre vostès.

El Sr. Camps i Rovira

És en broma –és en broma. Simplement, si el senyor Saura, com em va prometre unes quantes vegades, m'arriba a donar el document secret, o el senyor Carretero, que ho va prometre aquí a l'hemicicle, en la solemnitat del Ple, m'arriben a dur el document secret, i

jo potser ja no hauria fet aquesta interpellació, perquè m'hauria quedat clar...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

...que d'acord amb el document secret –i amb això aca-bo–, ja no calia el 25 per cent menys dels alts càrrecs ni el 50 per cent de dones, i els consellers i conselleres podrien ser tots catalanets de tres generacions.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, comencem, si els sembla, pel Patronat Català Pro Europa, per a ser molt clars, no?

Què és el que exactament ha estat criticant la que fins ara era l'oposició d'aquest Parlament? L'acumulació de càrrecs i que el senyor Gasòliba fos alhora secretari general del Patronat Català Pro Europa i eurodiputat.

Jo li puc absolutament ben assegurar que a data de juny d'aquest any, quan s'hagin fet les eleccions europees, les persones amb responsabilitats directes sobre el Patronat Català Pro Europa, nomenades pel Govern de la Generalitat, no tindran cap càrrec públic, excepte el que ocupin amb relació al Patronat Català Pro Europa. I això vol dir que, sigui quina sigui la persona, i porti el carnet que porti a la boca, s'haurà trencat el cercle viciós, fatídic, que feia que alhora una mateixa persona fos funcionari, persona al servei d'una institució del Govern i al mateix temps diputat en representació d'una força política al Parlament europeu. Això s'haurà acabat definitivament a data de juny d'aquest any, quan s'hagin fet les eleccions europees.

Segona qüestió. No hi ha document secret –no hi ha cap document secret–: hi ha un annex al pacte de govern, que va ser donat a conèixer simultàniament, i, per tant, no hi ha cap document secret i, sobretot –i sobretot–, cap referència a compromisos amb relació a càrrecs i nomenaments, cap ni un –cap ni un–; poden tenir la més absoluta tranquil·litat que no té res a veure.

Tercer. No cal que emboliqui la troca. No hi ha ni un sol delegat territorial que no sigui funcionari, ni un. No hi ha, senyor Camps, ni un sol delegat territorial que no sigui funcionari. I en aquest sentit, han sigut i hem sigut escrupolosíssimament complidors d'allò que la llei marca, i és molt clar que les úniques modificacions de càrrecs que és poden haver produït són d'entre funcionaris, aquells llocs de cap de servei o de delegat que fossin, i que ho eren, de lliure designació. Perquè en el concepte de lliure designació entre funcionaris és evident que el grau de contaminació partidista que vostès havien provocat i practicat, ni que només sigui per una acumulació sedimentada, lenta, del pas del temps –vint-i-tres anys– va ser en els últims temps, francament, escandalós.

Quart. Senyor Camps, lentitud? Lentitud, si en dos mesos hem, pràcticament, renovat tots els alts càrrecs del Govern de la Generalitat i vostès encara s'estaven anant per la porta i encara sortien nomenaments. Què és això? (*Remor de veus.*) Què és això, senyor Camps? Però..., és a dir, vostès van estar fent nomenaments d'alts càrrecs, del nivell dels que estem parlant, fins al dia abans de sortir per la porta del Govern, i, per tant, fins i tot amb posterioritat a la data d'haver-se elegit el president de la Generalitat de Catalunya i abans de constituir-se el Govern de la Generalitat.

I per altra banda, deixi'm dir-li encara una altra cosa respecte al caràcter presidencial del Govern de Catalunya i el compliment de les lleis. No em va pas semblar especialment brillant que es coneguessin noms de possibles presumptes consellers abans que el president de la Generalitat els nomenés, però, excepte en algun cas que confirmaria la regla, quantes vegades, de quantes crisis de Govern, van circular els noms de boca en boca i de paper en paper, setmanes abans que el molt honorable president de la Generalitat en aquell moment, senyor Jordi Pujol i Soley, fes la renovació d'alguns dels seus governs, vuit en l'última legislatura. I excepte un cas molt concret, que seria l'excepció que confirmaria la regla, en tots els casos, i és molt pitjor, perquè vostès..., era un govern monocolor de dos partits, d'una coalició –d'una federació, ara–, es van conèixer els noms i a bastament en alguns casos, simplement no per allò de la gran fraternitat sinó per alguna lluita fraticida que caracteritzava els moments culminants de les relacions entre els dos socis de la federació.

I vostè, senyor Camps, ha fet un esment prolix dels casos fraternals, que si compleixen tots els principis que jo he dit de transparència, d'austeritat, d'idoneïtat, de publicitat, no haurien de ser major preocupació. Jo, en canvi, senyor Camps, li estalviaré tots els casos de la gran fraternitat que han construït durant vint-i-tres anys i que dona peu a una nòmina llarguíssima...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que podríem enumerar un a un, nom a nom, cognoms a cognoms –illustres, això sí–, que jo no faré.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, consum i turisme (tram. 300-00174/07)

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, consum

i turisme. Per a formular-la, té la paraula l'illustre senyor Pere Vigo, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, anem per un tema més tranquil, tot i que no menys important. Com vostè sap, per nosaltres la importància del comerç urbà i tradicional és fonamental. Per nosaltres, que hem estat uns grans defensors d'aquest model, que no és només un model comercial català, sinó que per nosaltres i per altres grups és un model de país, perquè, com sempre hem dit, és un model que vertebrava i cohesiona la societat i és un model que fa d'altaveu a les associacions, que socialitza la població, és un model que genera seguretat, és un model que a més a més té un valor afegit importantíssim i un dels pilars en què es basa la nostra societat. Necessita, doncs, d'una defensa, entenem, cada cop més acurada davant dels riscos que té en aquest moments. Vostè mateix, en la seva intervenció, ho va fer present, i nosaltres hi continuarem insistint, en el sentit que entenem que els temes dels horaris comercials en festius i altres problemàtiques competencials, doncs, vénen a generar uns problemes al comerç, aquest model de comerç urbà i tradicional català, que evidentment ens agradaria haver-nos d'estalviar.

Però, és clar, el que demanàrem és com veu el conseller aquest permanent canvi de les estructures comercials i urbanes, i sobretot com afecta a la competència. Perquè si hi ha algun sector que té una dinamització especial, que no és un sector estàtic, que és canviant, i que a més a més està sotmès encara a una manca d'ordenació, i aquí voldria recordar la poca quantitat que hi ha hagut de POEC als ajuntaments –de plans d'ordenació d'espais comercials–, que en certa manera és el directori urbanístic que ens ha de dissenyar quin és el futur comercial de les poblacions, i que és a partir d'aquí que hi han d'haver els plans de dinamització, i no com es fa moltes vegades, que acostumem a posar la carreta davant dels bous, quan precisament el primer que s'ha de fer és pensar, planificar, saber com volem en el futur que siguin els espais comercials dels nostres pobles i ciutats per a després intentar dinamitzar aquelles parts de la població que ens convenen.

Per tant, doncs, és des d'aquesta preocupació, com ja li vam expressar en la compareixença, i de la seva contesta, que estava en el cas, que sabem que s'ha trobat amb els sectors socials implicats, amb la Taula de comerç, del petit i mitjà comerç i l'ANGED, per intentar arribar a una solució consensuada, que seria el més assenyat, si és que parléssim el mateix llenguatge, en el sentit d'arribar a un model tancat comercial, que no comportés en el futur, doncs, aquesta desertització que provoca aquesta oferta de grans superfícies, que moltes vegades atempta directament el nostre comerç urbà.

Estem esperançats amb la creació del consorci de dinamització comercial de Catalunya, entre altres coses perquè, com li he dit abans, aquí si alguna cosa faltava era un seny ordenador. Un seny ordenador que fos capaç de definir on hi havia les mancances, on hi havien els encerts, com podíem en el futur procurar que els

espais comercials, amb totes les regulacions que necessiten, doncs, anessin d'acord amb la racionalitat que necessita el país, i sobretot amb les necessitats dels ciutadans. I dic «les necessitats dels ciutadans» perquè moltes vegades, en aquest tema, es confonen els drets dels consumidors amb els drets dels ciutadans. I amb això sí que voldria ser molt curós per dir-li que els drets dels ciutadans, moltes vegades, han d'anar per damunt dels drets dels consumidors. Si poden anar junts, millor, però moltes vegades no és així.

També ens preocupa el tema de l'activitat firal, que entenem que és un sector clau en la imatge del país, i sobretot un referent en la seva dinamització. Estem preocupats per aquesta percepció generalitzada que hi ha una certa pèrdua de pes específic en aquest sector, i que per tant, doncs, necessita d'un impuls, segurament del sector públic, important. I no per això hem de tenir una política intervencionista en un sector que no ho demana, sinó més aviat acomboiar-los, acompanyar-los en aquestes necessàries polítiques perquè el sector firal català, que és un 30 per cent de tot l'Estat espanyol, doncs, sigui un sector que estigui a l'alçada i tingui les dimensions i el prestigi, sobretot, que havia tingut en altres èpoques.

I jo diria que en l'àmbit artesanal, que vostè ja n'havia fet menció, també, en la seva compareixença, també preocupats per aquest valor afegit que representa el producte singular i de qualitat en un sector que també necessita un impuls i una potenciació, com he dit abans, pel que representa de valor afegit en el nostre teixit productiu.

Per tant, doncs, el que li demanaria és com van les coses, sobretot. Després de la seva compareixença, el que sí que hem notat és que per fi hi han polítiques actives en aquest sector, que s'ha començat a caminar des del consens i des del diàleg amb tots els sectors implicats, i això entenem que és una cosa especialment bona. Que hi ha en tots els àmbits, no només el comercial, sinó en el consum i en el turisme, una esperança que per fi hi hagi una política racional, sobretot en la política turística. Perquè, és clar, en un tema tan transversal com aquest, que afecta tants àmbits, des de l'urbanístic, l'impacte de les segones residències i altres coses, el tema dels recursos mateixos naturals, que afecten directament a la política turística i que no es contemplaven en la llei, doncs, evidentment, aquests sectors el que esperen i necessiten és que l'Administració els faci costat, i sobretot els orienti. Perquè si en algun sector enteníem que hi havia manca de planificació, que no hi havia una definició prou clara, i el fet del no-impuls de la marca Catalunya, que també li demanaria que ens en digués alguna cosa, doncs, feia que fos un sector una mica orfe en aquest sentit, i que fos un campí qui pugui en molts sectors, i que a vegades ha estat molt perjudicial. És un sector que ha produït un especial consum de territori, és un sector que ha procurat moltes vegades, o ha estat d'esquena als recursos naturals que té el país, i moltes vegades en situacions d'economia parasitària, que evidentment no ens convenen de cap manera.

Per tant, una mica que ens vagi explicant –com és la intenció d'aquest Grup, de donar impuls a l'acció de

Govern—, que ens vagi explicant com la conselleria va treballant tots aquests temes que ens va proposar l'altre dia. Però jo crec que n'hi ha un d'especialment important. Jo crec que n'hi ha un pel qual se'ls ha de felicitar especialment, perquè el repte que Europa s'ha marcat, d'arribar a ser l'economia basada en el coneixement més competitiva del món l'any 2010, que és un repte per si ja prou important, i d'augmentar notablement, pel que fa a les inversions de recerca i desenvolupament..., aquesta és, sens dubte, una fita molt ambiciosa, però també s'ha de dir que molt motivadora.

Aquest objectiu conté algunes orientacions importants per a qualsevol política comercial, i sobretot d'internacionalització, i li demanaria expressament que es fixés molt en aquest àmbit de la internacionalització, perquè crec que aquesta és la pedra de toc de la conselleria d'aquest nou Govern; l'èmfasi en el coneixement com un dels factors de competitivitat de l'economia europea del futur, i la inversió en recerca i desenvolupament com a estratègia per crear productes i serveis competitius a escala mundial.

Es fa necessari donar un nou impuls a les polítiques d'internacionalització de l'empresa catalana, i sens dubte, hi estarem d'acord, aquest acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, sobretot consensuat amb els principals agents socioeconòmics, segur que serà una eina imprescindible per aconseguir aquest repte proposat.

Cal, per tant, senyor conseller, una nova visió que consolidi la posició internacional de Catalunya i alhora afronti els reptes europeus esmentats. Cal identificar nous sectors d'exportació, més lligats a les noves tecnologies —biomedicina i altres—, on Catalunya pot tenir avantatges comparatius, i nous factors de competitivitat —el que és la recerca, la innovació bàsicament— en una època en què els costos de producció han deixat de ser-ho.

Ahora és important concebre la internacionalització de l'economia de manera global, tenint en compte sectors no industrials, com la cultura i alguns serveis socials, uns serveis socials importants.

I com que veig que se m'està acabant el temps i que no faré ús de la rèplica, sí que li demanaria tres coses molt concretes.

Crec que seria necessari la creació d'un observatori de mercats, un observatori de la internacionalització, en l'àmbit del Copca, dins d'un sistema de gestió de coneixement del que és en matèria d'internacionalització. En segon cas, l'establiment de polítiques específiques d'internacionalització en els clústers estratègics per a l'economia catalana. I un tercer prec seria, senyor conseller, l'activació del Consell Assessor de la Internacionalització de Catalunya, que reuneixi destacats membres en representació dels principals agents de la internacionalització del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum senyor Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor diputat, en primer lloc, vostè ha començat defensant la importància, i em sembla que, per tant, el lògic és que la millor manera de demostrar la importància no és tant per les polítiques que ja puguem anar desenvolupant, sinó perquè en la mateixa constitució del Govern ja s'ha configurat aquesta conselleria recuperant un valor del que en els anys vuitanta havien tingut aquests sectors.

És a dir, aquests sectors —i estic parlant de comerç, estic parlant de consum i estic parlant de turisme— són sectors que tenen una gran importància però que en el procés del temps, governamentalment, s'ha anat produint una concentració en altres sectors, que probablement no es desitjava que produís una reducció en l'atenció, però que realment s'ha produït. És a dir, una de les primeres qüestions que ens hem trobat, que m'he trobat, és que amb el diàleg intens que estem tenint aquestes setmanes, tots els representants, tots sense excepció, estan agraït que, fruit no tant de les nostres capacitats i del temps de què disposem, sinó fruit que simplement ens hem acotat a una necessitat política que demanava aquesta atenció, estiguem més per ells. I això és una veu generalitzada que ens arriba, diguem-ne, de..., anava a dir agraïment, però no és l'hora, de satisfacció.

Segona qüestió. Precisament en el sentit que li deia, no és un compromís d'aquest Departament, ni tan sols meu, és que aquest Govern ha configurat com un element fonamental de la seva manera d'orientar els temes, el diàleg, la negociació, escoltar. I això és el que més hem fet; espero que sigui de l'aprovació o de la bona consideració de les diputades i diputats, però els puc assegurar que, de moment, hem fet bastantes coses, però el que més hem fet és escoltar. Ho hem fet i ho seguirem fent, és un compromís ferm. I escoltar vol dir dialogar, vol dir negociar, vol dir acordar, vol dir tot una sèrie de temes, algun dels quals va tenir una expressió important, com va ser el d'ahir a la tarda, sobre el qual m'entretindré després.

El comerç a Catalunya té les característiques que vostè molt bé ha definit, i que em fa l'efecte que el món polític català en general coincidim. Per tant, defensem alguna cosa més que un sector, defensem alguna cosa més que uns negocis, defensem un model determinat que aporta a la societat molts aspectes que la fan tal com és. Per tant, tot i que al comerç català hi tenen cabuda, i hi han de tenir cabuda, les diverses formes d'oferta que es desenvolupen al món i a casa, no té dubte que aquest desenvolupament de l'oferta, i concretament el factor grans superfícies, no pot alterar el que seria l'aspecte nuclear del nostre model, és a dir, el que li dona un caràcter no diferencial, és a dir, no simplement o no solament estrictament econòmic.

Des d'aquest punt de vista, la nostra voluntat és no tan sols expressar i donar molta importància al fet aquest,

o anunciar-ho..., o, per exemple, en el tema d'horaris comercials, que inequívocament esdevé el tema estrella, purament i simplement perquè el sector apressa en aquest sentit: és l'1 de gener de l'any que ve.

Doncs, en aquest tema, precisament, un aspecte amb el qual es tracta de marcar una important diferència és: no ens limitem a dir «no estem d'acord amb la liberalització, i en particular amb l'obertura de tots els festius, o de molts festius», sinó «organitzem-nos el millor possible perquè això no succeeixi». Des d'aquest punt de vista, en vam parlar l'altra dia, hem identificat un dèficit; nosaltres no hem trobat material, línies argumentals d'un tema tan important. Si tens un problema molt important al davant i no et sents..., et pots sentir convençut del que no vols, però l'important és sentir-te preparat per evitar el que no vols.

Què és el que estem fent? Doncs, miri, en aquest camp, el que estem fent, i lògicament en tindran coneixement, és preparar tots els elements, els actius polítics i arguments polítics, que hi són... Els diré només una cosa, en contra de l'obertura lliure hi són tots els partits, fins i tot una part del Partit Popular; sí, només una part del Partit Popular, casualment la que governa a Madrid –és una dificultat, ho admeto, és una pega important–, o sigui, el senyor Rato no està d'acord amb nosaltres, però hi ha sectors importants del Partit Popular que també estan d'acord amb això. Per tant, hi ha un àmbit de treball i de col·laboració política importantíssim.

Dos. Home, en el terreny jurídic. Ens creiem, volem defensar o no que tenim competència exclusiva en el comerç, doncs hem d'arribar al fons. I en aquest sentit, per tant, farem el que calgui, i en particular presentarem una llei d'horaris comercials, perquè es plantegi la nostra voluntat i que quedi clara, i aquesta cambra estic segur i convençut que hi donarà suport, naturalment després del debat i canvis que corresponguin.

Però és que també hi ha molt en el camp sectorial, tècnic, perquè hem de tenir els arguments ben preparats per defensar el que les grans superfícies, amb tot el dret, defensen i el Govern central comparteix. No obrir tots els diumenges no limita la competència. Això ho podem formular, però a més a més ho hem de justificar. No obrir tots els diumenges no és inflacionari. I això ho podem demostrar, i ho hem de demostrar. És a dir, el comerç té elements tècnics, no solament polítics, per justificar que això ha de ser així. Per tant, hi insisteixo, el que hem de fer és preparar tot això; és el que estem fent, i en aquesta línia estem treballant.

Seguint en el camp del comerç, efectivament, vostè ha plantejat que activem, que fem al màxim d'eficaços tots els instruments de planificació que afecten el comerç. Precisament, i casualment, i afortunadament, ens respon aquest any la revisió del Pla territorial d'equipaments comercials de Catalunya. Vol dir, això, que totes les adaptacions que corresponguin de tipus polític, però també moltes d'aquestes de tipus tècnic, és ara el moment de fer-ho i és ara quan ho farem. Algunes d'aquestes, perquè quedi clar, és tenir en compte sectors o aspectes de l'oferta sectorial que simplement no es van tenir en compte, no perquè no existissin quan es va fer l'anterior Pla, sinó simplement perquè no se'ls donà la importància que acaben tenint, i també, evidentment,

l'àmbit territorial de planificació, perquè el nivell estrictament municipal com a mesura no ens sembla l'adequada; la connexió municipal a Catalunya fa que moltes vegades la mesura de l'oferta i de la demanda corresponent hagi de ser feta en àmbit supramunicipal, que pot ser el comarcal o no.

Naturalment, vostè, en l'àmbit comercial ha destacat el tema fires –haig d'anar necessàriament de pressa sobre cada un dels temes. En les fires, simplement hi ha una qüestió. Evidentment, les fires prestigien el país, prestigien els sectors. En les fires, evidentment, hem de fer les inversions adequades, a totes elles, i molt especialment complir el programa d'inversions de la Fira de Barcelona, que té fites molt importants per a l'any que ve. Però finalment, a part de prestigi, les fires han de ser eficaces. És a dir, en última instància, el que ens interessa de les fires és que siguin motors d'uns sectors al darrere que, entre moltes altres coses, gràcies a la fira, tenen l'adequada promoció, i, per tant, en última instància tenen els seus corresponents visitants professionals i molt específicament les seves corresponents comandes. Com deia un comerciant: «M'interessen molt les comandes, però el que a mi m'entusiasma del tot és el "pedido"». Però..., perdo l'expressió gramatical... Quedem-nos amb les comandes, que ja ens entenem.

Del tema d'artesanía, simplement un comentari. L'artesanía té la importància cultural, la té, la volem seguir defensant clarament. Té la importància, que ens interessa molt, turística; no oblidem que després parlarem de turisme de qualitat. I en última instància, i per què no?, al seu nivell, té una importància econòmica. Per tant, també a l'artesanía escau que parlem no d'un sector, per dir-ho d'una manera, que ja va fent i que ja s'espavilen, sinó que el suport el disseny i a la innovació en aquest sector també sigui important.

Per no deixar, naturalment, el tema comercial, i amb el temps que ja se m'esgota, no puc parlar-li de res més que del tema internacional. Miri, l'acord d'ahir és només un punt de partida. Ahir vam fer una declaració per aconseguir un acord, un acord estratègic sobre competitivitat, sobre qualitat d'ocupació i sobre internacionalització.

Per què ens serveix aquest acord? Aquest acord és una taula, potser la més important, l'instrument més important que tenim, perquè després el Govern faci el seu Pla interdepartamental d'internacionalització i competitivitat.

Avui concretament no es pot plantejar aquest tema si no s'analitza en tota la seva amplitud i es negocia amb totes les parts implicades. Perquè, hi ha algú que consideri que no podem parlar a part del que és estrictament sectors? Hem de parlar de formació, hem de parlar d'innovació i valors afegits, hem de parlar d'inversió en recerca, hem de parlar d'infraestructures, hem de parlar de personal i de la seva contractació, hem de parlar de promoció, hem de parlar de medi ambient, de seguretat industrial, hem de parlar d'immigració. Tot això és necessari. No és un tema limitat, no és un tema tècnic, és un tema polític i de consens.

Per tant, en aquest sentit, hi estem..., tot just hi estem començant, i estem segurs que aquest acord d'ahir mar-

carà una fita, que, per altra banda, és plenament coincident amb l'objectiu de diàleg i de negociació que dèiem abans.

Com vaig de temps, senyor...?

El president

Ja està, senyor conseller... Jo crec que si tenen tantes coses a dir, agafin l'altre torn i continuïn, si no, els hauré de tallar, eh?

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Doncs aleshores, perquè no em talli, només dir-los que de moment el sector turístic està absolutament convençut de la necessitat de l'aposta per la qualitat.

I dos, dir-los que, en el tema de consum, és el sector més ampli de Catalunya, aquí sí que són els 6 milions, siguin consumidors conscients o inconscients, i en aquest terreny volem que quan acabi la legislatura els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin consciència que es respecten els seus drets. Avui no crec que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguin consciència que els seus drets com a consumidors estan respectats.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu pel que fa a l'acció de govern (tram. 302-00001/07) (retirada)

Tal com hem quedat, no hi ha més intervencions. Per tant, passàrem al divuitè punt de l'ordre del dia, i ara el senyor Vendrell pot reprendre la intervenció d'abans. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Moltes gràcies, senyor president. Només per anunciar la retirada de la Moció. La nostra Moció era una moció en la qual sollicitàvem la compareixença del president

de la Generalitat per informar... Creiem que no és necessari avui posar en votació el que és obvi, perquè tots confiem que al president de la Generalitat algun dia se li ocorrerà venir a informar en aquesta cambra de la crisi que el Govern té i del que està passant a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Queda, doncs, retirada.

Mocions subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu (tram. 302-00002/07, 302-00003/07 i 302-00004/07) (retirades)

Dinovè punt, moció del Grup de Convergència i Unió. Senyor Felip Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. És per anunciar, en nom del Grup de Convergència i Unió, que les mocions números 19, 20 i 21, per diferents motius, no les defensarem i les retirem.

Si em permet quinze segons, creiem que tant per la temàtica de les mocions com sobretot pel clima generat pels darrers esdeveniments en el país, ni la tranquil·litat del Govern, la tensió, crec, dels mateixos diputats, dels mitjans de comunicació..., les mocions que havíem presentat són mocions que tenen el seu interès, en algun cas també ha decaigut, i que ja anuncio, senyor president, que tornarem a interpellar el Govern perquè es pugui posicionar..., arguments i justificacions i posicions en aquests aspectes que avui en aquest moment retirem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Amb això, doncs, s'acaba l'ordre del dia.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i vuit minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	50,00 euros
Número solt	1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	40,00 euros	IVA inclòs
Número solt	1,00 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	80,00 euros
---	-------------

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**